

έκδοση "ανέκδοτο"

ΝΙΚΟΛΑΣ ΑΣΙΜΟΣ
ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΚΡΟΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ
1981

ΕΚΔΟΣΗ: ανέκδοτο

Νικόλας Άσιμος - Σαλόκιν Σόμισα

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΚΡΟΚΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Τούτο το βιβλίο το αφιερώνω στον Σαλόκιν Σόμισα, στον άνθρωπο που μούδωσε τη γνώση στο να κάτσω να το γράψω και να το τυπώσω.

eBooks4Greeks.gr

ΠΡΟΛΟΓΙΣΜΑ

Ευτούτο το βιβλίο - κι ας φανεί παράξενο - δεν είναι δυνατό να διωχθεί, γιατί ο συγγραφέας του από πάντοτε παλεύει για την ελεύθερη έκφραση, και τόχει κατακτήσει το δικαίωμα τουλάχιστο για τον εαυτό του, πληρώνοντας αντίτιμο χιλιάδες χαμαλίκια.
Τυπώθηκε επίσης σε λιγοστά αντίτυπα και δεν πουλιέται στο εμπόριο, και όπου μοιράζεται, η τιμή που πληρώνεις ίσα ίσα καλύπτει το κόστος της αντιπαραγωγοπαραγωγής του. Όχι τον κόπο του εκδότη-συγγραφέα, ούτε τον κόπο του μοιράσματος.
Όποιος θέλει μπορεί να το πουλά, αλλά χωρίς κέρδος.
Δεν είναι δυνατό να κατασχεθεί, διότι παρ' όλα όσα πιστεύει ο συγγραφέας, έχει και κάποια μέσα του ψυχή τυπωμένη στο χαρτί, και είναι δύσκολο να βρεθεί, και δεν κατάσχεται η ψυχή.
Και εξ' άλλου αυτός που τόγραψε τυχαίνει να είναι άγνωστος - ευρύτατα γνωστός. Και μια κατάσχεση θα τον έκανε ευρύτατα γνωστό χωρίς το "άγνωστος", και αυτό θα ήταν η καλύτερη διαφήμιση, και δε συμφέρει στους κρατούντες, αλλά ούτε κι ο ίδιος δέχεται τη διαφήμισή του.
Τέλος, το βιβλίο τούτο θα περάσει ντούκου και δε θα γίνει ποτέ της μόδας, όσο ζει ο συγγραφέας του, αλλά και από μόνο του. Διότι είναι - θάλεγε κανείς - "εκτός τόπου και χρόνου" παρότι αναφέρεται σε τόπο και σε χρόνο, και απλοϊκά άτοπον. Ούτε καν διά της εις άτοπον απαγωγής αναγκαίον.
Δεν έχει σημασία πού θα διαβαστεί.
Τόσο το χειρότερο πού θα διαβαστεί.
Εξ' άλλου είναι εκτός Νόμου. Όπερ σημαίνει πως είναι πέρα και πάνω από το Νόμο. Και τον Νόμο τον απορρίπτει ως χυδαίο κι άχρηστο και τονε ξεπερνά.
Δεν είναι φτηνό παρά που η τιμή του ξεγελά. Δεν είναι καν "πορνό". Δεν ασχολείται με θέματα κοινού ενδιαφέροντος όπως: άπλυτα παπάδων, τραβεστί, μπουρδέλα, Rock και τα τοιαύτα.
Όσον αφορά το κάθε τι και ότι, αναλαμβάνω την ευθύνη εγώ, ως χαρακτηρισθέντας αλήτης και σχιζοειδής. Όχι συμφώνως τώ Νόμω. Ουδεμίαν σχέσιν έχει ο Νόμος μ' εμένα κι εγώ μ' αυτόν.
Αλλά έτσι για το έτσι. Γιατί πάντα αναλαμβάνω την ευθύνη του τι κάνω.
Και δε γίνεται. Το κάνω.
Αλλά αυτό αποδεικνύει πως Γίνεται !!!
Κάντο λοιπόν !

ΝΙΚΟΛΑΣ ΑΣΙΜΟΣ

Όταν πλακώσει ο θάνατος αρχίζει η καταγραφή της ζωής. Κι έτσι κυκλοφορούν τα βιβλία.
Το καλό με μένα αλλά και το ζόρι είναι που ξέρω συνειδητά τον θάνατό μου και μαζί με την καταγραφή της πεθαμένης ζωής μπορώ να καταγράφω και το θάνατο.
Ενώ οι πιο πολλοί που καταγράφουν τη ζωή στο θάνατό της δεν το ξέρουν και το νομίζουν αυτό ζωή. Χα ;
Ζωή και Κίνηση. με τον καθένα στο καβούκι του, που δεν είναι καν προσωπικό, κλεισμένοι στον τάφο, χωρίς καν τη δύναμη του τυμβωρύχου, μ' ένα βιβλίο στο χέρι να κόβει το φως.
Ό,τι κι αν κατ' έγραψα ως τα τώρα (κασσέττες κλπ.) έγιναν ύστερα απ' το θάνατο της ζωής και της λειτουργίας των κομματιών, που κατάληξαν στραγάλια και πιπίλα άλλων πιο αδύναμων από μένα, που η βολεμένη τους απραξία τους οδηγεί στο να περνάν την ώρα και να εκτονώνονται και μέσα από μένα.
Εκτονώ τονώ Δονήσεις. Εκτονούν τονούν Δονήσεις. Τσιμπιές. Δονήσεις. Τρύπες, τρυπάρες, τρυπίτσες... όλο αυτό με καταστέλλει. Θα γίνω ξανά το σουρωτήρι;
Τώρα γράφω με τη μέθοδο του προτιμότερου που είναι θάνατος διπλός. Προκειμένου να πουλάω τα βιβλία του θανάτου του Rock, τη Μπέττυ και τη Γώγου, όπως έχω καταλήξει.
Άς κυκλοφορήσω στη πιάτσα το δικό μου θάνατο.
Δε πιστεύω ότι βοηθάω κανένα. Ούτε εμένα.
Η προσπάθεια που καταβάλλω να καταγράψω επαναλαμβάνοντας αυτό που ήταν η ζωή είναι αφόρητη και δεν ισοβαρίζεται απ' τα λεφτά που θα χάσω ή θα βγάλω κι απ' τις πιθανές διώξεις που θα έχω.
Όποιος αγοράζει βιβλία και μένει σ' αυτά είναι ηλίθιος, είναι πτώμα και χειρότερο. δεν ξέρει ούτε υποψιάζεται τον θάνατό του.
Εσύ που μ' αγοράζεις με σκοτώνεις. Αλλά πρώτα σκότωσες τον εαυτό σου.
Πάντως μάθε. δεν πρόκειται να βρεις και τίποτα ατόφιο εδώ μέσα.
Οι πραγματικές ζωϊκές μου στιγμές δεν καταγράφονται.
Όταν φτάνω στη ζωή είμαι μέσα ολόκληρος, νοιώθω και γνωρίζω. Αλλά όταν ξέρω αυτά που ξέρω, δεν θυμάμαι. Ούτε ξέρω αν ή πώς θα ξαναφτάσω. Αυτή είναι η ασπίδα μου. Απλώς συμβαίνει να συμβαίνει.
Τη ζωή μου δεν τη κατέγραψα. Ό,τι υπάρχει εδώ είναι επιδερμίδα, άλλοτε χοντρόπετση, άλλοτε ψιλόπετση.
πιο δικιά μου η ψιλόπετση
πιο δικιά σου η χοντρόπετση.

Κρίμα που πήγε κι αυτό έτσι
κρίμα που δεν ήταν αλλοιώς
και σταματάω σε μια λέξη
π' απορροφάει ο θάνατος.

Στροφή από το τελευταίο μου σουξέ.

Το βιβλίο περιέχει πολλά
Ακόμα και τη λεκτουσία του ΚΡΟΚ.
Την ουσία δεν την περιέχει
Εγώ συχνά απουσιάζω
στην ουσία της απουσίας.

Αν είσαι η ροή που τρέχει
ή το σταμάτημα του ήχου
χτύπα.
Αλλοιώς μην ενοχλήσεις.
Μη διαταράξεις τη θεία αταραξία
του θνητού όντος που εμμένει.

Εσύ το παραβίασες κι αυτό το ίδιο εύκολα.
Είπες. πως γράφτηκε για σένα.
Ίσως. μπορεί. Αλλά εσύ δεν είσαι σύ.
Βέβαια σε θαυμάζω που μπορείς και επεμβαίνεις.

Όπως τότε που πέταξες τη πίστη του Ηλία στον υπόνομο.
Αλλά εσύ δεν είσαι σύ. Δεν ξέρω αν θα δεχόσουν επεμβάσεις πάνω σου.

Νόμιζα πως μ' έπιασε ότι χειρότερο απεχθάνομαι. Ζήλια και κτητικότητα. Αλλά δεν ήταν αυτό.
΄Ηθελα απλά να πειστώ πως μπορείς να ξεπεράσεις τα όριά σου.
΄Εγινα απαίσιος, απαίσιος, πιο απαίσιος απ' ότι ήσουν κάποτε εσύ.
΄Ηθελα να σε κάνω να ξεκολλήσεις. ΄Η, να με σιχαθείς και να τελειώνει.
Αυτό το σπίτι με πειράζει. κι ότι περιέχει. Πρέπει να σούριξα πολύ-πολύ ξύλο κι άντεξες. Πρέπει να ήμουνα αισχρός, αισχρός κι άντεξες. Πρέπει να ήμουνα αδύναμος, αδύναμος και με δέχτηκες. Πρέπει να είχα αποκοπεί κι ακολούθησες. Βρήκα τη δύναμη να δώσω τέλος και μου μίλησες.
Πως. δεν υπάρχει τέλος. Τέλος κι Αρχή τ' αυτό. Τώρα ξέρω πως είσαι ο πιο φανταστικός άνθρωπος. ΄Εχεις τεράστια δύναμη. Τώρα ξέρω ότι ξέρεις. Δε σε φοβάμαι μη κυλήσεις. Αφού μπόρεσες να ταπεινωθείς.
Αφού μπόρεσες να κυλιστείς.
Αφού χτύπησες και σύ στο μαχαίρι.
Δε με πειράζει πια το σπίτι.
Ούτε το περιβάλλον σου.
Τώρα ξέρω ότι ξέρεις. Κι ό,τι ξέρεις είναι ιδιαίτερο. Είναι δικό σου. Δε σε φοβάμαι πια. Αυτή τη νύχτα μ' έχεις ξεπεράσει. Δεν έχει σημασία που σ' αγαπάω. Δεν έχει σημασία που σου δόθηκα πρώτος εγώ. Δεν έχει σημασία που δε μπορώ να πάω μ' άλλη γυναίκα πια. Δεν έχει σημασία τίποτα.
Με βοήθησες πολύ χωρίς να το ξέρεις. Και δεν τόξερα και 'γω. Απελευθέρωσα όλα μου τα ζωικά ένστικτα και ήσουνα δίπλα απλή. Είναι φανταστικό.
Αυτό σίγουρα δεν τόχω ξαναζήσει. ΄Η αν το έζησα δεν το θυμάμαι.
Κι ήσουνα δίπλα. Τώρα ξέρω ότι ξέρεις. Τώρα ξέρω πως δεν ήταν ζήλεια.
΄Ηταν απαραίτητο να γίνει. ΄Ηθελα να πειστώ.
Χαίρομαι που είσαι έτσι. Χαίρομαι που δεν έπεσα έξω. Ξαναβρίσκω τις δυνάμεις μου. Σ' ευχαριστώ. Νοιώθω σα να έχω συνδέσει τη μοίρα μου μαζί σου.
Εσύ έχεις το Πίττ σου. Νοιώθω σαν κάτι να ξεκουνάει. Σα να αρχίζει κάτι που άρχισε από καιρό. Και δε το κατάλαβα.
Τώρα ξέρω ότι ξέρεις.
Σου έχω εμπιστοσύνη.
Αυτά.

Γράφω αργά, σταθερά απλοϊκά. Δε γράφω σαν και σένα με κομμένη την ανάσα. Τα γραφτά σου είναι στρόβιλος. ΄Οπως στρόβιλος και σύ στο στρόβιλο.
΄Ισως νάχεις μεγαλύτερη δύναμη. ΄Ισως να σ' έχω αδικήσει, όπως είχες πει.
Εγώ έχω κόψει τους δεσμούς μου με τα πράμματα. Με τους ανθρώπους πράγματα. Με τα γύρω που με κόβουν. Χρειάστηκα δύναμη πολλή γι' αυτό. Γράφω αργά, σταθερά απλοϊκά. Μπορώ κι αντέχω. Αλλά εγώ σαν κινηθώ πραγματικά, εγώ γκρεμίζω. Γίνομαι στρόβιλος κι εγώ. Με κομμένη την ανάσα εγώ δρω. Εγώ τ' αλλάζω τα πράμματα.
Εσύ δεν έχεις κόψει. Δεν τα αλλάζεις τα πράμματα. Είσαι μέσα σ' αυτά. Γίνεσαι ένα μ' αυτά. Αλλά σε ξέρω καλά. Είσαι πολύ μακριά από όλα τούτα. Πρέπει να χρειάστηκες πολύ δύναμη για να το κάνεις και ίσως περισσότερη από μένα. Μπορείς κι αντέχεις. Εσύ διάλεξες έτσι. Διάλεξες να σκίζεσαι. Σπας τον εαυτό σου χίλια κομμάτια. Δεν τα αλλάζεις τα πράμματα, αφήνεσαι να σε αλλάζουν. Εσύ που είδες άλλο πράμα διαφορετικό. Και δε σε καταπίνουν. Γιατί περπάτησες και σύ στο κομμένο το σκοινί επάνω. Παίζεις τη ψυχή σου στο δικό σου τριπ. ΄Ισως να την παίζεις από μένανε διαφορετικά. Αλλά πάντως την παίζεις. ΄Ομως για να το κάνω χρειάστηκε να ξαναρχίσω να γράφω κι εγώ. και να διαβάσω μερικά απ' τα γραφτά σου.
Με κομμένη την ανάσα...
Γι αυτό και τα γραφτά χρειάζονται κι αυτά καμμιά φορά. Για να καταλαμβαίνω το μεταξύ. Γιατί τυπώνεις την ανάσα στο χαρτί καμμιά φορά κι όχι στην καρδιά και φεύγει και το προσωπείο της λεκτικής μας επαφής.
Γι αυτό μη σκίζεις πάντα τα χαρτιά σου κι ας θέλεις δύναμη γι αυτό.
Αντί για κάποιον που σε ξέρει και χωρίς αυτά, όχι για κάποιον τρίτο, είσαι η ίδια σύ μες στο χαρτί.
Για κάποιον που σε ξέρει και μπορεί να δει, κι έχει τη δύναμη να το παραδεχτεί. Γιατί συχνά με πιάνεις και πιανόμαστε, σε πιάνω και πιανόμαστε. Μονάχα σα σωπαίνουμε και όχι σα μιλάμε. Σαν είναι άδειο το μυαλό μου και σου ξεβιδωθούν τα μάτια. Αλλά δε συμβαίνει κάθε μέρα τούτο. ΄Ισως κάποτε καταλάβει. Αλλά ακόμη είμαστε εκεί και τα γραφτά χρειάζονται κι αυτά. Εμάς τα γραφτά μας είναι διαφορετικά.
Αλλά χρειάζονται διά το μεταξύ μας. Για μένα που με ξέρεις. Για σένα που σε ξέρω.
Ανάποδα το γράφω απ' ότι τόπα πριν. Για κάποιον τρίτο τα χαρτιά δε χρειάζονται καθόλου.
΄Οντως παρατήρησα κι αυτό. Στα γραφτά σου το τολμάς και ακουμπάς τα πάντα.
Και εμένα δεν τολμάς να μ' ακουμπήσεις. Πάντως εγώ τολμώ και σ' ακουμπώ. Δεν ξέρω ποιό είναι το καλύτερο ή κι αν είναι το ίδιο ακριβώς. ΄Η, αν υπάρχει το καλύτερο.

Άρα είναι έτσι.
Αρκούμαι σ' αυτό.

΄Ενδειξις χαμαιτυπείο, παραπλεύρως πτυελοδοχείο, τίτλος θεατρικού έργου σκ...σκατά.
Ενδεχομένως οι φίλοι σας απέθαναν, ενδεχομένως τους φίλους σας τους ξέκαναν. Ενδεχομένως δε θα τους ξαναδείτε πια.
Προχτές συνάντησα μια πάπια με το φίλο της το Νιόνιο. Ο Νιόνιος είναι γουρουνάκι. ΄Ητανε κοντά κι ένα παιδάκι, κι αρχινά παραμυθάκι..."
Προχθές έδρασαν οι "προβοκάτορες". Το Προεδρείον - Αρχηγείον κηρύσσει γενική επιστράτευση. Εμπρός! Ως εις όλοι αγωνισθώμεν υπέρ;;; χούντες, φούντες και τσαρούχια. Ο κύριος Γενικός μαζεύει υπογραφές, η κυρία Προέδρου επισκέπτεται το μοδίστρο. Ο φαλακρός γόης διατηρεί επαφάς με τον σκύλο της ΓΣΑ. Ο σκύλος επισκέπτεται την Αδαμαντία Βενάρδου.
Ο κέρβερος περιμένει μ' ένα ψαλίδι. Το ψαλίδι γίνεται σανίδι γι αυτούς που πάλεψαν υπέρ των εντοπίων.
Τι είναι αυτό που το λένε αγάπη - τι είναι αυτό που το λένε ομπρέλλα - τι είναι αυτό που το λένε μπρελόκ.
Ο αστυνομικός διευθυντής μοιάζει με μπουλντόκ. Η ομπρέλλα γίνεται αλεξίπτωτο, ο κιμάς προελεύσεως Ροδεσίας.
΄Ενας παπάς κάνει ισορροπία στον ιστό της αράχνης. Ο Δράκος του καράτε κόβει τα περισσότερα εισιτήρια. Η κυρία Κλεονίκη διαβάζει εφημερίδα. Πόλεμος σ' όλα τα μέτωπα. Η εφημερίδα κατάσχεται.
Η κυρία Κλεονίκη άδειασε το σούπερ-μάρκετ. Ο απόγονος του Λώτ αποχτά Νόμπελ ειρήνης.
Τι είναι αυτό που κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια.
Πες αλεύρι. οι Τούρκοι μας πήραν την Κύπρο.
Πες κιμάς προελεύσεως Κύπρου.
Απεργία πείνας. Εδώ Πολυτεχνείο. Εδώ σταματήσαν τα τανκς.
Η πάπια ήταν στρουμπουλή. Η πάπια είχε πάρτυ. Ο Νιόνιος ήθελε πολύ, πάρα πολύ να τον καλέσουν"...
Είμαστε από την Διεύθυνσιν Ασφαλείας δι' υπόθεσίν σας.
Ο Νιόνιος ήταν στρουμπουλός. Δεν του άρεσε το μπάνιο."

Ο κύριος Μπάτς είχε χωρίστρα. "Γιατί δέρνετε τον κόσμο;
- "Γιατί παραπονιέται η γυναίκα μου πως δε γυρίζω νωρίς στο σπίτι και με στήνεις εσύ. Γι' αυτό."
Κάποτε σταμάτησα τριάντα μανιασμένους. Με κύκλωσαν. τους κοίταξα, τους είπα απλώς. Γιατί; Δεν έχω καιρό για ξύλο. Περάστε αύριο από τον Πύργο να τραγουδήσουμε μαζί.
Τους γύρισα την πλάτη κι έφυγα. Τις έφαγα δυο μέρες μετά.
"Νιόνιο, είπε η πάπια, μυρίζεις άσχημα πολύ. Δε σ' έπλυνε η μαμά σου! Όχι είπε ο Νιόνιος. Η μαμά μου θέλει να με πλύνει, αλλά δε θέλω εγώ.
Α πα πα πα πα, είπε η πάπια, αν δεν κάνεις μπάνιο, μ' αυτά τα χάλια δε σε δέχομαι στο πάρτυ. Κι έφυγε κουνώντας τα φτερά της."
Τα φτερά μας άνοιξαν την Πέμπτη και μας κόπηκαν την Παρασκευή.
Ο λαός δεν ξεχνά, οργανώνεται, νικά.
Την αλλαγή μας την φέραν οι Πινέζοι. Οι Πινέζοι δεν τρέφουν πτηνά. Χαμένο τίποτα δεν πάει είπαν τα τσαπιά...Τα τσαπιά κουράστηκαν να σκάβουν. Σήμερα, τα τανκς χώνονται στο έδαφος και προεξέχει μόνο το κανόνι τους.
"Θα τα ανατινάξουμε" είπαμε. Ξεχάσαμε ότι το τανκς ανατινάσσεται με την φωτιά.
Δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά. Οι δρόμοι μας γεμίσανε καπνούς. Ο καπνός έχει ηλικία. Η ηλικία για τον καπνό δεν έχει όρια. ΄Οσο μεγαλώνει τόσο δυναμώνει κι ο καπνός. Την αλλαγή την ξαναφέρανε τα τανκς. Ο λαός εφησυχάζει...Με τα χέρια...με τα δόντια...με τα νύχια...όλοι μαζί να κρατηθούμε. Δύσκολο...πολύ δύσκολο. Η σαπίλα εισχώρησε βαθειά. Με τα χέρια...με τα δόντια...με το λαρύγγι...
με τις φωνές...με τα ρόπαλα. ΄Οχι. τα ρόπαλα τα παίρνουν οι προβοκάτορες. Οι προβοκάτορες; Ποιοι προβοκάτορες; ΠΡΟΣΟΧΗ μη φοβίζετε τον κοσμάκη με τους προβοκάτορες. Η κυβέρνηση μας εκπροσωπεί. Εχθές έβγαλε ανακοίνωση. μας προασπίζεται. Και η Αστυνομία έβγαλε ανακοίνωση. Νάτο Σία και Αστυνομία.
Η αντλία αυτή τη φορά έριξε νερό με μέση πίεση. Οι χωροφύλακες αυτή τη φορά μας έδειραν με τρόπο.
Ο υπουργός εδιώχθη με τις κλωτσιές από τον κ. Υπαστυνόμο Α΄. Ο Α΄ παραμένει. Ο υπουργός συσπειρώνεται. Το πρωί ο υφιστάμενός του δήλωσε στους δημοσιογράφους τη γραμμή της κυβερνήσεως. Η Κύπρος φλέγεται. Το μαγαζί μου στην Πλάκα έκλεισε. Ο ιπποπόταμος Φόρντ πήρε το μπάνιο του στην πισίνα της βίλας του στη Νέα Υόρκη και γελαστός ο επιτετραμμένος του εδέχθη αντιπροσώπους των διαδηλωτών. Αυτοί οι αντιπρόσωποι! Ο ιπποπόταμος έπαιζε γκολφ. Οι διαδηλωτές κουβαλούσαν ένα μεγάλο πανώ με τη λέξη ΠΡΟΔΟΣΙΑ. Η λέξη "προδοσία" έγινε πολύ της μόδας. Η λέξη "εξουσία" επίσης. Οι Τούρκοι είναι ποτισμένοι με όπιο. Η "γιαγιά έσφαξε την εγγονή της για να μην πέση στα χέρια (πέη) των Τούρκων."...
Α.Ν.Ο.Σ.Ι.Α.

Μερικοί ΄Ελληνες διακηρύσσουν "Τούρκοι, είστε και σεις εργάτες". Όλοι ενωμένοι.
Η κυβέρνηση εδραιώνεται. Η ασφάλεια οργανώνεται. Το Νάτο εκκενώνεται. Οι προβοκάτορες οργανώνονται. Οι κυρίες πήγανε διακοπές. Οι εταιρείες δίσκων τρίβουν τους κώλους των. Ο Στέας κάνει δηλώσεις. Όλες οι οργανώσεις παίρνουν θέσεις υπέρ. Η Πλάκα ξαναβρίσκει τις δόξες της.
Τα θέατρα οργανώνονται. Τα "αδέλφια" μας υποδουλώνονται. Ο πόθος χαλυβδώνεται για λευτεριά.
Στο διπλανό ξενοδοχείο ο θυρωρός φορά μια κόκκινη γραββάτα και καλοδέχεται τους ξένους με χασμουρητά. Τον αφορά ο κτύπος που σημαίνει το κουδούνι όταν ο πελάτης του δωματίου Β΄ τον καλέσει για να του πάει τον καφέ. Τον αντιμετωπίζει απλώς επαγγελματικά. Όλα τα άλλα γι' αυτόν είναι Πινέζικα. Η γραβάτα του τον σφίγγει και κάθε τόσο την τραβά.
"Ο Νιόνιος τάχει χαμένα. Ο φίλος του ο σκύλος του είπε πως έπρεπε να κάνει μπάνιο. Η αγελάδα κούνησε δυό φορές την ουρά της και συμφώνησε κι αυτή. ΄Ετρεξε στο γείτονα το γλάρο. Πάει στην πονηρή την αλεπού. Τρέχει στην σοφή την κουκουβάγια. Όλοι του είπαν: Άκουσε Νιόνιο, άμα θέλεις να πας στο πάρτυ να πας στη μαμά σου να της πεις να σου κάνει μπάνιο...
Ο Νιόνιος ήθελε πολύ να πάει στο πάρτυ. Όλες οι όμορφες γουρουνίτσες με τις κορδελίτσες τους και τα ψηλά τους τα γοβάκια θα βρίσκονταν εκεί. ΄Ηθελε πολύ να δει τις γουρουνίτσες..."
Δεν θα τον αφήσουμε αυτόν. είναι ένας σατυροποιητής και τίποτα άλλο. Νομίζει πως κάποιος είναι.
Τι θαρρεί πως μπορεί να κάνει, εμείς έχουμε τα πάντα. Άστον εκεί με το τρύπιο πανταλόνι να μαζεύει τα κατουρημένα καλαμάκια, να μερέψει την πείνα του. Μόνος του μας αρνήθηκε, δεν τον αρνηθήκαμε εμείς. Μόνος του θα φάει το κεφάλι του.
- Η είδηση δεν μπορεί να δημοσιευτεί. Η επιστολή σας δεν μπορεί να δημοσιευτεί. Το κείμενο πρέπει να το μαζέψετε. να το προσαρμόσετε, να το συμμορφώσετε. Βλέπετε,... υπάρχουν και Νόμοι.
- Μα δε μπορώ. - το ποτάμι ξεχειλίζει, είναι πολλά αυτά που καίνε, πολλά αυτά που λείπουν. Θέλω περισσότερο αέρα. Περισσότερο χώρο. Αποσυντίθεμαι. ΄Εχω και γω ανάγκες, δε μπορώ άλλο. Ο χώρος που ζητώ δεν έχει σχέση με οικόπεδο. Δεν το θέλω το οικόπεδο. Δεν το θέλω το ψυγείο, το αυτοκίνητο, τη γκόμενα, τον πράχτορά σας, την εταιρία σας. Να ζήσω θέλω. Να ζήσω. και να ζήσουμε μαζί λεύτεροι κι ανθρώπινοι. Τους νόμους σας τους άντεξα. Παλιότερα υπήρχε λόγος. Αλλά τώρα. τα ίδια Παντελάκι μου, τα ίδια Παντελή μου.
"Ο Νιόνιος δίστασε. σκέφτηκε. άρχισε να το αποφασίζει. Το αποφάσισε. ΄Ετρεξε στη μαμά του.
- Μαμά, τέλω σαπούνι και ν....ό. Σέλω να κάνω μπάνιο..."
...Τη φίλη μου την έχασα. Πήγε το πρωί για εξετάσεις στο γιατρό της. Είχε πόνους στην κοιλιά. Δε γύρισε ακόμα.
Είμαι γεμάτος σχισμές. Σχισμές που διαφαίνονται στο δέρμα όταν αδυνατίζει απότομα. Όπως ακριβώς σε μια λεχώνα.
Στην τσέπη μου έχω μια δραχμή. Γύρισα όλο το πρωί όλα τα υπουργεία και τις εφημερίδες. Υπάρχει μία πιθανότητα μεθαύριο να μας δώσουν την άδεια. αν με δεχτεί ο υπουργός...Τι θέλω εγώ εδώ. Τι θέλω!
Μίλησα με τον επιχειρηματία. Άσιμε - μου λέει - το μαγαζί θα το δώσω, δεν αντέχω άλλο. ΄Εχεις χρηματοδότη;
- Περίμενε - του λέω - είναι κρίμα να χάσεις την ευκαιρία τώρα. Τώρα που σίγουρα θα δουλέψει το χειμώνα.
- Θα το δώσω - μου λέει -.
Πήρα τηλέφωνο τα παιδιά. Βρήκα μόνο τον ένα.
- Θα πάμε Θεσσαλονίκη - του λέω. Βρες τα παιδιά και μη τους αφήσεις να σκορπίσουν. ΄Εδωσα την είδηση στις εφημερίδες. Κάτι τέτοιο θα το δημοσιεύσουν σίγουρα.
Μην τους αφήσεις να σκορπίσουν.
"Ο Νιόνιος έκανε το μπάνιο του. Και μάλιστα, μόνος του για πρώτη φορά. Η Μαμά του τον χάιδευε γελώντας και απορώντας."
- Άραγε θα μ' αφήσουν να κάνω παράσταση στη Θεσσαλονίκη!!!;...
"Ο Νιόνιος πήγε στο σπίτι της πάπιας. Κτύπησε το κουδούνι...ντρίνν..."
- Ο κύριος Α.
- Μάλιστα.
- Από το Αστυνομικό τμήμα.
- Τι θέλετε.
- Μας κατήγγειλαν ότι κάνετε φασαρία και δεν εφαρμόζετε τους κανόνες της πολυκατοικίας.
- Μάλιστα και ποιος σας τόπε.
- Οι ένοικοι. Προχτές μάλιστα βγάλατε έξω τα σκουπίδια σε ακατάλληλη ώρα.
Ξέρετε, απαγορεύεται.
- Απαγορεύεται;
- Μάλιστα.
- Τα σκουπίδια...και ήρθατε γι'αυτό.
- Ναι, να σας κάνουμε συστάσεις.
- Χαίρετε. είπε η πάπια. Χαίρετε. είπε ο Νιόνιος.
- Ποιος είστε δε σας ξέρω. Σας έχω ξαναδεί;

- Μπα σε καλό σου πάπια, είπε ο Νιόνιος. Μα δε με γνωρίζεις;
- Όχι, είπε η πάπια και φώναξε τις γουρουνίτσες.
- Γνωρίζει καμμιά σας τον κύριο. Τον ωραίο κύριο που ήρθε στο πάρτυ μας;
- Όχι, είπαν οι γουρουνίτσες και κύταζαν κλεφτά η μια την άλλη".
Τη φίλη μου την έχασα, δεν είχα άλλη δραχμή να τηλεφωνήσω. Κάποτε σταμάτησα τριάντα μανιασμένους...Ουαί τοίς πλανωμένοις.
Ο Διευθυντής της Αστυνομίας μου συνέστησε να μη προβώ σε περαιτέρω επιπλοκές.
Το ντουέτο έκανε δηλώσεις στη Χριστιανική. Η φίλη μου δε γύρισε σπίτι. Η γειτόνισσα μου είπε χτες με γύρευαν τρεις αστυνομικοί. Σήμερα ήρθαν για τα σκουπίδια. Και νόμισα εγώ πως ήταν...
"- Μα είμαι ο Νιόνιος, είπε το γουρουνάκι, δε με γνωρίζετε;
- Ο Νιόνιος! Είπαν όλες τους με μια φωνή.
- Μα πώς έγινες έτσι. Τι ομορφιές είναι αυτές. Καλέ, τι ωραία που μυρίζει...
- Μ' έπλυνε η μαμά μου με σαμπουάν. Με σαμπουάν Χαν.
- Καλέ τι όμορφος που είναι. Τι ωραία χωρίστρα...
- Τι ωραίο κουστούμι, τι ωραία γραβάτα.
Φώναζαν όλες μαζί οι γουρουνίτσες, κι απλώνανε μία μία τα χεράκια τους να τον αγγίξουν."
Μη μ' αγγίξουν. Δε θα μ' αλλοτριώσουν. Απεργία πείνας.
- Γιατί δεν πήγες και σύ;
- Μα...
- Γιατί δεν κάνεις αντίσταση;
- Μα δε μπορώ. ο αγώνας μου είναι αλλού. Κάνω, αλλά δεν φαίνεται. Είμαι μαζί σας κι απ' έξω σας.
Είστε μαζί μου κι απέξω μου. Είμαστε διαφορετικοί. Κάποτε συναντιώμαστε. Κάποτε χωρίζουμε.
- Εγώ δεν έχω πανώ. Εγώ δεν έχω πομπό. Εγώ είμαι πανώ. Εγώ είμαι πομπός.
Πομπός που δεν πιάνεται εύκολα. Πανώ που δεν διακρίνεται εύκολα. Είμαι μάζα και είμαι ένας - είμαι ένας και είμαι μάζα. Σείς ίσως νοιώσετε. 'Γω δε θα νοιώσω λεύτερος ποτέ. Λευτεριά είναι κι αυτή βόλεμα. Προς βόλεμα δε στέργω.
"- Πάμε μέσα - είπε η πάπια. Σήμερα γιορτάζουμε διπλά.
- Πάμε να σε κεράσουμε Νιόνιο..."
- Όχι, ευχαριστώ.
- Μα δε θέλετε να υπογράψετε συμβόλαιο; Μα...η εταιρεία μας σας εξασφαλίζει από πάσης πλευράς. Και τώρα μάλιστα που δεν υπάρχει λογοκρισία.
- Δεν υπάρχει λογοκρισία;;;
- Υπάρχουν όμως Νόμοι. Ποτέ μου δεν κατάφερα να ευθυγραμιστώ με κανόνες συμπεριφοράς.
Σήμερα, ο νοικοκύρης μου είπε να τα μαζέψω και να φύγω. Ο Νοικοκύρης μου είναι κοντός, ο νοικοκύρης μου είναι στρουμπουλός. Ο Νοικοκύρης μου έχει υπόληψη. Η υπόληψη είναι κάτι που κρέμεται, κρέμεται από μια τρίχα. Ο Νοικοκύρης δε θέλει με κανένα τρόπο να του πέσει η υπόληψή του.
Εγώ είμαι ψηλός, εγώ είμαι λεπτός.
Εγώ δεν έχω υπόληψη. Εγώ είμαι τρίχα.
Ο νοικοκύρης μου θέλει να αντικαταστήσει την τρίχα μου με μια άλλη τρίχα.
Η τρίχα μου δεν του πάει, τη φοβάται.
Το βράδυ με πιάσανε να βγάζω τα σκουπίδια. Οι γείτονες με κατάγγειλαν στην Αστυνομία. Η Αστυνομία με κατάγγειλε στους γείτονες. Οι δυο μαζί επέστησαν την προσοχή στο νοικοκύρη μου.
Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητος - Της Χούντας -
Όλοι θα δώσουν λόγο - ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ - Την αλλαγή την ξαναφέραν οι Πινέζοι.
Δεν περνάει ο Φασισμός

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΗ ΜΟΥ !

Είναι ο πιο ανεύθυνος κι ο πιο υπεύθυνος
Μπάζει - μπάζει - μπάζει - το περβάζι μπάζει
Πάλι - πάλι - πάλι - το τσουκάλι βράζει
Δέσαμε τον όνο - χρόνο με τον χρόνο
Μένουμε σε πόθο και σας λέμε μύθο
των Ρωμιών το αίμα
γίνεται καδένα
κρέμεται
Στοπ. Προσοχή - Προσοχή...Επιχείριση ανασύστασης του ξεχασμένου κείμενου...
Όλοι στα ραδιόφωνά σας.
Προχθές συνάντησα μια πάπια...
ΠΡΟΣΟΧΗ Η εταιρεία Μοίρα παρουσιάζει

- Νικόλας Άσιμος - "Ο Παπάς", - σούπερ επιτυχία - "Ο Παπάς" -
Μοίρα. η Ελληνική μουσική εταιρεία.
Το παιδάκι άκουσε το παραμυθάκι και είπε:
Όχι εγώ δεν κάνω μπάνιο. Και δεν θα πιω το γάλα μου. Όooοχι...

Σημείωση. Το κείμενο δημοσιεύτηκε στο περιοδικό "Panderma" με τίτλο "Μπανανία στοπ" τον Σεπτέμβρη του ’74. Από το κείμενο έλειπε το τελευταίο κομμάτι που το βάζω εδώ σε παρενθέσεις.
Κι όσο για μένα θύμωσα
πολύ με το Χρηστάκη
που ξέχασε ετούτη
τη σελίδα
κι ας ήτανε το κείμενο
του ποδαριού
Μα όλα τα δικά μου
είναι του ποδαριού.
Θυμάμαι που πειράχτηκα πολύ με δαύτον πρώτη μου φορά και τελευταία. Με την προχειροδουλειά, γιατί το δέχτηκα πως ήταν προχειροδουλειά και όχι σκοπιμότη...
Ίσως να μην έπρεπε ούτε αυτό και νάφταιγα εγώ, γιατί και γω, πόσες φορές δεν αναγκάστηκα να κάνω προχειροδουλειές, να φαίνεται πως είμαι μουσικός χωρίς ταλέντο. Και δε με ενδιέφερε αυτό. Παρά μονάχα το να γίνει. Και γινόταν, κει που κολώναν όλοι, έστω και πρόχειρα, αυτό που ’χαμε πιο πριν αποφασίσει. Αλλά το Χρηστάκη τότε δεν τον ήξερα καλά και δεν τον μέτρησα σωστά. Φοβόμουν μη κι αυτός με ξεγελάσει. Όπως όλοι. και με πονάει αυτό. Μα ο Χρηστάκης ήταν ο Χρηστάκης, είναι και παραμένει ο Χρηστάκης. Κι ενώ οι καταστάσεις έρχονται και παρέρχονται, όπως και οι άνθρωποι, ο Χρηστάκης σταθερά μένει στο περιθώριο και είναι περιθώριο. Ο μόνος παλαβός εκδότης που στέγαζε κατά καιρούς όλους τους παλαβούς, κι οι παλαβοί υπήρξαν σε στιγμές τους παλαβοί χάρις σ’ αυτόν. Και όλο της Ελλάδας το εκδοτικό περιθώριο το κράτησε κατά καιρούς αυτός μονάχος. Και υπήρξε η ψυχή. Κι ίσως ακόμα, αν κι αυτό θα ήταν λυπηρό, να μην υπάρχουν άλλοι.
Και πώς τολμάς εσύ μαλάκα να τον κρίνεις, περαστικέ επαναστάτη της πορδής.

Κάποτε θα με διαβάσεις ίσως, θ’ ακούσεις τα τραγούδια μου, θα με κατανοήσεις.
Αλλά δε θάμαι πια εγώ, θάναι αυτή η μάσκα που φορούν στους πεθαμένους. Όσους τους χρησιμοποιούν μετά τον θάνατό τους, όταν οι ίδιοι δεν υπάρχουν.
Όσο υπήρχα με φοβόσουν.
Όσο υπήρχα δε με άντεχες.
Δεν είχες καν τη δύναμη να μείνεις ένα δευτερόλεπτο κοντά, άμα σου το ζητούσα.
Θα προτιμούσα να μη με διάβαζες ποτέ.
Είναι καλύτερο ν’ αγοράσεις ή να κλέψεις ένα μπλουζάκι με τη φάτσα μου επάνω τυπωμένη.
Κι ας σου φαίνεται γελοίο.
κι ας μου φαίνονταν γελοίο.

***

Χρειάζομαι μια γυναίκα για σύντροφο. Όχι απλά σεξουαλικό σύντροφο. Αυτά δε θα τα μπορέσω ξανά. Χρειάζομαι μια γυναίκα για σύντροφο. Χρειάζομαι μια γυναίκα για να ξανοιχτώ. Για να τα δώσω όλα.
Για να ζήσω και να πεθάνω άλλες τόσες φορές απ’ όσες έζησα και πέθανα. Χρειάζομαι μια γυναίκα για να ξαναγεννηθώ.
Όμως πάντοτε συμβαίνει. Τόξερα, αλλά πάντοτε το ξέχναγα. Πάντοτε το ήθελα να χρειάζομαι. Και να χρειάζομαι γυναίκα.
Αλλά οι γυναίκες δε με πιάνουνε. Ίσως δε τις πιάνω κι εγώ. Άλλες συχνότητες.
Πάντοτε συμβαίνει. Κι όμως παρ’ όλα αυτά χρειάζομαι.
Χρειάζομαι ο φίλος μου νάναι γένους θηλυκού.

***

Είχες το πλεονέκτημα να βλέπεις με εικόνες. Είχα το πλεονέκτημα να δρω χωρίς αυτές. Εσύ εκεί μειονεκτείς. Εγώ μειονεκτώ εκεί που εσύ πλεονεκτείς.
Θα μπορούσε νάταν το τέλειο. Εγώ αδράχνω τη στιγμή και δρω και σύ τη ζωγραφίζεις. Άλλες περιγραφές θα πεις.

Όχι. θα πω εγώ.
Θα μπορούσε νάμασταν το συμπλήρωμα. Όμως εσύ ζητάς εικόνιση κι εγώ γυρεύω δράση. Δεν κόλλαγαν αυτά και σπάσαμε.
Κι όμως παρ' όλα ταύτα δεν έχω τη γνώμη ότι ξεγελάστηκα. Άξιζε τον κόπο.

***

Άσχετε που σε πάω.
Ο εωσφόρος έζει έως ως απέθανε.
Ο εωσφόρος απέθανεν έως ως έζει.
Απέθανεν ή έζει ο εωσφόρος έως ως απέθανε.
Έζει ή απέθανεν ο εωσφόρος έως ως έζει.
Αυτό είναι το κλειδί του Κροκ.
Κι ο μόνος υποτιθέμενος κροκάνθρωπος που το επανέλαβε έστω και φραστικά ήταν ο Ιούδας. Αλλά δεν ήταν ο Ιούδας ο αυθεντικός, ήταν ο κάλπικος.
Γι' αυτό δε δέχομαι κι αυτόν ξανά στο σπίτι μου.
Όπως δε δέχομαι και σένα
ΑΣΧΕΤΕ.

***

Νάχεις τη δύναμη και τη σοφία του Μαλάκα αυτό είναι το παν.
Θα είμαι το ουδέτερο.
Αλλά εσύ δεν τόπιασες κι έγραψες από κάτω
ΜΠΡΑΒΟ ΜΑΛΑΚΑ !

***

Θέλεις να πατάς σταθερά
Σ' αρέσουν οι ρηχές θάλασσες
Σ' αρέσει να γυρνάς τον κόσμο
Αλλά πάντα στα ρηχά
Εμένα μ' αρέσουν οι βαθειές θάλασσες
Κι ας μη γυρνώ τον κόσμο
Κι ας με νομίζεις κολημένο
στο ίδιο αυτό σημείο.
Δεν υπάρχει σύμπαν
Υπάρχουν μόνο στιγμές
Συμπαντικές στιγμές
Άν φτάσεις στην ακινησία
Μπορείς παντού να ταξιδέψεις
Γι αυτό το ξέχασες που σούλεγα
μωρό μου κείνο το πρωινό
δίπλα στη σκάλα. Πως η ζωή
κι ο θάνατος δεν είναι θέμα περιβάλλοντος.
Είναι θέμα αντοχής στην ίδια γραμμή πλεύσης.
Εγώ δε χρειάζομαι τον κόσμο
Κακώς έχεις νομίσει
Για μένα δεν υπάρχει κόσμος
Χρειάζομαι απλά
να δημιουργώ κόσμους.

***

Εγώ δεν είμαι τουρίστας.
Δε θέλω νάμαι τ' αξιοθέατο των τουριστών.
Ποτέ μου δεν έχω πράξει για να περνάω την ώρα μου.
Δε θέλω να περνάς την ώρα σου μαζί μου.
Ούτε να επισκέπτεσαι το χώρο μου τουριστικά.

Γι αυτό να μην ξανάρθεις.
Τώρα θα σε βρίσκω όποτε θέλω εγώ.
Αντιστρέφω τους όρους.
Κρίμα που είναι έτσι.

***

Ωρε τι θα μπόραγα να κάνω αν δεν ήτανε το καθημερινό χαμαλίκι.
Θα μπορούσα νάχα πράξει αλλοιώς και να μην υπήρχε το χαμαλίκι. Αλλά το ξέρω
τότε δε θα μπορούσα τίποτα να κάνω. Γιατί δε θάμουνα εγώ.
Γιατί θα ήμουν σαν εσάς τους κάλπικους φονιάδες.
Γιατί θα ήμουν σαν εσάς τους φοιτητές, τους κώλους και τους χέστες.
Γιατί θα ήμουνα και γω σαν τους αριστερούς, σαν τους "αναρχικούς" και τα πρεζόνια.
Γιατί θα ρούφαγα ακόμα από τη μαμά και το μπαμπά.
Γιατί θα ρούφαγα τους γύρω.
Γιατί στα λόγια θα 'μουνα ο πρώτος του χωριού ο γκράντεπαναστάτης.
Γιατί θα ήμουν σαν και σένα πούστη.
Γιατί θα ήμουν σαν και σένα φεμινίστρια κουφάλα.
Γιατί θα τάθελα όλα και γω δικά μου.
Γιατί θα μ' ενδιέφερε να μη μου πέσει η μύτη.
Γιατί θα φόραγα και γω το προσωπείο.
Γιατί θε νάχα τόνα πόδι εδώ και τάλλο απ' την άλλη.
Γιατί στο πρώτο ζόρι θάχα να καταφύγω σ' αυτούς που μούναι ξένοι και δικοί.
Γιατί θα ήμουν κόσμος, κόσμος μες στον κοσμάκη.
Γιατί δε θάμουνα εγώ.
Το προτιμώ το χαμαλίκι.
Αλλά δε τη μπορώ τη μέθοδο. Δεν την αντέχω.
Η μέθοδος του προτιμότερου όταν την εφαρμόζω με σκοτώνει.
Ηλί, ηλί, λαμά σαβαχθανί. Μούρθε κάποτε η φράση στο κεφάλι. Ρώτησα τι σημαίνει.
"Πατέρα, πατέρα, γιατί μ' εγκαταλείπεις". Κι αυτό ήταν ηλίθιο, όπως το χαμαλίκι.
Χειρότερο απ' αυτό.
Νάχα τη δύναμη να πω ξανά το "δε μου επιτρέπεται να θέλω".

***

Κόψε τόνα, κόψε τάλλο
κόψε τούτο, κόψε κείνο
κόψε, κόψε, κόψε,
... δεν υπάρχει τίποτα να κόψεις
Τότε από τι ν' αποκοπείς.
Σίσυφος...
Φτάνεις ως το τέρμα.
Και ξανά απ' την αρχή.
Είναι το ίδιο τέρμα;
Η ίδια αρχή;
ίσως κάποτε νοιώσω τη διαφορά.
Θάχω τη δύναμη;

* Για 'σένα που τα διαβάζεις φίλε αναγνώστα φαίνονται απλά και κατανοητά κι ηλίθια, σαν συμβάντα της ζωής σου. Όμως για κάποιον που έζησε όπως ζω. και δεν υπήρξε ποτέ του αναγνώστης είναι διαφορετικά. Εσύ θα 'χεις τη δύναμη να νοιώσεις έστω και μόνο αυτό.

***

Συχνά σα με ρωτούσανε αν είμαι καλλιτέχνης
εγώ απάνταγα πως ναι, αλλά δεν κάνω τέχνη.
Προσπαθώ να δημιουργήσω τις συνθήκες για να κάνουμε και τέχνη.

***

Δεν έδωσα σε άλλον
τα κλειδιά
ούτε του σπιτιού μου
ούτε της καρδιάς μου
Αρνήθηκες να τα πάρεις
Φοβήθηκες μήπως
σου ξεκλειδώσω
τη δική σου
καρδιά.

ΤΟ ΤΡΟΧΟΦΟΡΟ

Δε μπαίνω σε λεωφορείο. Δε τα μπορώ. Δε γίνομαι ψάρι σε κονσέρβα εγώ. Γι αυτό και δεν πολυμετακινούμαι. Και κόλλησα Εξάρχεια. Και πηγαίνω με τα πόδια. Το προτιμάω με τα πόδια. Και στου διάλου τη μάνα με τα πόδια, κι ας έχω και το πιτσιρίκι. Πάντως τυχαίνει και το παραβαίνω τούτο δω καταναγκαστικά, καμμιά φορά.
Όπως και τότες που θυμάμαι μπήκα μια φορά στον ηλεκτρικό καπνίζοντας τσιγάρο. Πετάγεται μια κλώσσα, μια καρακάξα γκιόσα και μου λέει να το σβύσω γιατί απαγορεύεται. "Κυρία μου", της λέω, "εάν σας ενοχλεί το τσιγάρο θα το σβύσω, γιατί δε θα τόθελα ποτέ να ενοχλώ το διπλανό, αλλά ετούτο το ’απαγορεύεται’ ποτέ δεν το κατάλαβα, ποτέ μου δε το χώνεψα. Καθότι το μυαλό μου είναι λειψό και φτάνει μέχρι τόσο. "Απαγορεύεται", μου λέει, "Είναι διαταγή εκ της Αστυνομίας", και "θα καλέσω την Αστυνομία, χίπυ, αλήτη, γύφτε βρωμερέ. Και μίασμα της κοινωνίας".
Και τότες άναψα και γω κι αφού το είπα φωναχτά πως δε τα χάφτω τούτα εγώ, και πως δε δέχομαι Αστυνομία γω, παπάδες, δικαστές, καθηγητές και βάλε και δε μπορεί μια κλώσσα, μια καρακάξα γκιόσσα να με καταστείλλει και την παρακαλώ να το βουλώσει, γιατί είμαι και τρελλός με δίπλωμα κι αν αυτή έχει την τσιρίδα εύκολη εγώ σαν θέλω ουρλιάζω σαν τον Ταρζάν.
Είπα αυτό που ήτανε, είπα την αλήθεια. Μόνο που την έριξα κατάμουτρα, πως ήτανε μια κλώσσα, μια καρακάξα γκιόσα.
Και πέσανε επάνω τα θηρία, όχι στη γκιόσσα αλλά σε με, να προστατέψουν δυστυχώς το ασθενές, και την τιμή και την υπόληψη της κυρίας καρακάξας, της οποιαδήποτε κατίνας με μουνί, κι ας ήτανε η ίδια θωρηκτό, διπλή στα κιλά από εμέ. Αλλά τι να περιμένεις από αυτούς που δε το βρήκαν το μουνί ποτές, παρά μονάχα στο μπουρδέλλο και περιμένουν στην ουρά και χύνουνε σε δυο λεπτά. Όπως και τότε που τους βάζαν στο στρατό να γαμάνε τα τσουβάλια και να φωνάζουν όλοι τους στρατιωτικά το πως καφλώνουνε μ’ αυτά και χύνουνε για την πατρίδα. Της πατρίδας μας η παρθενιά και τα τσουβάλια. Και έγραψε ο Καλιαρντάρης ο Πετρόπουλος εκείνο το "Μπουρδέλο" και τρέχουν όλοι μα όλοι παλαβοί να το αγοράσουνε. Όπως ανοίγουνε σαν παλαβοί τα αθλητικά για να διαβάσουν τον αγώνα, που τον είδαν με τα μάτια τους, τον είδαν και τον ξέρουν. Όλοι στο τριπ του δύστυχου του σκύλου ...
με το κουδουνάκι και το φαϊ. Με το κουδουνάκι σας μαντρώνουν.
Θαυμάζω το κουράγιο σου τυχαία άσχετη πουτάνα. Εσύ καταναγκάστηκες κι αντί να είσαι πιο καθαρή από την άλλη τη λεχρή μικροαστή τη φεμινίστρια κουφάλα την "καταπιεσμένη" που έδεσε το γάιδαρο και υπανδρεύθη και στέλνει το χαμάλη για δουλειά, και δεν πλένει και τα πιάτα, διότι της είναι ταπεινωτικό, και τον βάζει και τα πλένει αυτός καμμιά φορά, και πάντα είναι κουρασμένη στο κρεβάτι και τον στέλνει στο μπορντέλλο.
Τουλάχιστον εσύ ξαλαφρώνεις έστω κι έτσι αυτόν τον φουκαρά μα και μαλάκα φυσικά. Αλλά κρίμα δυστυχώς για σένα και για μένα δε συμβαίνει ούτε αυτό. Γιατί σαν πέρασα τυχαία μια φορά έξω απ’ το μπορντέλλο, είπα με τους φίλους και τις φίλες μου να μπω στο έτσι για την πλάκα για να δω τι γίνεται. Αλλά σε βρήκα δυστυχώς και σένα με στολή, φορούσες φόρμα γκριζωπή. Φαίνεται την είδες όπως όλοι
τη δουλειά πολύ εργατικά.
Αλλά ας επανέλθω. Επειδή τους είπα πως είμαι ο Ταρζάν, και ήμουν ο Ταρζάν εκείνη τη στιγμή, το επεισόδιο έληξε ειρηνικά και κάπνισα και ειρηνικά και το τσιγάρο, και τόσβησα στο πάτωμα. Αλλά το πράγμα δεν έληξε εδώ, γιατί δε βρέθηκε κανένας να καπνίσει. Ούτε να πάρει θέση. Και υπήρχαν και φρικιά εκεί και υπήρχαν και κομμουνιστές και υπήρχαν και αναρχικοί. Όλοι τους μουρμούρηδες βουβοί.
Αλλά τι να περιμένεις από τα ψάρια. Τα ψάρια τα κλεισμένα σε κονσέρβα.
Πάντως το επεισόδιο μου θύμισε πολύ τους Κρητικούς. Όπου σ’ όλα τα λεωφορεία της γραμμής κρεμάσανε ταμπέλα "Απαγορεύεται το κάπνισμα". "NO SMOKING" κτλ.
Και σου πετάνε τα μπαγκάζια απ’ τους σταθμούς, γιατί δε δέχονται σκουπίδια αλητών εκεί. Και είναι προοδευτικοί, και είναι μάγκες και αλάνια. Κι έχουνε και σουγιάδες, ρόπαλα και πυροβόλα όπλα, αλλά κινδυνεύεις να σε

καθαρίσουν γιατί η κόρη σου κυκλοφορά χωρίς βρακί κι ας είναι τέσσερων (4) χρονώ, και φαίνεται τους άναβε τα αίματα! Τόση τους είναι η στέρηση η σεξουαλική. Και είναι προοδευτικοί! Όπως οι νέοι εκλεγμένοι Δημαρχιακοί που τα κατάφεραν κι αυτοί να περιφράξουν τις πλατείες και τα πάρκα (Πλάκα και αλλαχού). Και να διώξουν τους αλήτες από κει και ν' ανάβουνε και φώτα στο Μουσείο.
Αλλά τι κάναμε εμείς. Καθήσαμε και τα φάγαμε. Και δεν αντέδρασε κανείς σε τούτο το ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ...
Όπως και τότε που τα έβαλα με κνίτες, ολόκληρο στρατό,
και τους έλεγα πως δεν αρκούν "Να έρθετε τρακόσιοι για να με διαλύσετεε" και σύ μου κράταγες το μπράτσο και ψιθύρισες "Ησύχασε τα πράγματα δεν είναι ακόμη ώριμα".
"Ώριμα; Μα πότε θάναι ώριμα; Πότε υπήρξαν ώριμα;" Κάντο λοιπόν, άδραξε τη στιγμή και κάντο τώρα για πάντα και ποτέ. "Αύριο; Μα δεν υπάρχει αύριο! Θάχεις πεθάνει αύριο! Αύριο η φλόγα σβύνει!...

***

Θλιβερέ χαραμοφάη
έφυγες απ' το σπίτι σου και φρίκεψες ξανά.
Γυρεύεις καταφύγιο. Και ήρθες και σε μένα.
Γύρνα πάλι στη μαμά σου
γιατί με κούρασες.
Γύρνα πίσω εκεί που είσαι.
Δε σε βοηθάω πια.
Ούτε δεκάρικο, ούτε τσιγάρο.
Αδιαφορώ αν υποφέρεις.
Γιατί κι αν υποφέρεις, υποφέρεις ψεύτικα.
Γιατί τσουλάς, εκεί όπου σε παίρνει
και ρουφάς απ' τους γύρω
απ' αυτούς όπου ανοίγονται
κι είναι καλύτεροι από σένα.
Εσύ δεν είσαι τέκνο της ανάγκης. Ούτε την ανάγκη δημιούργησες εσύ.
Έλαχε μονάχα περιστασιακά.
Ποτέ δεν θα τσουλήσεις στου ξυραφιού την κόψη.
Κι αύριο μπορεί να γίνεις κι εργοστασιάρχης ή έμπορος ναρκωτικών. Πάντα ήσουν πουλημένος. Ποτέ σου δεν θα καταλάβεις. Και θα πουλάς και θα αγοράζεις και θα ρουφάς όπου σε παίρνει, και θα πατάς κι εσύ όπως όλοι, πτώμα ο ίδιος, επί πτωμάτων, ανάλογα με τον καιρό, κει που φυσάει ο άνεμος. Τι κι αν δεν έχεις τώρα εσύ το που να κοιμηθείς. Εσύ χωρίς αντάλλαγμα δεν κοίμισες κανένα. Ούτε το μικρό σου δαχτυλάκι δεν κουνάς, δεν έχεις χώρο. Εγώ πάνω σ' αυτό το δαχτυλάκι εκοίμισα πολλούς, εκοίμισα κι εσένα. Κι ας μην είχα και εγώ το που να κοιμηθώ.
Τι κι αν τα ρούχα που φοράς φαίνονται ξεσκισμένα.
Εσύ δεν σκίστηκες ποτέ εντός. Εσύ κοιτάς το πως να βολευτείς.
Ανάλογα με τον καιρό. Ανάλογα με τον καιρό.
Και φοράς και σκουλαρίκι. Και φοράς και σκουλαρίκι!
Τι το θες το σκουλαρίκι!
Φρικιό της μόδας.
Χάσου από μπροστά μου παλιόπραμα.
Μη μου ρουφάς το χώρο.
Δε θα σ' αφήσω να με καταπιείς.

***

Σου μίλησαν για υποτίμηση της γυναίκας.
Αλλά είναι αυτοί οι ίδιοι που σε δέχονται υποτιμώντας σε γιατί είσαι το ασθενές.
Εμένα δεν με δέχτηκαν ποτέ. Κι ας έκανες σ' αυτούς χειρότερα απ' ότι εγώ.
Το πρόβλημα δεν είναι αυτοί. Αλλά εσύ γυναίκα. Αν το ανέχεσαι ετούτο.
Αν δέχεσαι τη δικαιολογία. Αυτή που σούχουν ράψει στα μέτρα τα δικά τους, αλλά και στα δικά σου μέτρα, αν συνεχίσεις να το χρησιμοποιείς αυτό γυναίκα. Γιατί μπορεί και τούτο να βολέψει και τις δυο μεριές.
Αλλά νομίζω πως τα ξέρεις. Το ξέρω πως το ξέρεις.
Τότε γιατί το γράφω και προσπαθώ να θυμηθώ πως τόχα πρωτοπεί. Και δε θα τόχα γράψει έτσι ακριβώς. Μα δε γράφω ούτε για σένα, ούτε για μένα. Αλλά για το βιβλίο. Για να το διαβάσεις
εσύ αρσενικό
εσύ θηλυκό

Για να μη μένει το κενό, ότι δεν έχω κάνει το καλύτερο ακόμα και γι' αυτό.

***

Never minde, δεν πειράζει.
Κι ας άρχισε να συσσωρεύεται πάλι γύρω μου ο πάγος. Εσύ θα πας με τους ανθρώπους, με τη νέα γενιά. Εγώ έχω να κάνω με τον πάγο.
Μόνος. χωρίς να είμαι ούτ' αυτό. ΄Εχοντας τη Νιουνιού.
Κάποτε θα σταματήσω να κουβαλάω το καρότσι. Εμένα θα σταματήσω να με κουβαλάω; Το "δε μου επιτρέπεται να θέλω" δεν ισχύει πια.
Κρίμα. What a pity. Κι έχω να κάνω με τον πάγο. Και με τη γύρω μου ψευτιά, και με τη μέσα μου ψευτιά. Και η χοντρή ψευτιά εσύ. Και πάλι το ξεγέλασμα...και πάγος. Άλλη γενιά θα μου πεις...Κολοκύθια.
Never minde...
Αυτό το never minde με σκοτώνει.

***

Σήμερα κερδήθηκε
ένας άνθρωπος.
Δεν τον κέρδισα εγώ.
Κερδήθηκε από μόνος του.
Εγώ αυτόν τον άνθρωπο
τον έχασα.
΄Ομως εγώ το θέλησα
να κερδηθεί.

***

Δε μ' ενδιαφέρει αν τη βρίσκεις στο γαμήσι. Δεν μ' ενδιαφέρει άμα λες πως πηδιέσαι με τρεις και ευτυχώς που ήταν τρεις γιατί δεν είχες άλλες τρύπες να χρησιμοποιήσεις. Δε μ' ενδιαφέρουν όλα αυτά που λες γιατί άμα θες να ξέρεις εγώ δε μπορώ να χρησιμοποιώ άσχετους από μένα, έξω από μένα, και τελείως διαφορετικούς απο μένα για να βουλώσω τις τρύπες μου απλώς. Ακριβώς εγώ διαλέγω έτσι, σύ αλλοιώς. Εγώ έχω πια κόψει με τους άσχετους, τους έξω από μένα.
Κρατώ ελεύθερες τις τρύπες μου και στον αέρα ανοιχτές, παρά τοιουτοτρόπως χρησιμοποιημένες. Δε τη βρίσκω με τους άσχετους. Παρ' όλα αυτά εσένα σε βρίσκω σχετική με μένα. Αλλά τη βρίσκεις με τους άσχετους. Εμένα δεν έψαξες ποτέ σου να με βρεις. Θα βουλώναμε τις τρύπες μας και θα ήτανε συνάμα κι ανοιχτές για τον καθένα σχετικό με μας. ΄Ετοιμες για να ρίξουν το υγρό τους πυρ σ' αυτή την κοινωνία που μας καίει. Κι όχι να το καταπίνουν τα σωθικά μας.
Δεν αυτοκτονώ εγώ έτσι. Εγώ ζω αυτοκτονώντας.
Πιο δύσκολα από σένα ίσως.

***

Σας ευχαριστώ παιδιά μου
Που βρεθήκατε μαζί μου χτες το βράδυ.
Παρ' όλο που δεν είμαστε μαζί.
Σας χρειαζόμουν
για να ξεφύγω απ' ανάμεσά σας
μόνος μου.
Και εμένανε με λεν Ευτύχη.
Και κουβαλώ την Ευθυμία.
Μπορώ λοιπόν και ευτυχώ.
Ακούστε με λεν Δυστύχη
και κουβαλώ τη στεναχώρια.
Μπορώ λοιπόν και δυστυχώ.
Με τον καιρό κατά το κέφι
Άστα να πάνε Άστα να έρθουν.
Ευχαριστώ λοιπόν παιδιά μου.

Που λέτε πως σας είμαι ανυπόφορος...
Εγώ δεν υποφέρω.
Κι ας έχασες εσύ τη φρίξα σου.
Λοιπόν μάθε
πως ότι και να κάνεις
δε με ξενερώνεις.
Ακόμα κι αν μου έριχνες νερό ξανά.
Παρ' ότι σου το είπα
να μην το ξανακάνεις.

***

Σε συνάντησα στο δρόμο και μοίραζες προκηρύξεις. Τα μαλλιά τάχες κοντά, πολύ κοντά κομμένα, μα το κορμί σου κινιόταν απαλά. Δεν ξέρω αν είσαι γυναίκα ή άντρας. Πάντως σε συμπάθησα και σε κοιτούσα έντονα. Είχα καιρό να κοιτάξω ανθρώπινο πλάσμα έτσι.
Ίσως να είσαι αυτό που ψάχνω.
Κι ας μοίραζες γελοίες προκηρύξεις, για τον εξευτελισμό του θεάτρου, ηθοποιός εσύ σε ρόλο άσχετο με μένα. Για να μη καταργηθεί η άδεια, για τη θεατρική παιδεία και τη μόρφωση και τέτοιες μαλακίες. Αντίς να διαλύσετε το θέατρο και να το βγάλετε στον αέρα, στους δρόμους. Αντίς να παίζετε την ψυχή σας και όχι τους ρόλους. Ζητάτε στεγανά και σεις. Το μεροκάματο και τέτοια. Τη μόρφωση την ειδική. Λες και υπήρξε μορφωμένος που νάχει κάνει θέατρο.
Λες και δεν παίζετε όλοι σας τα κείμενα των αλητών. Αγράμματοι αυτοί κι αμόρφωτοι, χωρίς τις γνώσεις τις γελοίες που ζητάτε. Αυτοί τη φάγαν τη ζωή με το κουτάλι. Κι αυτοί είναι που έγραψαν αριστουργηματούντες.
Και δεν τους δέχονταν κανένας στην αρχή.
Και όμως. σε κοιτούσα. Μου φάνηκε πως είσαι αυτό που ψάχνω.
Ίσως αν σε ξανασυναντήσω να στο πω. Μα θα ξεκόψεις; Θα μπορέσεις να ξεχέσεις όλ' αυτά; Και τότε θα συμβούν πολά. Στο υπόσχομαι.
Παρ' όλο που πρέπει πάλι εγώ να σε τραβήξω. Εσύ ποτέ δεν θάρθεις από μόνο να με βρεις. Βαρέθηκα να σπρώχνω τους ανθρώπους. Θα μπορέσεις να ξεκόψεις...
Ή θάσαι και σύ σαν τους υπόλοιπους τους άλλους που ξαναγυρνάν στα ίδια.
Και πάλι ξαναγίνονται γρανάζια...γρανάζια...στα...γανάζια.
Έτυχε και σε συνάντησα ξανά. Σε πέτυχα την άλλη κιόλας μέρα. Ευτυχώς που έγινε γρήγορα. Το χώνεψα αμέσως πως δεν είσ' αυτό που ψάχνω.
Και δε σου είπα τίποτα.
Προσπέρασα απλώς.

Ιστορίες.
Γιατί όχι;
Ιστορίες με γιατρούς.

Με πρωταγωνιστή τον έτσι.
Ο έτσι δεν είμαι γω. Ο έτσι είναι ο έτσι κι ανήκει στον εαυτό του.
Οποιαδήποτε ομοιότης. σύμπτωση. Οποιαδήποτε σύγκριση. εκτός πραγματικότητας.
Για να εξηγούμαι. Η μούρη του έτσι είναι πιο μεγάλη απ' τη δική μου και πιο δυνατή. Δεν φοβάται μη του πέσει.

Όταν τους κλείσανε το θεατράκι ο έτσι έπαθε γαστρορραγία. Δεν είταν που τον πείραξε το γεγονός αυτό, δεν είταν που τον έσερναν στην Βαλαωρίτου και μετά το ξύλο τον κεράγανε καφέ και του κάνανε ψηστήρι. Ένεκα βλέπεις καθαρή οικογενειακή προέλευση. Δεν είταν τόσο που οι αριστεροί κι οι Κούλτοι τον ελέγανε χαφιέ. Δεν είναι που τον απειλούσαν οι τραμπούκοι. Δεν είναι που του κόψανε το γεια οι "φίλοι", καθ' ότι τον φοβόνταν. Ούτε που τον χώριζαν οι κοπελιές. Ο έτσι ήταν φοιτητής. Φοιτητής στη Σαλονίκη. Κι ήτανε διχτατορία. Τότε που δεν κουνιότανε

ακόμα φύλλο. ΄69, ΄70. Διχτατορία μαλακή στους φοιτητές και δωρεάν παιδεία.
Ο έτσι δε γουστάρει το φοιτητηλίκι. Τώρα πώς βρέθηκε να είναι φοιτητής. Άλλο κεφάλαιο αυτό.
Ο έτσι έπαθε γαστρoραγία. Δεν ήταν που τον λέγανε χαφιέ. Κι ας είχε καταλάβει τα υπόγεια του κεντρικού χτιρίου της Φιλοσοφικής. (*)
Ο έτσι ξαναπέρασε από κει, στο υπαίθριο Κροκ του ΄80. Το χτίριο τόχουν βγάλει άχρηστο απ' τους σεισμούς. Μόνο εκείνα τα υπόγεια ακόμα λειτουργούν σαν αίθουσες εκμάθησης Ελληνικών στους αλλοδαπούς "υποανάπτυκτους". Κρίμα που οι περισσότεροι έρχονται εδώ για να σπουδάσουνε και γυρνούνε πίσω σαν αφεντικά στον τόπο τους. Φωστήρες της ανάπτυξης και καταπιεστές φονίαδες.
Πάντως τα υπόγεια υπάρχουν ακόμα.
Εκείνο το ρημάδι με το "Μούσαις Χάρισι Θεέ" απόξω, που ήταν η ποιητική ρήση που απάγγειλε ο Υπουργός Γκαντώνας, που μαζί με τη λέξη "τσαρούχια" ξεσήκωσε τις διθυραμβικές ζητωκραυγές όλων μα όλων των παριστάμενων ... στο αμφιθέατρο, Οχτώβρη ΄69, υποδοχή πρωτοετών θυμάμαι. Είπαμε, διχτατορία μαλακή και πίστη στην παιδεία.
Ο έτσι ήταν έτσι κι είχε καταλάβει τα υπόγεια και τάχε αφήσει ανοιχτά στους πάντες. Και κάνανε ανοιχτές πρόβες με τα πάντα. Λίγο Ντα-Ντα και Χα χωρίς να ξέρουν το Ντα-Ντα.
Κι ας τον ελέγανε χαφιέ, γιατί έκανε θέατρο στο Πανεπιστήμιο. Και το Πανεπιστήμιο το έλεγχε η Χούντα. Και τα κεφάλαια μας τα κάτεχε η Χούντα. Και όπου κατουράγαμε η Χούντα ήτανε παρών...
Πως ήταν δυνατό να μην είναι παρών στο θεατράκι;
Κι ας είχε πετάξει όξω όλους τους τραμπούκους, κι ας είχε στήσει κώλο, κι ας είχε ξεκολωθεί για να το φτιάξει, κι ας έδιωξε με τσαμπουκά ακόμα και τον Πρύτανη, που ξαφνικά θυμήθηκε πως εκείνα τα υπόγεια χρειάζονταν για αίθουσες διδασκαλίας (πάντοτε στη μέση αυτή η διδασκαλία), κι ας ήταν πρώην σκουπιδότοποι.
Ο έτσι τάχε δώσει όλα. ΄Εκανε τα πάντα άνω κάτω για να το κρατήσει ανοιχτό.
Είχε επιβληθεί. Μέχρι που οι καθηγητές οι Κούλτοι τον περνάγαν στα μαθήματα από ενοχή, κι ας έκλεβε λιγάκι. Πάντως στα μαθήματα δεν πάταγε ποτέ, προτού να διακόψει τις σπουδάς ολότελα.
Κι ας έπαιρνε πληροφορίες από τους σκουπιδιάρηδες που τον είχαν συμπαθήσει γιατί καθάριζε τα σκουπίδια του μονάχος, ένεκα που στον έτσι άρεζε να τα κάνει όλα μόνος του και δε γουστάρει τα φρικιά που τρων απ' το μπαμπά τους.
Κι ας λέγαν και τους σκουπιδιάρηδες χαφιέδες. Ο έτσι τόξερε. οι σκουπιδιάρηδες ήταν οι πιο καθαροί. Κι ίσως οι μόνοι σύντροφοι.
Δεν τον πείραξε, που σαν τον άφησαν απ' τη Βαλαωρίτου, με τη μούρη μαύρη, πως είπανε γι' αυτόν "Είναι ο μεγαλύτερος χαφιές των Βαλκανίων. Πληρώνεται ακόμα και για να τρώει ξύλο."
"Τη βγαίνει στα ίσια και μιλά και δε φοβάται, άραγες έχει πλάτες".
Πλάτες ο έτσι είχε. αλλά μονάχα τις δικές του. Κι ας είχε ενοχές με τους αριστερούς, καθ' ότι το παρελθόν καθαρό. Κι ας τον απειλούσαν οι τραμπούκοι, πως έχει τη σφαίρα στο τσεπάκι.
Ο έτσι τα είχε κάνει όλα άνω κάτω για να το κρατήσει. Εκεί μέσα παιζόταν η ψυχή τους. Δε δίναν παραστάσεις, μονάχα κάναν πρόβες ανοιχτές, γράφαν και κάναν πρόβες. Κάθε μέρα κι άλλο έργο μπροστά στους θεατές. Αυτό δεν ήταν θέατρο.
Εκεί παιζόταν η ψυχή τους. Εκεί βγάζαν τ' άντερά τους όξω και ξεπέρναγαν τα σκατά τους ξερνώντας τη βρωμιά τους και την αλήθεια τους μπροστά στους τρίτους αλλά και μεταξύ τους. Φτάνανε να σκοτωθούν και να σκοτώσουν. Πέφταν και σηκωνόντουσαν. Και όμως συνεχίζαν.
Εδώ υπερβάλλω λιγάκι που τα γράφω, αλλά για τον ΄Ετσι ήταν έτσι, και ο ΄Ετσι ένοιωθε έτσι. Κι είχε κάνει τα πάντα άνω κάτω, κι έπαιζε τη ψυχή του.
Μόνο που νόμιζε πως δεν τόκανε μονάχος. Πως κι οι άλλοι πούταν κείνο τον καιρό μαζί του κάνανε κι αυτοί τα πάντα άνω κάτω και παίζανε κι εκείνοι την ψυχή τους. Τότε δεν τόξερε πως τα υπόγεια τάχε καταλάβει αυτός. Πίστευε πως είτανε κι αυτός ένας απ' όλους. Του άρεζε να το πιστεύει. ΄Ισως έτσι τον βόλευε.
Πάντα ο ΄Ετσι ένοιωθε έτσι.
Από δω και κάτω η ιστορία θα γίνει απλή και θα μπούμε στο θέμα του τίτλου. Πάντα μου μηδενίζαν τα γραφτά της έκθεσης όταν πήγαινα σχολείο και μου γράφαν από κάτω "έφυγες από το θέμα". (΄Η "απαράδεχτα αυτά που λες"). Τουλάχιστον να μ' άφηναν γι' αυτό στην ίδια τάξη κι όχι να με περνάνε με τη βάση τσίμα τσίμα επειδή λέει κάτεχα τη γλώσσα καλύτερα απ' όλους, κι είχαν ενοχές. Δεν τόκαναν, θάχαν βοηθήσει να ξεκουνήσω πιο νωρίς.
Στην αρχή τραβάγανε τον έτσι. Μια με το καλό μια με το κακό. Μιας του τάζανε, μιας του τρυπάγαν το στομάχι. Κι όλα αυτά για να τον πείσουνε να ενταχθεί. Να δεχθεί χορηγίες από το υπουργείο. Να αναλάβουνε το θέατρο οι σύλλογοι και αυτός να γίνει μέγας. μέγας και τρανός.
΄Ενεκα βλέπεις το καθαρό παρελθόν.
Κι ήτανε τότε διχτατορία μαλακιά και δεν κουνιόταν φύλλο.
Το μόνο που έπρεπε να δεχτεί ήταν μια μικρή επέμβαση, μια ασήμαντη μικρή ανώδυνη επέμβαση στο περιεχόμενο των όσων παίζαν. και θα τον άφηναν λέει λεύτερο να κάνει ό,τι θέλει.
Το θεατράκι ήταν πια γνωστό. Είχε μαζέψει φοιτητές απ' όλες τις σχολές. Μέχρι βοηθοί καθηγητών έρχονταν, μέχρι

και ηθοποιοί του Κρατικού. Τότε δεν υπήρχε άλλο θέατρο στη Σαλονίκη, εξόν από το "θεατρικό εργαστήρι της τέχνης", κι ύστερα χωρίς το "της τέχνης" γιατί είχαν πιάσει αίθουσα δικιά τους κι είχαν φύγει από την αίθουσα "της τέχνης" που τους στέγαζε πριν. Αυτοί δεν πάτησαν καθόλου γιατί τα είχαν με τον ΄Ετσι που πήγε να κάνει θέατρο στο Πανεπιστήμιο και δεν του είχαν εμπιστοσύνη, παρ' όλο που ο έτσι είχε περάσει κι απ' αυτούς, και ήτανε μ'αυτούς, και πίστευε ότι τον ξέρανε καλά. Και είχε προσπαθήσει να τους πείσει. Και είχε ενοχές μ' αυτούς γιατί αυτοί ήταν αριστεροί και ήταν και στον παλιό τον ΦΟΚΘ που τον είχαν διαλύσει το ΄67. Και ο έτσι ήταν ακόμα στο χωριό του και δεν τάξερε αυτά. Αλλά τάμαθε μετά. Και πως ο ΦΟΚΘ έπαιρνε χορηγία από την Πρυτανεία και τον είχαν ιδρύσει οι Λαμπράκηδες.

Κι είχαν εξασφαλίσει και την πιθανή εισροή χαφιέδων και δεν έγραφαν μέλη αν δεν τα σύστηναν προηγουμένως δύο μέλη. (*).

Ο έτσι δεν τα καταλάβαινε όλα αυτά, είχε βέβαια τις ενοχές, μα είχε κατέβει από χωριό και ήτανε μουλάρι και δεν είχε διαβάσει τον Μαρξ. Γιατί ο έτσι ήταν και τάθελε όλα έτσι. ΄Ηθελε να ξαναφτιαχτεί ο ΦΟΚΘ, χωρίς να έχει ΦΟΚΘ, χωρίς χορηγίες, ούτε δραχμή και χωρίς μέλη. ΄Ετσι ήταν ο έτσι. ΄Επαιζε τη ψυχή του. ΄Ηθελε το θεατράκι ανοιχτό στους πάντες και τα πάντα, ακόμα και στους χαφιέδες. Δε φοβόταν τους χαφιέδες. Νομίζω πως τον φοβόντανε αυτοί. Τόξερε αυτό ο έτσι. ΄Ηταν μουλάρι ο έτσι. Δεν ήθελε χορηγίες ο έτσι, δεν ήθελε στεγανά. Τον θυμάμαι πάντα που έλεγε θα τα κάνουμ' όλα μόνοι μας. Τα κάναμ' όλα μόνοι μας. Άμα υπάρχουν άνθρωποι δεν χρειάζονται τα χρήματα. Όταν υπάρχει κίνηση, ζωή, το χρήμα δεν υπάρχει.

(*) Πήγα και γω ξανά στη Σαλονίκη. Μεταπολίτεψη Σεπτέμβρη ΄74. Πήγα για συναυλίες που μου τις απαγόρεψαν. Πέρασα κι απ' τις σχολές να δω τι γίνεται με κείνονε τον ΦΟΚΘ ή ΦΟΘΚ (χεστήκαμε με τ' αρχικά). Τον ξαναϊδρυσαν μου είπαν. Μόνο που τον είχαν πάρει τα Πασόκια, με το ίδιο καταστατικό που είχαν οι Λαμπράκηδες. Βρήκα την ομάδα του θεάτρου. Ψάχναν ν' ανεβάσουν έργο λέει, κι είχαν περάσει από κει πολλοί γνωστοί και άλλοι, ηθοποιοί και συγγραφείς, και είπαν τα δικά τους, όπως κι ο "φίλος μου" ο Σκούρτης που τους είπε: "Γιατί ψάχνετε για έργο, είναι καλύτερο να φτιάξετε δικά σας." Ωραία λόγια Σκούρτη, κι εύκολα, γιατί εσύ δεν είσαι σαν και μένα, ούτε που ζεις καθόλου σαν και μένα, και γω δεν είμαι σαν τον ΄Ετσι, ούτε και ζω καθόλου σαν κι αυτόν. Μόνο που είμαι περισσότερο ΄Ετσι από σένα, και πιο κοντά στον ΄Ετσι.

Γι'αυτό δεν είπα λόγια. Ζήτησα να μάθω ποιός αποφασίζει. Μούπαν πως αυτοί είναι απλώς ηθοποιοί και δεν ξέρουν, δεν είναι ούτε καν μέλη.

"Τότε πώς θ' ανεβάσετε δικά σας έργα αν δεν αποφασίζετε εσείς;"

Τους έβαλα φυτίλια ίσως όχι σαν τον έτσι, όπως ήξερε να τ' ανάβει ο έτσι. Γιατί μόλις κατέφθασαν τα μέλη και τα προεδρεία, τα πάντα ηρέμησαν ξανά. Είπαν πως για να εγγράψουν μέλη πρέπει να τα συστήσουν άλλα δυο μέλη, και να τα ξέρουνε καλά, για να μην μπούνε χαφιέδες. Και πως πρέπει να χωρίζονται οι δουλειές, και να κοιτάξετε τη δουλειά σας, και ότι τάχανε με μένα, που δε με ξέρανε καλά, αλλά είχαν πληροφορίες πως ήμουνα αναρχικός μικροαστός και ύποπτο στοιχείο.

Τους είπα πως με τον ΄Ετσι δεν ήταν έτσι. Πως με τον ΄Ετσι ήταν αλλοιώς. Και πως παρ' όλο που ήτανε διχτατορία, ο ΄Ετσι δε δεχόταν προεδρεία, ο ΄Ετσι δε δεχόταν χορηγία και δε φοβόταν τους χαφιέδες.

Αυτοί τα έβαλαν με μένα. Ούτε που τον ξέρανε τον ΄Ετσι, ούτε που τον θυμόντουσαν τον ΄Ετσι. Αλλά ούτε και γω ήξερα κανέναν από δαύτους, ούτε που τους θυμόμουνα.

Σκάσανε μύτη ξαφνικά. Θυμήθηκα μόνο τον Βύρωνα από το "Εργαστήρι", που πέρασ' από κει να πει κι αυτός μια γνώμη για το θέατρο. Κι ο Βύρωνας υπήρξε από τα πιο εντάξει άτομα κει μέσα. Μόνο που περνάει τώρα, τώρα κι όχι τότε.

Κι έτσι κατάλαβα περισσότερο τον ΄Ετσι κι έσπασα περισσότερο τους δεσμούς μου με τον κόσμο. Καλά έκανε ο ΄Ετσι κι ήτανε μουλάρι. Από ένστικτο.

΄Εφυγα και δεν ξαναγυρνώ ποτέ. Γιατί κατάλαβα κάπως τον ΄Ετσι. Όπως καταλαβαίνω και μένα που μου κλέψανε τον τίτλο. Περνώ και βλέπω τώρα το ογδόντα πως λειτουργεί στο Πολυτεχνείο το "Μουσικό Καφενείο" και δεν με πειράζει η κλεψιά, είμαι υπέρ της κλεψιάς.

Με πληγώνει αυτό που κάναν, αυτή η πουστιά, αυτοί που δεν έχουν κώλο, να τον χρησιμοποιούν και να τον εκπορνεύουν φορτώνοντάς του την ψευτιά και τη δικιά τους αλλοτρίωση. Αυτοί δεν τόλμησαν ποτές τους να δεχτούν στους χώρους τους όχι τον ΄Ετσι, αλλά εμένα. Εμένα τον Νικόλα Άσιμο. Παρ' όλες τις καταλήψεις...

Παρ'όλες τις καταλήψεις...Και δε μιλάω για τους Κνίτες, τα Πασόκια και Μου Λου.

Μιλάω για τους αυτόνομους και τους αναρχικούς.

Ο κώλος τους τούς φτάνει μόνο για Σπυριδούλα και Πουλικάκο.

Εμένα δεν με κάλεσαν ποτές. Όπου συμμετείχα ή δε με ήξεραν πιο πριν ή συμμετείχα έτσι τσαμπουκά.

Αλλά δεν έχω πάντα όρεξη. Γιατί δεν είμαι σαν τον ΄Ετσι. Μόνο που ξέρω πως του μοιάζω λίγο. ΄Εχω παίξει κι εγώ την ψυχή μου. Δε θα μ' αγοράσουν όσο ζω κι ας μου ξεπουλάν τους τίτλους γιατί κι εγώ έγινα πια λιγάκι σαν τον ΄Ετσι.

Είμαι κι εγώ μουλάρι.

Και είπαν θα το κάνουμε. Και βγήκαν στους δρόμους με κουτιά, και γράψανε χειρόγραφα χαρτιά και τα κολλάγαν, και λέρωσαν τα ντουβάρια των σχολών και δεν τους χώραγε ο τόπος κι είπαν θα το βγάλουμε έξω και μαζέψανε λεφτά, και μάζεψαν σκηνικά, και μαζεύαν κι οπαδούς, παρ' όλο που τους οπαδούς δεν τους γουστάραν. Και ψάχναν και για αίθουσες, και βρήκανε και αίθουσες, αλλά την άλλη μέρα οι θεατρώνες το μετάνοιωναν (τρέχαν πάντα οι αλλοιώς και τους ενημέρωναν, και ομολογώ ενήργησαν ακαριαία) και τους δίναν πίσω τα λεφτά. Και το ίδιο γίνηκε ξανά και πάλι και ξανά.

Μα δεν το βάλαν κάτω και συνέχισαν. Και κομπλάραν κι οι τραμπούκοι και δεν τους κλείναν πια το δρόμο. Μόνο που θυμάμαι κάποιος βρήκε το κουράγιο και τους κατούρησε τα παράθυρα, υπόγεια γαρ. Ήταν η μόνη θαρραλέα πράξη.

Ίσως επηρεάστηκε που τον άφηναν κι αυτόν ελεύθερο να μπει όποτε θέλει. Μόνο που τόχε κάνει μια φορά και για λίγο. Κι αμέσως τόχε βάλει στα πόδια.

Πάντως δεν κάρφωσε ανοιχτά αυτά που άκουσε. Κάτι είναι κι αυτό.

Μα δεν το βάζαν κάτω και συνέχισαν. Κι είπαν θα το κάνουμε υπαίθριο, κι ανοίξανε πανιά.

Κι ήταν όλα υπέροχα. Υπήρχε τόση δύναμη, τόση ζωή και κίνηση, τα δίναν όλοι όλα. Τουλάχιστο, ο έτσι ήταν έτσι κι έτσι ένοιωθε.

Και το πατατράκ έγινε. Κι έσκασε η σαπουνόφουσκα.

Ξάφνου αφήσανε τον έτσι. Δεν τον ενόχλησαν ξανά, ούτε στην ασφάλεια, ούτε στην ΕΥΠ. Πιάνανε όλους τους άλλους. Κι αρχίσαν απ' τους πιο αδύναμους.

Δε χρειάστηκε παρά μια νύχτα στο κρατητήριο για τον καθένα, και μετά τους κερνάγανε καφέ, και τους έκαναν τους καλούς. Εσύ πούσαι καλό παιδί...

και φαίνεται πως τον καφέ τον πίνανε όλοι από τον πιο αδύναμο...ως τον πιο σκληρό.

Κι άρχισαν οι διαροές.

Και ξαφνικά ο ένας μετά τον άλλον, η μία μετά την άλλη, τα παρατάγανε και τα ξαναπατάγανε. Μόνο που δεν είπε κανένας το γιατί κι ο έτσι δεν τόξερε και δεν το καταλάβαινε και συνέχιζε. Ώσπου έλαβε ένα σημείωμα από την Χ την Ψ την Ω δε θυμάμαι τ' όνομά της. "Να με συγχωρείτε πολύ που δε θα πάρω μέρος στην παράσταση παρ' όλο που θα τόθελα πολύ πάρα πολύ. Αλλά δυστυχώς τόμαθε η μητέρα μου και μου σύστησε ότι δε μου πρέπει να γίνω ηθοποιός γιατί έχω τις σπουδές μου. Να με συγχωρείτε πολύ αισθάνομαι πολύ άσχημα αυτές τις μέρες, έχω κλειστεί στο δωμάτιό μου και κλαίω...κλαίω συνεχώς.".

Σε ορισμένους δεν χρειάστηκε καν το κρατητήριο. Αρκούσε μια καλή ενημέρωση στη μαμά ή στο μπαμπά. Από τότε που ξέρω τον έτσι. είναι έτσι και δεν κλαίει ποτέ, σπάνια γελάει σουφρώνοντας το στόμα και τη μύτη και ζαρώνοντας την περιοχή κάτω από τα μάτια που μισοκλείνουν εκείνη τη στιγμή.

Ίσως τώρα νάχει αλλάξει, να μπορεί να γελάσει και να κλάψει, του το εύχομαι γιατί τότε ήτανε νέος 20 χρονών, γινότανε παιδάκι 3 χρόνων, κι ένοιωθε γέρος στα 80.

Ο Έτσι πρέπει, υποθέτω, πως πρέπει να κάθισε σε μια καρέκλα, να άφησε το σημείωμα να πέσει και να μάδησε λίγο τα μουστάκια του. Δεν είχε νομίζω τότε γένια. Ο έτσι κατάλαβε. Τόχε αυτό. Μπορούσε να δει καθαρά, να καταλάβει ξαφνικά τα πάντα και να τα αποδέχεται.

Ούτε εκείνη τη φορά έκλαψε, ούτε που γύρεψε να πιει, παρ' όλο που το έτσουζε συχνά κι ήτανε πότης. Έσκυψε απλά, μάζεψε από κάτω το κουφάρι του, το φορτώθηκε στους ώμους και είπε να το βγάλει βόλτα.

Κείνη η βόλτα πρέπει να κράτησε πολύ, ώσπου το κουφάρι άρχισε σιγά-σιγά να ξαναενώνεται, να ξαναμπαίνει στη θέση του, στο σώμα του κι έπαψε να το κουβαλά. Τώρα περπατάγανε παρέα αυτός και το κουφάρι.

Ξαναγύρισε στα υπόγεια. Πρέπει νάτανε βραδάκι. Ο έτσι τα κατάλαβε όλα και τα αποδέχτηκε. Τόξερε τι θα συναντήσει, το περίμενε. Είπαμε πως δεν τον πείραξε που τους κλείσανε το θεατράκι. Ήξερε πως δεν του τόκλεισαν αυτοί.

Βρήκε τα πάντα σπασμένα και όλα τα κείμενα και τα σκηνικά κατασχεμένα.

Δεν υπήρχε τίποτε στο χώρο μόνο σπασμένα άχρηστα και σκόρπια αντικείμενα.

Τους τάχαν πάρει όλα. Ακόμα και κείνη η καρέκλα έλειπε. Αυτοί που είχανε πετάξει έξω και τον πρύτανη. Αυτοί που παίζαν την ψυχή τους!!! Αυτοί που καταλάβαν τα υπόγεια. Αυτοί που ήτανε στα πάντα ανοιχτοί.

Ο έτσι ήταν έτσι.

Ούτε καν που ρώτησε γιατί. Κάθησε χάμω και είπε απλά συλλαβίζοντας - Ε..Γ..Ω.

Τόπε μονάχα μια φορά και ήταν αρκετή. Απ' ότι ξέρω ήταν η πρώτη φορά που τόπε στη ζωή του. Δεν ήθελε να το πει, δεν είχε τη δύναμη, δε μπορούσε να το παραδεχτεί, αλλά τόπε. Ε.Γ.Ω.

- Ο Έτσι είχε εξαφανιστεί από το σπίτι του, από την πιάτσα και τους φίλους τρεις μέρες και τρεις νύχτες. Εμείς οι από γύρω του ανησυχούσαμε για δαύτον. Πιστέψαμε πως τον έπιασαν και δεν θα τον ξαναδούμε.

Θέλαμε να πάμε εκεί να δούμε. αλλά κανείς δεν τόλμησε να το ρισκάρει.

Αλλά ο Έτσι ήταν εκεί και τόξερε. Τόξερε πως δεν μπορούσαν να τον πιάσουν.

Ούτε που τον ενδιέφερε αυτό.

΄Ηταν εκεί στην ίδια θέση, στο ίδιο σημείο και περίμενε.
Περίμενε. Περίμενε.
Ώσπου το κουφάρι του βγήκε απ' αυτόν. Πέρασε απ' τα ντουβάρια και πέταξε έξω.
Άναψε ένα σπίρτο και κάηκε, έγινε στάχτη και κάηκε, παρ' όλο που κείνη τη νύχτα έβρεχε συνέχεια.
Αλλά ο ΄Ετσι ήταν έτσι και ήτανε εκεί. ΄Ηταν εκεί και περίμενε.
Περίμενε περίμενε. Τρεις νύχτες και τρεις μέρες. Αλλά δεν πέρασε κανείς.
Ούτε καν ο σκουπιδιάρης. Φαίνεται πως σεβάστηκαν τον πόνο του και τον άφησαν μόνο. Ο ΄Ετσι βγήκε έξω. ΄Ητανε ξημερώματα.
Τον έπιασε ένα σφίξιμο κάτω από τα δέντρα της Φιλοσοφικής. ΄Ενας φρικτός πόνος στο στήθος κι άρχισε να βήχει. ΄Εβηχε κι έφτυνε, έφτυνε αίμα. Δεν ξέρω πόσες φορές το ξανάπαθε ώσπου να τον συναντήσουμε. Τον είδαμε κι ήτανε χλωμός. Κέρινος σαν άγαλμα που προχωρά. Τα μάτια του όμως ήτανε ήρεμα κι απλά.
Τον ρωτήσαμε τι έγινε, πώς είσαι και τι έχεις.
Μας απάντησε απλά: Φτύνω!!!
Μας κύταξε. τα μάτια του μεγάλωναν...
Πιστέψαμε πως θα φτύσει εμάς. Αλλά αυτός έσκυψε κι έφτυσε χάμω. Τότε είδαμε το αίμα. ΄Ημασταν η παρέα. Αράζαμε συχνά στο κυλικείο της σχολής. ΄Ηταν μαζί κι ο Αργύρης. Απ' όλη αυτή την ιστορία μόνο αυτόν θυμάμαι. ΄Ηταν ο μόνος απ' όλους μας που ήταν μπερδεμένος με το θεατράκι. Μαζί πρέπει να πετάξανε τον Πρύτανη. Πρέπει να ήταν κι ο Αργύρης.
Παρ' όλο που ο Αργύρης δεν κατάλαβε τίποτα απ' όλα αυτά, την είχε δει τουρίστας. Αυτός είταν ανάλαφρος δεν είταν σαν τον ΄Ετσι. Γλύστραγε μέσα απ' τις χαραμάδες κι έφευγε. Πήγαινε κι ερχότανε χωρίς να τον αγγίζει τίποτα. Αυτός δε βούταγε βαθειά όπως βουτά ο ΄Ετσι. Ούτε που ένοιωσε ποτέ τον κίνδυνο. Ούτε νομίζω πως κατάλαβε πως τότε είχαμε Χούντα. Εξ άλλου το ίδιο κάνει απ' ότι ξέρω. Και σήμερα ασκεί τουριστικά επαγγέλματα, δεν είναι πια τουρίστας, αλλά ξεναγός των τουριστών.
Αλλά ο Αργύρης είναι Αργύρης και είναι αυτός που είναι. Γι' αυτό νομίζω πως τον συμπαθούσε ο ΄Ετσι, γι' αυτό τον άφηνε να περιφέρεται όπως περιφέρεται, γι' αυτό δεν είχε παράπονο με δαύτον και δε νομίζω πως του κράτησε ποτέ κακία. Μόνο μια φορά επενέβηκε.
΄Ητανε στην εταιρεία λογοτεχνών στην αίθουσα του Γκαίτε νομίζω κάπου στην παραλία που τους τάκανε λίμπα. Ξέχασα να πω, κι ας ξέχασα πάλι το θέμα, πως ο Αργύρης έφτιαχνε ποιήματα. Μόνο που τα ποιήματα του Αργύρη δεν ήτανε ποιήματα.
΄Ηταν σαν τον Αργύρη Αργύρεια ποιήματα. Τότε δεν τα δεχότανε κανείς. ΄Ολοι οι Κούλτοι συμφοιτητές και ποιητές και όλοι οι του κατόπιν ΤΡΑΜ, του τα βγάζαν άχρηστα. Και ο Αργύρης γέλαγε και όλοι γελάγανε μ' αυτόν κι όλοι τους σπάγαν πλάκα. Ακόμα κι ο Αχιλλέας ο ποιητής, ο συγκάτοικός του κείνη τη χρονιά του ΄Ετσι που κι αυτόν τον συμπαθούσε ο έτσι, και τον θυμάται κι αυτόν απ' όλη αυτή την ιστορία παρ' όλο που αυτός ασχολιόταν με ποιήματα και λίγο με την Εύα, και δεν ενδιαφερόταν καθόλου για τα του ΄Ετσι, παρ' όλο που πέρναγε καμμιά φορά από κει σαν παρατηρητής.
Μονάχα ο ΄Ετσι δεν έσπαγε πλάκα με τα ποιήματα του Αργύρη και με τον Αργύρη κι έβγαζε άχρηστους τους ποιητές κι όχι τον Αργύρη. Του τη σπάγανε οι Κούλτοι.
Πήγε μονάχα μια φορά στη συγκέντρωση, μονάχα μια φορά πρώτη και τελευταία. και τους τάκανε λίμπα. Τους έβαλε να τσακωθούν και να τα σπάζουν μεταξύ τους. κι ήτανε μαζωμένοι τότες όλοι νέοι και γέροι όλοι οι μεγάλοι ποιητές της Βόρειας Ελλάς Πεντζίκηδες και βάλε.
Ο Αργύρης διάβαζε τα Αργύρεια ποιήματά του. Κι οι ποιητές του τα απόριπταν. Του λέγαν πως "δεν ήταν ποίηση αυτή". Ο Αργύρης απαθέστατα και χαμογελαστά, με τη φάτσα του να μοιάζει του Σουρή, απάνταγε απ' το μικρόφωνο:
Πως ίσα-ίσα χαίρεται γι αυτές τις κριτικές γιατί αν ήταν διαφορετικές αυτό θα τον προβλημάτιζε ότι δεν προχωράει σωστά, ενώ τώρα είναι σίγουρος για τον εαυτό του. Του Αργύρη του άρεζε αυτό. ΄Ολοι εκεί τον έβριζαν κι αυτός έσπαγε πλάκα. Αυτό του πήγαινε πολύ. Αλλά δεν πήγαινε στον ΄Ετσι.
Ο ΄Ετσι ήταν έτσι, δεν ήτανε αλλοιώς, ούτε έτσι κι έτσι. Δεν τον απασχολούσαν οι λογοτέχνες, αδιαφορούσε. Αυτός ενδιαφέρονταν μόνο για τον Αργύρη. Δεν χώνεψε ποτέ το έτσι κι έτσι. Και ο Αργύρης ήτανε έτσι κι έτσι όπως κι οι άλλοι. έτσι.
΄Εσπαγε μονάχα πλάκα. δεν έσπαζε απ' αυτούς, τους απέρριπτε, αλλά του άρεζε να μπλέκεται μαζί τους. Δεν τ' αποφάσιζε να ξεκόψει ολοκληρωτικά. όπως ο ΄Ετσι. Το ίδιο γινόταν και με δαύτους. Κι αυτοί τον έβριζαν και τον απέρριπταν, αλλά τους βόλευε να τον κρατάν εκεί για να τους δίνει κέφι και νάχουν έπειτα να λεν.
΄Ετσι ζήτησε το λόγο και μίλησε. Δεν κατάλαβα τι είπε. ΄Ισως μονάχα δυο κουβέντες. Θυμάμαι μόνο που ξέχεσε τον Αργύρη για πρώτη φορά και τελευταία. Και για πρώτη φορά και τελευταία θυμάμαι τον Αργύρη να του κόπηκε το γέλιο. ΄Ισως ούτε ο ΄Ετσι τα θυμάται, ούτε ο Αργύρης, ούτε κανείς άλλος. Πάντως τους έβαλε φυτίλια.
΄Ολα εκείνα που γίνηκαν μου θύμισαν καταστάσεις ΚΡΟΚ του 1980 στο μαγαζί με τον κλεμμένο και καταξευτιλισμένο τίτλο. ΄Οπου πετάγανε στον αέρα καρέκλες και τασάκια κι ανθρώπινα κορμιά, οι άλλοι ζούσαν τον ξυλοδαρμό τους, ο μαγαζάτορας καλούσε τους τραμπούκους του, οι πολλοί αντιδρούσαν με το αίσθημα του

κοροϊδεμένου θεατή, (τόσο άσχετοι αυτοί). Η Σόνια έστελνε ολόγυρα φιλιά, ο Πιτροπάκιας με την ομπρέλλα. Εγώ κάτω να διαλύω με σπρέυ στη μάπα κάποιοι που δεν ήτανε κροκάνθρωποι και ερχόντουσαν για να πετάξουνε αυγά, αλλά χωρίς να πληρώσουν εισιτήριο. Ο Οδυσσέας και ο Δεληγιάννης μαζί με το Διαλυμένο Datura να παίζουν μουσική σαλούν κι ο Σαμουράι με τη γάζα να ορύεται χοροπηδών Μην πυροβολείτε τον πιανίστα.
Συμβάντα ΚΡΟΚ που δεν ήταν ούτε ΚΡΟΚ. Γιατί εγώ δεν είχα την δύναμη να κάνω ΚΡΟΚ. Γιατί δεν είμαι εγώ ο ΄Ετσι. Γιατί δεν είμαι σαν τον ΄Ετσι. Γιατί το ΚΡΟΚ μου θύμισε τον ΄Ετσι που τάκανε όλα λίμπα λέγοντας δυο κουβέντες.
Πως τα κατάφερε δεν ξέρω. Ούτε που θυμάμαι. ΄Ισως και κείνος να μην ξέρει.
΄Ισως να μη θυμάται.
Πάντως κείνο το βράδυ γίνηκαν όλα λίμπα. Βγάλαν όλοι το μέσα τους έξω κι ήρθανε στα χέρια. Αξέχαστες στιγμές γι αυτούς. Για μένα πια ρουτίνα. Και για τον ΄Ετσι; Δεν ξέρω. ΄Εχω καιρό να τον δω.
Πάντως ο ΄Ετσι τότε έφυγε μονάχος.
Κι οι άλλοι όλοι κείνη τη στιγμή αγάπαγαν τον ΄Ετσι, γιατί τα πάντα τότε τα χρώσταγαν σ' αυτόν, τους έδωσε ζωή και το 'νοιωθαν. Αλλά μονάχα κείνη την ώρα μονάχα κείνες τις στιγμές.
Μετά που ηρέμησαν τα πράγματα. Εννοώ τα πράγματα που μπήκαν ξανά στη θέση τους, οι καρέκλες, τα τραπέζια και λοιπά. Βγάλανε τσιτάτα για τον ΄Ετσι, τον πρόγραψαν και τον καταδίκασαν εις αφανισμόν. Βέβαια ο ΄Ετσι ήταν έτσι κι ήξερε να είναι έτσι, και δεν τον ένοιαζε τον ΄Ετσι και δεν ξαναπάτησε ποτέ ξανά ο ΄Ετσι κι ούτε που τον απασχόλησε τον ΄Ετσι.
Γιατί ο ΄Ετσι ήταν έτσι.
κι ότι έκανε τόκανε για πρώτη και για τελευταία φορά.
Πάντως κάτι πήγε ν' αλλάξει στον Αργύρη. Τόχαν πρόβλημα να τον δεχτούν γιατί αυτός ήταν που τον κουβάλησε τον ΄Ετσι. Κι είχε κι ο Αργύρης πρόβλημα να ξαναπάει...

Βέβαια όταν ηρέμησαν κι οι άνθρωποι πολύ μετά τα πράγματα, ξαναδέχτηκαν τον Αργύρη, κι αυτός τους ξαναδέχτηκε.
Ξέρω όμως πως ο Αργύρης ξαναμίλησε στον ΄Ετσι και δεν του κράτησε κακία.
Γιατί ο ΄Ετσι τόχε αποδεχτεί πως ήταν έτσι. Παρ' όλο που τον πλήγωνε τον ΄Ετσι.
Γι' αυτό πιστεύω πως ο ΄Ετσι θα θυμάται μόνο τον Αργύρη απ' όλη αυτή την ιστορία. Όπως κι εγώ θα σε θυμάμαι Pitt.
Αλλά πρέπει να καταναγκαστώ και να γυρίσω στο θέμα. Δεν γράφοντ' έτσι τα βιβλία. Χρειάζεται καταναγκασμός. Πολύ καλά λοιπόν.
Και είδαμε το αίμα. Του είπαμε να τον πάμε σε γιατρούς. Του είπαμε να πάει μοναχός του. Αυτός συνέχισε το βήμα του. Είπε πως ξέρει τι του γίνεται και δεν έχει εμπιστοσύνη στους γιατρούς.
Πρέπει να πήγε σπίτι του κάπου στη Μελενίκου. Το σπίτι ήταν δυάρι κι ήτανε και στον πρώτο όροφο. Παράξενο για κείνονε να μένει και σε όροφο.
Αλλά δεν είναι παράξενο το ίδιο και για μένα που έμεινα κι εγώ σε όροφο όταν ήμουν με την Λίλιαν;
Πράγματι πήγε σπίτι. Δεν πρόλαβε να μπει και τον ξανάπιασε. Μόνο που τώρα ήταν άγρια. Τον ξανάπιασε απ' όλες τις μεριές. Εκεί στο διάδρομο τάκανε πάνω του και ήτανε μελάνι. Του μαυρίσαν τα βρακιά, το παντελόνι και οι κάλτσες.
Του πονάγαν όλα τα σωθικά, όχι μονάχα στήθος. στομάχι και κοιλιά. ΄Επιασε την κοιλιά και μούγκριζε κι άρχισε να ξερνάει. Βρήκε το κουράγιο και σούρθηκε μέχρι την τουαλέττα. Εκεί του σπάσαν όλα. ξέρναγε, ξέρναγε, ξέρναγε. Κι αυτό που ξέρναγε ήταν αίμα, αίμα καυτό. ούτε καν μαύρο πηγμένο σαν το μελάνι των σκατών του. Ώσπου άδιεασε ολόκληρος. Κι όλο αυτό του άρεσε.
Και συνέχισε να ξερνά. Θαύμαζε κι ο ίδιος που τόβρισκε τόσο αίμα!! Αυτός που ήταν κόκκαλο, σαν στέκα του μπιλιάρδου. Κει που νόμιζε πως άδειασε πια, ξαναπήδαγε το αίμα. όπως εκείνη η βρύση στα πηγάδια με το μοχλό. Κι άδειαζε, κι άδειαζε...
Ώσπου δεν είχε αίμα, δεν είχε σώμα καν. Κι όμως κάτι μέσα του βαθειά, βαθειά μέσα στο είναι του αντέδρασε και είπε. Στοπ.
Κι άρχισε να μην αφήνει τον εμετό να βγει. Κι άρχισε να σφίγγει τα χείλη ώσπου τα μάγουλά του γίνηκαν μπαλόνια έτοιμα να σπάσουν. Αλλά δεν τάφησε να σπάσουν...και το ξανακατάπινε...και πάλι γινότανε μπαλόνια και πάλι το ξανακατάπινε. Δεν ξέρω πόσο κράτησε...
Εκείνο που μπορώ να φανταστώ είναι πως υπήρχε κι άλλο αίμα, τουλάχιστον πρέπει να υπήρχε. Γιατί πώς γίνεται αλλιώς ο ΄Ετσι, γιατί πως είναι δυνατό ο ΄Ετσι να ξανασούρθηκε στο διάδρομο! Και δεν ήτανε κανείς να τον βοηθήσει.
Να άνοιξε την πόρτα! Να χτύπησε την πόρτα της διπλανής γειτόνισσας κυρούλας!
Η διπλανή κυρούλα να ανοίξει και να τον δει όρθιο να είναι έτοιμος να της μιλήσει, αλλά να μη μπορεί. Ώσπου στο τέλος τον άκουσε να λέει:
- Μήπως είδατε τον Αχιλλέα, ξέρετε αν ήταν εδώ αυτές τις μέρες, μήπως ξέρετε αν θάρθει σήμερα. Ξέρετε ψάχνω

να τον βρω.
- Μα εσύ είσαι άσχημα, εσύ είσαι ματωμένος, έλα μέσα παιδάκι μου, έλα μέσα να καλέσω το πρώτων βοηθειών.
- Όχι ευχαριστώ. Μην ανησυχείτε, ήταν ένα μικρό ατύχημα. Συγνώμη για την ενόχληση. Απλώς ψάχνω για τον Αχιλλέα. Έλειπα ξέρετε μερικές μέρες. Και πάλι συγγνώμη.
Και ξαναγύρισε στο σπίτι. Πρέπει να καθάρισε τον διάδρομο, πρέπει να άλλαξε ρούχα. Λέω πως πρέπει γιατί σε λίγο ήρθαν οι γνωστοί. Τους άνοιξε και δεν κατάλαβαν τίποτα. Γιατί οι γνωστοί είναι γνωστοί και δεν βλέπουν πιο πέρα από τη μύτη τους. Δεν έχουν μάτια για να δουν. Παρά μονάχα στόμα να ρουφούν.
Έρχονται μονάχα για να πάρουν. Δεν ξέρω αν στον διάδρομο υπήρχανε τα αίματα.
Αλλά και να υπήρχανε μπορεί να μην τα είδαν. Αυτοί δεν ήταν ικανοί να δουν πέρα απ' αυτό που είχαν στο κεφάλι τους.
Αυτοί ήτανε γνωστοί. Πέρασαν από κει για να πάρουν. Και το πήραν. Γιατί απ' ότι ξέρω ο Έτσι τους έκανε το χατήρι. Τους έπαιξε κιθάρα. που βρήκε τη δύναμη;
Μπορεί να μην είχε φωνή να τραγουδήσει. αλλά τους έπαιξε κιθάρα ήσυχα, απλά κι αρμονικά, όπως δεν έπαιξε ποτές ούτε για τις γυναίκες που αγαπούσε.
Αλλά αυτοί ούτε που ένοιωσαν, ούτε που είδαν, ούτε που κατάλαβαν. Μόνο που φαίνεται πως κάπου επηρρεάστηκαν και δεν έμειναν. Φύγανε ήσυχα και τον άφησαν και κοιμήθηκε.
Εδώ είναι που τον καταλαβαίνω τον Έτσι. Εδώ είναι που μοιάζουμε. Πάνω στις χειρότερές σου απογοητεύσεις, όπου οι πάντες σε πουλάν, πουλάν τους εαυτούς τους, και όπου τα πάντα γύρω σου έχουν ξεπουληθεί. Εκεί είναι που βγάζεις τον πιο αγνό εαυτό σου και τον δίνεις οπουδήποτε, παντού. στον πιο τυχαίο άσχετο.
Ακόμα και σ' αυτούς που απεχθάνεσαι, τους πιο σιχαμερούς. Είναι η Στιγμή της ήττας σου, της πιο πικρής σου ήττας, αλλά και της νίκης σου, της πιο σπουδαίας νικής. Τίποτα δε έχει πια αξία και τα πάντα ρέουν απαλά.
Όμως δεν είμαι εγώ ο Έτσι, ούτε είμαι έτσι, ούτε καν σαν τον Έτσι.
Γιατί σαν ξεκίνησα το ΚΡΟΚ κι είχα φτάσει στο έσχατο. Δεν είχα τη δύναμη να το κάνω και δεν τόκανα. Αλλά κάπου μοιάζω στον Έτσι, κάπου μου τον θυμίζω, γιατί βρήκα τουλάχιστο το κουράγιο να μη τους τραγουδήσω, και να τους δείξω τον κώλο μου, τον κώλο μου γυμνό, και να τους λέω πάρτε τον! πάρτε και τον κώλο μου. Εγώ που έχω κώλο και που ποτέ δεν κώλωσα. Κι ας μην είμαι αδελφή κι ας μην καταλαβαίνω τις λεσβίες. Τα έχω δώσει όλα, πάρτε και τον κώλο μου, γαμείστε με. Γαμείστε και χαρείτε. Γιατί δε θέλω δε μπορώ εγώ να σας γαμήσω. Και δεν τόκανα σαν τον Ποητίζοντα τον Υβριστή που έκανε το ίδιο. Εγώ έπαιζα την ψυχή μου, ήταν διαφορετικά.
Νόμιζα πως τάχα δώσει όλα σε όλους και όλα, νόμιζα πως ήμουνα ο Έτσι, ή ήμουν σαν τον Έτσι. Διότι δεν είχα πράξει έτσι όπως θα έπραττε ο Έτσι. Κατά βάθος πήγαινα γυρεύοντας. θα μ' άρεζε κι άλλοι να τα δώσουν όλα. Γύρευα την ελπίδα.
Παρ' όλο που το ξέρω και το είπα και τόχω καταγράψει. Πως η ελπίδα δεν είναι ΚΡΟΚ. Τόξερα αλλά δεν είχα την δύναμη να το κάνω. Άφησα απλά τους άλλους να νομίζουν ότι κάνουν ΚΡΟΚ. Και να ζουν το ΚΡΟΚ του γούστου τους.
Εγώ δεν ήμουνα ο Έτσι. Εγώ δεν ήμουνα αγνός, εγώ δεν μπόρεσα να τα δώσω όλα έτσι απλά κι αρμονικά στους άσχετους στους πιο σιχαμερούς όπως ο Έτσι κείνο το βράδυ που έπαιξε κιθάρα. Εγώ δεν έζησα τον θάνατό μου, μόνο τους ψεύτικους θανάτους. Εγώ δεν έχω ξεπεράσει την ελπίδα ακόμα. Ο Έτσι τάχε κάνει και τα δυο.
Κοιμήθηκε όλη νύχτα αγκαλιά με το κουφάρι του. Δεν τον ενόχλησε κανείς. Τον βρήκαμε να αιωρείται απαλά πάνω απ' το κρεβάτι (ο Έτσι είχε τότε και κρεβάτι) Τον βρήκαμε οι φίλοι το πρωί, μαζί κι ο Αχιλλέας. Είχαμε δει τα αίματα. Εμείς δεν είμασταν γνωστοί. Η τουαλέττα ήτανε κλειστή. Τη σπάσαμε κι αυτή. Εκεί τουλάχιστο δε μπόρεσε να καθαρίσει.
Αυτό το σπίτι το παρατήσαμε μετά. Κι ίσως το αίμα ναν' ακόμα κει γιατί θα πότισε τον τοίχο.
Ώσπου τον σπρώξαμε απαλά να κατεβεί και ν' ακουμπήσει στο κρεβάτι.
Δεν ξέρω αν κάναμε καλά. Ίσως θάταν καλύτερο να τον αφήσουμε να αιωρείται.
Αλλά και μεις φοβόμαστε (παντού ο φόβος βλέπεις). The police, τι θάλεγαν οι γείτονες; Κι ομολογώ και τάλλο, δε θέλαμε ο Έτσι να χαθεί.
Ίσως να τόθελε ο Έτσι. Ομολογώ δεν ξέρω αν έπραξα καλά.
Τον βάλαμε και κάθησε. Τον βάλαμε να σηκωθεί. Και ξαφνικά κουνήθηκε ο Έτσι.
Και δεν αντέδρασε ο Έτσι. Και μας άφησε και τον κουβαλήσαμε έξω. Και ο Έτσι άρχισε να περπατά. Και δεν μας άφηνε να τον κουβαλάμε. Διότι ο Έτσι ήταν έτσι και ενεργούσε πάντα έτσι.
Είπαμε να τον πάμε στο Αχέπα. Ο Αχιλλέας είχε πει πως έπαθε γαστρορραγία.
Αλλά δεν είχαμε λεφτά, πώς να τον πάμε στο Αχέπα. Σκέφτηκα πως στη λέσχη είναι οι γιατροί και πως σου δίνουνε χαρτιά, και δεν χρειάζονται λεφτά αν είσαι φοιτητής. Κι έτσι πήγαμε. πήγαμε μαζί με τον Έτσι ως τη Λέσχη. Εκεί μας άφησε. Είπε πως δεν χρειάζεται βοήθεια και πήγε μοναχός του.
Εμείς τον ξέραμε τον Έτσι και τον αφήσαμε. Γιατί ο Έτσι ήταν έτσι και ενεργούσε πάντα έτσι. Μετά, πολύ μετά, ακολουθήσαμε τον Έτσι. Τα βήματα του Έτσι. Μάθαμε πως ο Έτσι πήγε στους γιατρούς. Τους είπε για το αίμα, όπως τον δασκαλέψαμε. Αυτοί δεν τον πίστεψαν και τούπαν κάτσε στην ουρά. Πώς είναι δυνατό νάχεις αυτό που έχεις και να στέκεσαι στα πόδια σου, ψεύτη, απατεώνα.

Είχε υπομονή ο ΄Ετσι κι έκατσε στην ουρά. Και κάπνιζε, παρ' όλο που του τόχαμε πει, δεν έκανε. Και βαρέθηκε και πήγε κι έφαγε κρέας χοιρινό και κάτι σαλατίτσες. Ούτε να φάει έκανε. Και πρέπει να είχε φάει τσαμπουκά γιατί ο ΄Ετσι δεν είχε τα χαρτιά της απορίας των άλλων. Ο ΄Ετσι δεν είχε χαρτιά. Απεχθανόταν τα χαρτιά. ΄Εφαγε και ξαναγύρισε στους γιατρούς. Αυτή τη φορά τον εξέτασαν και πείστηκαν και τους είχε πιάσει πανικός και πιάνανε τον ΄Ετσι να τον βάλουν να ξαπλώσει, να είν' ακίνητος να μη του ξανασπάσουνε τ' αγγεία.
Και ψάχναν γι αυτοκίνητο, γι ασθενοφόρο. Και του φτιάξαν και χαρτί με την ένδειξη επείγον, ειδική περίπτωση, προλάβετε.
Μόνο που ο ΄Ετσι ήταν ο ΄Ετσι και δεν τους άφησε να τον αγγίξουν. Είπε θα πάει μόνος του. Ώσπου βρέθηκε ένας μαύρος που είχε αυτοκίνητο. Κι ο ΄Ετσι μπήκε στ' αυτοκίνητο του μαύρου με το χαρτί γιατί επηρπεάστηκε απ' το ότι ο μαύρος ήταν μαύρος. Και τον μαύρο τον είχαν δασκαλέψει. Και ο μαύρος πήγε τον ΄Ετσι στο Αχέπα κι ήθελε να τον πάει μέσα στους γιατρούς.
Μόνο που ο ΄Ετσι κράταγε το χαρτί αυτός και δεν το έδινε στον μαύρο.
Και δεν άφησε τον μαύρο να τον συνοδέψει, διότι πείστηκε ότι ο μαύρος δεν ήταν μαύρος, τουλάχιστον όχι τόσο μαύρος όσο έδειχνε, ή ότι ο μαύρος ήταν μαύρος και ίσως περισσότερο μαύρος και δεν ήθελε να τον ταλαιπωρεί.
Τον παρέλαβαν οι νοσοκόμες. Τους έδωσε το χαρτί. Αλλά οι νοσοκόμες δε διαβάζουνε χαρτιά. Δεν είναι η δουλειά τους, και τον αφήσανε και πάλι στον διάδρομο να περιμένει στην ουρά...
Βγήκε ο γιατρός. Του μίλησε. Ξανά πάλι το ίδιο. Ούτε που τον πίστεψε, ούτε που δέχτηκε να πάρει το χαρτί και να το κοιτάξει. Ο ΄Ετσι περίμενε. Περίμενε και κάπνιζε ώσπου να πάρουν και τον τελευταίο, τον τελευταίο άσχετο, τον τελευταίο αδύναμο γέρο ή γριά, που δεν ήταν γέρος ή γριά, το τελευταίο κουφάρι που δεν ήτανε κουφάρι αλλά νόμιζε πως ήτανε κουφάρι και μιξόκλαιγε, γιατί δεν είχε τίποτα καλύτερο να κάνει. Ο ΄Ετσι περίμενε. Περίμενε και κάπνιζε.
Ώσπου τον δέχτηκαν κι αυτόν και ήταν πια βραδάκι. Εκεί τον βίασε ο γιατρός.
Τούβαλε κωλοδάχτυλο με γάντι πλαστικό. Τον βίασε με μίσος γιατί ήτανε αλήτης, και δεν τάρεζε η φάτσα του. Ήταν το πιο μισητό κωλοδάχτυλο της ζωής του. θα το θυμάται ακόμα ο ΄Ετσι, αλλά δεν τον άγγιξε κι αυτό τον ΄Ετσι. Παρ' όλο που ο γιατρός τούπε αμέσως πως έχει ζοχάδες, και ο ΄Ετσι δεν ήξερε τι είναι οι ζοχάδες.
Ώσπου ανακάλυψε το μελάνι, το πηγμένο αίμα. Και ο γιατρός τα χρειάστηκε, τάκανε πάνω του κι έσπασε τα τηλέφωνα. θέλανε να ξαπλώσουνε τον ΄Ετσι σε φορείο.
Αμέσως με το ζόρι για να ειν' ακίνητος. Αυτοί που τον κρατάγανε τον ΄Ετσι τόσες ώρες όρθιο, και τον μισούσανε τον ΄Ετσι. Σκέφτηκαν τις ευθύνες τους! Αν πάθαινε ο ΄Ετσι τίποτα!!!
Δόθηκε μάχη. Τελικά τον βάλανε τον ΄Ετσι και τον πήγανε σε πολυθρόνα, σε πολυθρόνα με ρόδες, απ' αυτές για τους ανάπηρους. Και βάλανε τον ΄Ετσι σε κρεβάτι και τον είχαν με ορρούς. Ώσπου φτάσαμε εμείς ακολουθώντας τα χνάρια του.
Μας είπαν ότι χρειάζεται επειγόντως μετάγγιση. Πως του χρειάζεται αίμα, πάρα πολύ αίμα. Κι όλοι θυμάμαι προσφερθήκαμε τότε.
Αλλά ο ΄Ετσι, ή μάλλον το αίμα του ΄Ετσι ήταν έτσι ώστε να δίνει σ' όλους, αλλά να μη μπορεί να πάρει παρά μόνο απ' το ίδιο. Αλλά κανένας μας δεν είχε το ίδιο. Το ίδιο το αίμα του ΄Ετσι.
Είπαμε στους γιατρούς να δώσουν απ' το αίμα που διατηρούν στα ψυγεία και να πάρουν απ' το αίμα το δικό μας και να το βάλουν στα ψυγεία. Μα οι γιατροί είπαν πως χρειάζονται λεφτά, όχι πολλά, αλλά πάντως λεφτά, κι εμείς δεν είχαμε.
Ώσπου ο ΄Ετσι άνοιξε τα μάτια του τινάχτηκε κοντεύοντας να σπάσει τους ορούς και ούρλιαξε πως δεν έχει πια ανάγκη από το αίμα τους, πως έχει το δικό του αίμα. Πως είχε περισσότερο αίμα και τόφτυσε. Αυτό ήταν όλο.
Έπεσε πάλι κάτω και κοιμήθηκε. Εμείς τακτοποιήσαμε τους ορούς και αφήσαμε τον ΄Ετσι σε αφασία. Δεν ξέραμε τι θάκανε ο ΄Ετσι κι ανησυχούσαμε.
Πάντως ο ΄Ετσι σηκώθηκε την άλλη κιόλας μέρα. Ζήτησε φαϊ και δεν του δώσανε.
Ζήτησε νερό και του καθυστερούσαν. Πήγε να σπάσει τους ορούς να πεταχτεί και τον βουτήξανε.
Φτιάξανε τον ΄Ετσι πειραματόζωο.Πέρασαν από πάνω του γιατροί και φοιτητές.
Του κολλήσαν και ταμπέλλα για την περίπτωσή του. Την ιατρική του περίπτωση.
Την κλινική του περίπτωση. Κι όλοι τους ενεργούσαν σύμφωνα με την ταμπέλλα.
Όλοι μα όλοι σύμφωνα με την περίπτωση. Ακόμα και μεις που τον επισκεφτήκαμε το πρωί κολλήσαμε στην ταμπέλλα. Κολλήσαμε στην περίπτωση.
Τούπαμε και μεις να μην κινείται. Τούπαμε και μεις ν' ακούει τους γιατρούς.
Και του κάναν εξετάσεις και του παίρναν αίμα, και δεν του δίνανε φαϊ γιατί δεν έπρεπε και του κάναν καρδιογραφήματα κι εγκεφαλογραφήματα και θέλανε να τον περάσουνε κι από ακτίνες για να του βρουν τι έχει. Και περιμένανε τα κόπρανα αν θάναι καλά, μαύρα ή κίτρινα. Τούπαν πως θα του κόψουν το στομάχι γιατί μάλλον είχε έλκος.
Και τον αφήσαν ήσυχο το βράδυ μόλο που τον ξύπνησαν ξανά για να του ξαναπάρουν αίμα, για να του ξαναπάρουν ούρα. Όπως ξυπνούσαν κι όλους τους ασθενείς στο θάλαμο. Γιατί τον ΄Ετσι τον είχαν μεταφέρει πια σε θάλαμο. ΄Ενεκα ειδική περίπτωση. Κίνδυνος. Θάνατος και νέος. Μια ευκαιρία για Πανεπιστημιακά συγγράμματα. Μια

ευκαιρία για την εκμάθηση των φοιτητών, για τη διδασκαλία. Παρ' όλα αυτά δε μπόρεσαν να κρατήσουνε τον ΄Ετσι στο κρεβάτι. Πρωί πρωί, δεύτερη κιόλας μέρα ο ΄Ετσι έσπασε τους ορούς. Ανακάλυψε που ήταν η κουζίνα.
Πήγε και ήπιε γάλα κι έφαγε ζουμί από κείνο το ζουμί που βρίσκεις που και που να κολυμπάει και κάνα αστεράκι ζυμαρικό. Βούτηξε και μια μπουκάλα γάλα και την έπινε αργά και σταθερά αφού την είχε κρύψει κάτω απ' το κρεβάτι.
Μόνο το μεσημέρι ξαναξάπλωσαν τον ΄Ετσι. Φταίνε γι αυτό που κλάψανε οι φοιτητές πως δεν θα τους έδιναν υπογραφή. Πως δεν θα τους δέχονταν για εξετάσεις. Κι έτσι τον έψησαν και τον ξαναξάπλωσαν, για να περάσει ο γκραντ καθηγητής για την καθημερινή του επιθεώρηση. Και νάναι όλα σύμφωνα με την ταμπέλλα. Απόλυτη ακινησία κλπ.
΄Ισως ο ΄Ετσι ήταν ακόμα αδύναμος, ίσως πολύ δυνατός. δεν ξέρω. ΄Ισως ο ΄Ετσι νάπραξε απλώς και μόνον έτσι. Πάντως όταν ήρθαμε τ' απόγευμα με τον Αχιλλέα και τον είδαμε, παρ' όλο που φαινόταν τέζα, μούπε πως θα την κοπανήσει και ζήτησε απ' τον Αχιλλέα να του φέρει ρούχα. Γιατί τα ρούχα του του τάχανε κρατήσει και οι πυτζάμες που του δώσαν δεν ήτανε κατάλληλες γι αυτό.
Μας είπε πως θα μας έβλεπε όλους μας στο χορό. Στο χορό της σχολής που θα γινότανε το Σάββατο. Και ξέραμε ότι το Σάββατο έπεφτε μεθαύριο. Και ότι ο ΄Ετσι δε γουστάριζε χορούς, δε γουστάριζε φαμφάρες. Αλλά ο ΄Ετσι ήταν έτσι και δεν τον ξέραμε καλά τον ΄Ετσι. Για δαύτο δεν είπαμε τίποτα, και κατανεύσαμε και φύγαμε. Μάθαμε πως το ίδιο βράδυ ο ΄Ετσι έκανε σκατό. ΄Ενα πολύ μικρό σκατό σα ζάρι. Και μάθαμε πως βούτηξε τον επιμελητή Ζ., από Ζ ήταν το όνομά του, τι σημασία έχουν τα ονόματα αυτών που δεν με ενδιαφέρουν. Τον βούτηξε από τον γιακά, τούχωσε το καθήκι κάτω από τη μύτη. ΄Ηταν μεγάλο το καθήκι, μ' ένα πολύ μικρό σκατό. Εκείνος τα χρειάστηκε και πήρε το καθήκι κι έφυγε κάνοντας το σταυρό του. Δεν ξέρω πόσες ώρες προσπάθειας χρειάστηκε ο ΄Ετσι για κείνο το μικρό σκατό. Εκείνο το σκατό σα ζάρι.
Πάντως αυτό που βγήκε θα τόξερε κι ο ίδιος, δε μπορεί, ήταν υπόλειμμα παλιό.
Υπόλλειμμα με αίμα. Όλη τη νύχτα ξαναααποπειράθηκε να χέσει. Τίποτα. Ξαναβούτηξε φαϊ από την κουζίνα. Φαϊ χωρίς ζουμί. Πιλάφι πρέπει να ήταν. ΄Εκανε φοβερές προσπάθειες να χέσει, αλλά τίποτα.
Ο Ζ. ξαναήρθε το πρωί και με ύφος στοργικού πατέρα είπε στον ΄Ετσι πως το σκατό του εξετάζεται προσεκτικά στο εργαστήρι και πως να μη στεναχωριέται και πως αν όλα παν καλά θα του κάναν την εγχείριση και σ' ένα μήνα θάναι έξω καλά. Γιατί και με μισό στομάχι είναι κανείς καλά.
Ο ΄Ετσι τούπε έτσι, πως πρέπει να χορέψει και πως αύριο θα πάει να χορέψει. Ο επιμελητής κράτησε ακόμη το καλωσυνάτο ύφος και του απάντησε πως αυτά δεν γίνονται και πρέπει να μένει ακίνητος και όσο για το εξιτήριο πρέπει κάποιος να αναλάβει την ευθύνη. Και δεν υπάρχει κανείς να αναλάβει την ευθύνη για μια τέτοια κλινική περίπτωση.
Ο επιμελητής Σηνάτος ή Ζητάτος ή κάπως έτσι πίστεψε πως καθάρισε και έφυγε κουνιστός. Αλλά δεν ήταν έτσι. Δεν ήξερε πως είχε να κάνει με τον ΄Ετσι.
Ο ΄Ετσι τον πήρε από πίσω μέχρι τα υπόγεια ιατρεία. Μόνο που αυτή τη φορά δεν τον βούτηξε απ' το γιακά, αλλά απ' το λαιμό και θα τον έπνιγε. Πέσανε απάνω του όλοι οι βοηθοί και οι φοιτητές για να τον ξεκολλήσουν. Κι αυτός να τους ουρλιάζει: "Μα δεν το βλέπετε πως με σκοτώνετε εδώ μέσα, μα δε το βλέπετε πως είμαι ζωντανός, πως κινούμαι πως δεν ανέχομαι επεμβάσεις. Αν η ταμπέλλα σας λέει ακινησία, εγώ κινούμαι και μπορώ να σας σκοτώσω. Κι αν δεν υπάρχει κανένας να αναλάβει την ευθύνη, την ευθύνη την ανέλαβα εγώ. Το εξιτήριο, το εξιτήριο. Αύριο θα έχω φύγει..." Και πέταξε χάμω όλους όσους τον κράταγαν σαν νάτανε ο Ηρακλής.
Τον έτσι τον βρήκαμε τ' απόγευμα που πήγαμε με τον Αχιλλέα να του δώσουμε τα ρούχα. Μόνο που ήτανε ξαπλωμένος στο κρεβάτι, και δε μπόραγε να κουνηθεί.
Τον είχαν δείρει. Τον είχαν δείρει, όχι γιατί το ήθελαν. Φοβόνταν να τον δείρουν. Τον έδειραν γιατί δεν μπόραγαν να πράξουν αλλοιώς. Γιατί δεν μπόραγαν να τον ξεκολήσουν αλλοιώς από τα υπόγεια ιατρεία. ΄Ολοι σκεφτόνταν την περίπτωσή του. Φοβόνταν να τον δείρουν. Ώσπου τους προκάλεσε αυτός. ΄Ερριξε χάμω ένα ράφι με μπουκάλια. Παραλίγο να τάσπαγε όλα. Γιατί ο ΄Ετσι ήταν έτσι και τους το έδειξε πως ήταν έτσι και μπορεί να τα σπάει όλα. Πέσαν απάνω του και τον συγκράτησαν. Φώναξαν ενισχύσεις. Ολόκληρο νοσοκομειακό στρατό για να τον πάνε πίσω στο κρεβάτι.
Του αφήσαμε τα ρούχα κρυφά κάτω απ' το κρεβάτι και φύγαμε ήσυχα, όπως είχαμε έρθει. Μας είπε γειά χαρά. Ραντεβού αύριο βράδυ στο χορό.
Δε θυμάμαι ακριβώς πώς έγιναν τα πράγματα. Πάντως ο ΄Ετσι κατάφερε να χέσει.
Δεν ξέρω αν έγινε το βράδυ ή το πρωί. Ο ΄Ετσι κατάφερε να χέσει. Πολλά πολλά σκατά μαζί σ' ένα μεγάλο μεγάλο καθήκι που τόχε βουτήξει από την πρώτη κιόλας μέρα και το φύλαγε μανιωδώς μέσα στο κομοδίνο δίπλα από το κρεβάτι.
Ο ΄Ετσι βούτηξε το καθήκι λίγο πριν το μεσημέρι, λίγο πριν την επιθεώρηση του γκράντ καθηγητή. Κι έτρεξε.
Βρήκε τον καθηγητή και τους γιατρούς στο διάδρομο με γύρω τους τούς φοιτητές, αυτά τα γλειψιμέικα, που ίσως γίνουν, ίσως όχι καθηγητές. Αλλά ο ΄Ετσι ήταν έτσι και επιπλέον κράταγε και το καθήκι. Και τους διέσπασε τον κύκλο και μπήκε στη μέση, και το καθήκι ήταν η δύναμη, και τα σκατά ήταν η δύναμη. Αυτός που μπόρεσε να χέσει. Και τα σκατά του ήταν μαύρα, αλλά στη μέση γίνονταν χρυσά, κι αυτό ησύχασε τον ΄Ετσι. Κι έδωσε την χαρά στον

΄Ετσι, και ο ΄Ετσι ξαναμίλησε. - "Να τα σκατά μου φάτε τα. Μαύρα και χρυσά".
Αυτοί ούτε που κατάλαβαν τον ΄Ετσι, ούτε που τον πήραν είδηση. Είδαν μονάχα το καθήκι και τα σκατά. Κι έπεσαν με τα μούτρα στο καθήκι. Όλοι οι καθηγητές της ιατρικής μαζί με τον γκραντ καθηγητή, μαζί τους και ο Χηνάτος ο επιμελητής, κι οι φοιτητές μαζί, γύρω απ' το καθήκι να συζητάν επιστημονικά για τα σκατά τα μαύρα και χρυσά κι όλη η προσοχή τους ήταν στο καθήκι. Ούτε που τον είδαν καν τον ΄Ετσι. Ίσως να τον περάσανε κι αυτόνε φοιτητή. Παρ' όλο που απ' ότι ξέρω από τότε διέκοψε τας σπουδάς γιατί δεν είχε πια τι να κάνει. Παρ' όλο που οι μπιτζάμες που του φόρεσαν είτανε κοντές, λίγο πιο κάτω από τους αγκώνες του φτάναν και λίγο πιο κάτω από τα γόνατα και το πηγούνι του ήτανε αξύριστο, 6,7 μέρες αξύριστος. Από τότε που θυμάμαι τον έτσι να άφησε γένια.
Ώσπου ο ΄Ετσι βαρέθηκε να κρατάει το καθήκι. Τόβαλε στα χέρια του καθηγητή και πήγε να ξαπλώσει. Τούτη τη φορά χωρίς να του το πουν. Μάλιστα δέχτηκε και την επιθεώρηση, αρκετά αργότερα εκείνη τη μέρα, ένεκα το καθήκι και η επιστημονική συζήτηση για το σκατό, το μαύρο και χρυσό, κάνοντας τον ψόφιο τον κοριό. Απόλυτη ακινησία, όπως η ταμπέλλα.
………………………………
Ο ΄Ετσι τόσκασε κείνο το μεσημέρι. Το απόγευμα το μεταδώσαν στο ραδιόφωνο.
Αλλά ο ΄Ετσι τόσκασε το μεσημέρι. "Επικίνδυνος ασθενής χρειάζεται επειγόντως χειρουργική επέμβαση. Όστις γνωρίζει δι αυτόν παρακαλείται...κλπ".
Αλλά ο ΄Ετσι τόσκασε το μεσημέρι. Πάνω που τέλειωσε το πρωινό επισκεπτήριο.
Φόρεσε τα ρούχα κι έκρυψε τις μπιτζάμες κάτω από το στρώμα.
Ο θάλαμος συμπάθησε τον ΄Ετσι παρ' όλο που όλοι ήτανε γέροι και βογγούσαν, παρ' όλο που δεν ήταν γέροι και νομιζόντουσαν για γέροι.
όλος ο θάλαμος ήταν στο πλευρό του. ΄Ετσι όταν έσκασε μύτη η νοσοκόμα. Γιατί είχε πέσει σήμα για τον ΄Ετσι να τον περιφρουρούν. Τόξερε ο ΄Ετσι, τόξερε κι ο θάλαμος. Αλλά δεν κάρφωσαν τον ΄Ετσι. Μόλις μπήκε η νοσοκόμα, ο ΄Ετσι άφησε το κρεβάτι του κι έπιασε το χέρι της διπλανής γιαγιάς. Και η γιαγιά του μίλησε, βρήκε τη δύναμη και του μίλησε. Κι η νοσοκόμα ήταν μύωψ, αυτή με τα χοντρά γυαλιά, και δεν εγνώρισε τον ΄Ετσι, και πέρασε τον ΄Ετσι για επισκέπτη. Και του είπε πως οι επισκέψεις τέλειωσαν και έπρεπε να φύγει. Και προθυμοποιήθηκε αυτή να τον βοηθήσει να βρει την έξοδο, όταν της είπε, δεν θυμάται πως μπορεί να βγει. Και τον συνόδεψε τον ΄Ετσι η νοσοκόμα. Και δεν τον γνώρισε κανείς τον ΄Ετσι. Κι έφτασε ο ΄Ετσι στην έξοδο του Αχέπα.
Και παρ' όλο που ήταν έτσι και τόξερε πως θα γινόταν έτσι, πως θα του τύχαινε μια νοσοκόμα μύωψ να τον βοηθήσει, δεν άντεξε άλλο, έπεσε κάτω, εκεί στην είσοδο. Αλλά και πάλι ξαναπερπάτησε, κι έπεσε και σηκώθηκε κι έφτασε μέχρι το αστεροσκοπείο. Και δεν έφτασε ποτέ στο σπίτι. Φαίνεται πως άραξε στο αστεροσκοπείο. Και τα ραδιόφωνα μουγκρίζανε για δαύτον, και μεις ανησυχούσαμε για δαύτον, κι εγκαταλείψαμε το σπίτι.
'Ωσπου τον είδαμε το βράδυ στο χορό. Να χορεύει με τη Δόξα. Πάντα συνεπής στο λόγο του. Πάντα συνεπής στα ραντεβού.
Ο ΄Ετσι συνάντησε κείνο το βράδυ τη Δόξα και χόρεψαν. Χόρεψαν πολύ.
Όχι τη Δόξα δόξα, αλλά τη Δόξα, με γάμπα και βυζιά. Τη Δόξα που 'τανε γυναίκα.
Χάρηκα που ο ΄Ετσι χόρευε με τη Δόξα. Γιατί το ξέρω ο ΄Ετσι αγαπά τις γυναίκες και δίνεται ολόκληρος σ' αυτές, παρ' όλο που οι γυναίκες ποτέ δεν τον κατάλαβαν, και πάντοτε τον πρόδιναν και όποτε τις χρειάζονταν γινόντανε καπνός.
Τον βρίσκαν ξάφνου σπαστικό τον ΄Ετσι. Δεν τον αντέχανε τον ΄Ετσι.
Κι όποτε χρειαζότανε βοήθεια, παρ' όλο που δε γύρεψε ποτές.
Όμως εγώ δεν είμ' ο ΄Ετσι. Αλλά ο ΄Ετσι είναι έτσι και εξακολουθεί να αγαπά, παρ' όλο που τον άκουσα να λέει ότι αυτός δεν αγαπά. Κι ότι το "αγαπώ", σημαίνει το "κατέχω".
Γι αυτό είναι ώρες-ώρες που τον θαυμάζω τον ΄Ετσι, που τον θέλω τον ΄Ετσι και ας έχω φτάσει στο να μη μου επιτρέπεται να θέλω. Και θάθελα να είμαι πάντα σαν τον ΄Ετσι. Αλλά ο ΄Ετσι είναι ΄Ετσι και το ξέρω πως δεν είμαι ΄Ετσι εγώ.
Θα μπορούσε όλη αυτή η ιστορία να τέλειωνε εδώ. Όχι για τίποτα άλλο. Αλλά γιατί την καταγράφω από το πρωί και έδειωξα την κόρη μου να τρέχει τα σοκάκια. Κι ανησυχώ και πρέπει να την ψάξω. Γιατί τα σοκάκια εδώ Εξάρχεια και Αραχώβης έχουν αυτοκίνητα.
Όχι πως θα σταματήσω γιατί μου ήρθε το χαρτί της έξωσης. Αυτά τα έχω συνηθίσει πια. ΄Εχω είκοσι μέρες...
Αλλά η ιστορία δεν τέλειωσε έτσι και θα συνεχιστεί.
Γιατί ο ΄Ετσι βγήκε με τη Δόξα και πήγανε περίπατο. Κι ο ΄Ετσι δεν είχε δύναμη κανονικά να περπατήσει. Αλλά περπάταγε αλαφρύς. Πιο αλαφρύς από τη Δόξα.
Και πήραν βόλτα τα στενά, τους δρόμους και τα πάρκα κι ήταν χαρούμενοι κι οι δυο, δημιουργώντας συγκινήσεις. ΄Εσπασε κείνο το κακότυχο στυφό ύφος του ΄Ετσι και το χαμόγελό του φάνηκε πλατύ και φωτεινό. Της Δόξας ήτανε πολύ πιο εύκολο να του χαμογελά.
Αλλά η Δόξα ήτανε γυναίκα και στις γυναίκες είναι εύκολο το χαμόγελο, το γέλιο και το δάκρυ. Αλλά να τώρα που χαμογέλαγε ο ΄Ετσι. Πιο αγνά και φωτεινά από τη Δόξα, κι ας του χρειάστηκε γι αυτό η Δόξα.
Και λέγανε, και λέγανε χιλιάδες ξεχασμένα κι αληθινά. Προχωρώντας ανάλαφροι κι οι δυο μες στην ομίχλη που

έσπαζε το ολόγιομο φεγγάρι και τους φώτιζε. Γιατί ήταν πανσέληνος. Κι έφτασαν σιγά-σιγά και στο αστεροσκοπείο. Εκεί που φαίνεται πως την είχε βγάλει ο Έτσι που δε μπορούσε αλλό πια να περπατήσει. Και τον βρήκαν εκεί...

Δεν ξέρω που θα πάει, ούτε αν έχω πάθει. Ξεκίνησα απλώς να καταγράψω μια ιστορία με γιατρούς. Αυτή με το καθήκι, που τη θυμόμουν που και που και έσκαγα στα γέλια και μούρχονται και γράφω άλλα, και γράφω όπως μούρχονται. Μου φαίνεται πως γράφω έτσι που η ζωή και ο θάνατος του Έτσι μπαίνει στη μέση μόνη της σαν νάτανε ζωή και θάνατος δικός μου. Πέρασα στιγμές που έπιανα τον εαυτό μου να πονά ολόκληρος, να μουγκρίζει, και να μου έρχεται να ξεράσω, και να γυρνάω πίσω ξανά τον εμετό. Ήταν φρικτή εμπειρία η του Έτσι. Αλλά σας λέω ψέμματα.

Ήταν απλώς μια εμπειρία.

Κείνο το βράδυ ο Έτσι τα είχε δώσει όλα. Ήταν φοβερός αυτός ο Έτσι, ήταν μοναδικός. Έμοιαζε σα νάχε βγει από τα σπήλαια, απ' τα λαγούμια η κάτι τέτοιο.

Αυτός δεν έμοιαζε με άνθρωπο, ούτε με τον δικό μου τον κροκάνθρωπο, ούτε με τίποτε γνωστό. Ήταν αέρας και φωτιά, γη και νερό συνάμα, μα είχε και κάτι άλλο.

Ίσως αυτό το κάτι άλλο, συν το σακάκι του Αχιλλέα που τον στήλωνε να μην άφησε τους άλλους να τον δουν όπως πραγματικά ήταν εκείνο το βράδυ. Εξόν από μένα που τον ξέρω και κατάφερα κάποια στιγμή να δω και να νοιώσω τη διαφορά.

Αλλά μονάχα μια στιγμή.

Αφεθήκαμε όλοι με τον Έτσι...

Ήταν μοναδικός αυτός ο Έτσι αν τόθελε, να σέρνει το χορό. Μας ξεφάντωνε και μας παλάβωνε. Μας έδινε ζωή κι αγάπη. Ήτανε γλύκα. Μας ένωνε, μας έκανε όλους ένα, όλους εμάς τους τόσο διαφορετικούς, ακόμα και τους άσχετους, τους στυφούς και τους σιχαμερούς τους έμπαζε στο κέφι. Ίσως από το τελευταίο αυτό να μη μπορούσε να γελάσει. Είχα βρεθεί κι άλλοτε έτσι με τον Έτσι. Μα κείνο το βράδυ ήταν άλλο. Μας σήκωσε όλους μας ψηλά. Γινότανε πανζουρλισμός, της μουρλής της παλαβής, του Αδάμ και της Εύας. Κι όμως δεν έσπασε τίποτα, ούτε ένα τασάκι.

Ούτε ένας παράταιρος ήχος, κάτι σαν κόρνα αυτοκινήτου ή σαν πηρούνια που βαράνε στα τραπέζια. Κι όμως υπήρχαν όλα αυτά. Ακόμα κι οι μουσικοί της ορχήστρας παρατήσανε αυτά που παίζανε συνέχεια, αυτά που θέλει ο κοσμάκης, και παίξαν τα δικά τους. Αυτά που θέλανε πραγματικά να παίξουν. Κι όμως εμείς ήμαστε ο κοσμάκης και δεν κλωτσήσαμε, ούτε που καταλάβανε τη διαφορά τ' αυτιά μας.

Τη νοιώθαμε όμως στο είναι μας και πήγαμε ψηλά. Όπου η αίθουσα έχασε τον χρόνο και το χώρο της. Όπου, βρισκόμαστε να αγγιζόμαστε, να χαϊδευόμαστε, να ξεπετιόμαστε να χορεύουμε και να ξεφεύγουμε στο δικό του κόσμο ο καθένας και μες σ' όλους τους κόσμους. Σα να είμαστε καπνισμένοι.

Κι όμως δεν είχαμε καπνίσει. Δεν εύρισκες τότε τέτοια πράγματα...

Κι ας έπαιζαν οι μουσικοί ο καθένας τα δικά του. Όλα ενορχηστρώνονταν μεταξύ τους παλαβά, απλά κι αρμονικά κι όλα ενορχηστρωνόνταν με τον Έτσι.

Ώσπου τον ξεχάσαμε τον Έτσι. Και δεν τον προσέχαμε τον Έτσι, και τον ξαναείδαμε τον Έτσι. Κι είδαμε πως ο Έτσι ήταν ο καθένας από μας, πως ήταν κάτι από μας, πως και αυτός ίδιος με μας, δεν ήταν διαφορετικός. Κι έγιν' ο καθένας Έτσι. Κι όλοι το καταλαβαίναμε έτσι.

...Ο Έτσι ξεσήκωσε κείνο το βράδυ και τη Δόξα. Την πιο όμορφη στα μάτια του κοπέλλα. Κι ίσως την πιο απλή.

Την είχα παρατηρήσει τη Δόξα πιο παλιά να ρίχνει που και που ματιές στον Έτσι. Μα τον φοβότανε τον Έτσι και της φαινότανε. Κι ίσως να είχε δίκιο, γιατί ο Έτσι είναι έτσι. Κι υπάρχουν χίλια πραγματάκια μες στον Έτσι που τις φορτώνει τις γυναίκες, και τον φοβούνται οι γυναίκες, αυτές που έχουν εύκολο το γέλιο και το δάκρυ. Και τον αγαπάνε οι γυναίκες, και τον φοβούνται οι γυναίκες, και πάνω στην κρίσιμη στιγμή τον παρατάν. Ίσως και να φταίει και ο Έτσι, μα δεν αλλάζει αυτό τον Έτσι. Και αν ο Έτσι ήταν αλλοιώς ίσως να μην τον πλησιάζαν καν.

Ο Έτσι είναι έτσι, αλλά κι η Δόξα ήταν Έτσι. Κι όλοι το νοιώθαμε έτσι, κι ο καθένας ήταν Έτσι.

Και η Δόξα πήγε στον Έτσι. Πήγε και κείνος με τη Δόξα και χόρεψαν.

Ώσπου τον χάσαμε τον Έτσι. Εξαφανίστηκε κι η Δόξα. Και ξαφνικά δεν ήμασταν Έτσι, και δεν καταλαβαίναμε έτσι, δεν ήταν ο καθένας έτσι και γίναν όλα όπως πριν. Και να η αίθουσα στο χώρο, ξαναγυρίσαμε στο χρόνο, οι Μουσικοί ξανά τα ίδια και όλοι μας χώρια όπως πριν.

Ήταν σαν να πέρασε από δω ο Έτσι, και να μας έδωσε ζωή, και να γινήκαμε όλοι έτσι, και ξαναφεύγοντας ο Έτσι ρούφηξε όλη τη ζωή, παίρνοντας πίσω ότι είχε δώσει. Μαζί και μια σταγόνα απ' τον καθένα. Ίσως του χρειαζόταν για νάχει τη δύναμη να περπατά, για το αίμα πούχε χάσει. Ίσως αυτό νομίζουν όλοι. Κι ίσως γι αυτό τον αποφεύγουν, τον βρίζουν και τον θεωρούν αλήτη. Ίσως το πήρα και γω έτσι. Αλλά τον ξέρω γω τον Έτσι. Και ήμουν πριν και γω σαν Έτσι. Θέλει κουράγιο νάσαι Έτσι.

Για να μπορείς να παραμένεις έτσι πρέπει να παίζεις την ψυχή σου.

Κι εγώ το ξέρω δεν είν' έτσι. Και ο καθένας είν' ο Έτσι.

Κι έφτασαν σιγά-σιγά και στο αστεροσκοπείο. Και τον βρήκαν εκεί.

Τον βρήκαν χάμω κει στα χόρτα.
Μα δεν κατάλαβε η Δόξα. Βρήκε τον ΄Ετσι παγωμένο. Θαρρεί πως ξάπλωσε με πτώμα.
Και τη μπλακώνει τρόμος μέγας. Κι έτρεξε πίσω στη μαμά της και στ' άλλα καταφύγιά της. Κι έμειν' ο ΄Ετσι μοναχός του. Και του εστύφωσε το γέλιο. Και ξαναμπαίνει στ' άλλο σώμα. Παρά που στύφωσε το γέλιο.
΄Επαψε πια να δείχνει πτώμα.

Τόξερα πως ο ΄Ετσι θα το κατάφερνε να επιβιώσει. Τόξερα από τότε που δεν τον άφησα να αιωρείται και τον σπρώξαμε απαλά πα στο κρεβάτι. Εκείνο που δεν ξέρω και φοβάμαι πολύ, είν' αυτό που θάναι πια ο ΄Ετσι.
Αν ο ΄Ετσι θάναι έτσι, κι αν μπορεί να παραμείνει ΄Ετσι.

Τα πάντα γύρω με κουράζουν, τα πάντα γύρω με κουμπώνουν, τα πάντα γύρω με τρυπάνε. Ακόμα κι οι πευκοβελόνες. Ακόμα και τα τζιτζίκια μου θυμίζουν το μονότονο ήχο των κομπρεσέρ. Το χωριό στην πόλη, η πόλη στο χωριό. Η ζωή μου όλη.
Χειμώνες καλοκαίρια. Στο χωριό τα τζιτζίκια, στο βουνό τα τζιτζίκια, στο πατάμι τα βατράχια, στη θάλασσα τα ψάρια, στα σοκάκια οι άνθρωποι. Οι άνθρωποι!
Οι άνθρωποι δεν είναι στα σοκάκια. Ακόμα και τα φρίκια. Στην πόλη! στην πόλη! Δεν υπάρχουν πια σοκάκια. Τα κομπρεσέρ!!!
Τα παιδιά, τα παιδιά. Τα παιδιά που μεγαλώνουν και μαθαίνουν. Μεγαλώνουν και μαθαίνουν. Δεν έχω τίποτα πια να μάθω απ' το παιδί μου.
- Και θα το στείλεις και σχολείο;
- Πώς να το κάνω να ξεμάθει!
Πώς να με κάνω να ξεμάθω!
Να κουβαλάω το καρότσι, και νάχεις αποπάνω και τη Γώγου να σούρχεται, να σου τα σπάει και να λέει
Εδώ ο κόσμος πεινάει Άσιμε και συ θα κάνεις ΚΡΟΚ.
Νάχα τη δύναμη του ΄Ετσι. Αλλά ο ΄Ετσι είναι ΄Ετσι; Μπορεί και παραμένει ΄Ετσι; Δεν ξαναείδε πια τη Δόξα. Ούτε και γω την ξαναείδα. ΄Ισως να έφταιξε κι η Δόξα. Δεν είχε που να καταφύγει. Μάλλον θα την έβγαζε στα χόρτα εκεί χάμω στο αστεροσκοπείο. Και δεν υπήρχε και το σπίτι. Δεν ήταν ούτε καλοκαίρι.
΄Ισως να έτρωγε στη λέσχη.
Αυτός δεν είχε ούτε κουβέρτα. Και τόσα χρόνια που τον ξέρω αυτός δεν είχε σλήπινγκ μπαγκ. ΄Ετσι τον ήξερα τον ΄Ετσι. Πάντα δοσμένος μες στα όλα.
Πάντοτες έψαχνε τους πάντες και δεν τον έψαξε ποτέ κανείς. ΄Εμπαινε μέσα στη φωτιά και προσπαθούσε να κρατήσει αναμμένη και την τελευταία σπίθα. Μήπως γινότανε σπινθήρας. Γι αυτό δεν έσπασε ποτέ προτελευταίος.
Και επερνάγαν καλοκαίρια...Όλοι πηγαίναν ταξιδάκια. Κι αυτός να ζει με το κουφάρι. Παρέα με το θάνατό του καθισμένος καταγής να περιμένει...να περιμένει...
Όπως σ' εκείνα τα υπόγεια.
Γι αυτό σου έκλεισα την πόρτα Pitt. Γιατί δεν είμ' εγώ ο ΄Ετσι. Ούτε η δύναμη του ΄Ετσι. Εγώ ξανά δεν περιμένω. Ξέρω πως δεν υπάρχει τίποτα να περιμένω.
Ο ένας θάνατος του ΄Ετσι, ήταν εκείνος με τη Δόξα. Δεν ξέρω αν έζησε ξανά κι άλλους θανάτους.
Πάντως ξαναπήγε στο ΑΧΕΠΑ. ΄Ισως γιατί τον ξαναπιάσαν πόνοι. ΄Η ήθελε να πάρει το χαρτί του εξιτήριου, για να πληρώση τα λεφτά η λέσχη και να μην κυνηγάν τους φίλους του που υπόγραψαν γι αυτόν. ΄Η ίσως ήθελε να ξαναδεί το καθήκι.
΄Η όλα αυτά μαζί. Πάντως τη μούρη του επιμελητή δε νομίζω πως ήθελε να την ξαναδεί. Για να μην το φλυαρήσω.
΄Επεσε ακριβώς πάνω στο Ζητλάκο (ή όπως αλλιοιώς τον λένε) με τους βοηθούς του και τους φοιτητές μαζί μαζωμένους στο διάδρομο εκεί στο ίδιο το σημείο που κρατούσε κείνος το καθήκι.
Πετάχτηκαν οι ασθενείς επάνω και του φωνάζαν και τρέξανε κι οι νοσοκόμες, οι φοιτητές τον ζώσαν γελάγανε και οι βοηθοί, όλοι χαίρονταν που τον ξαναείδαν.
Τον ξαναείδαν ζωντανό. Αλλά εκείνος ο Σιμπάκος!!!
Μόλις τον είδε του ανάψαν τα γλομπάκια.
- Τι θες εδώ αλήτη, βρωμερέ, μίασμα της κοινωνίας. Φύγε από δω. Πετάξτε τον έξω.
Δεν ντρέπεσαι τρισάθλιε και είσαι και φοιτητής. Φέρθηκες σαν κοινός δραπέτης.
΄Ηρεμα ο έτσι απαντά.
- Εγώ όμως ξαναγύρισα, ένας δραπέτης δεν ξαναγυρνά.
- Τόσο το χειρότερο για σένα αναρχικέ αντάρτη. ΄Ηρθες εδώ να ξαναανάψεις φωτιές.
- ΄Ηρθα εδώ απλά για να πάρω εκείνο το χαρτί που μ' αρνηθήκατε και να ακούσω τις ιατρικές σας συμβουλές γιατί δε νοιώθω καλά. ΄Ισως και να χρειαστεί να ξαναεισαχθώ.
- Εσύ εδώ; Ποτέ. Να ψοφήσεις τομάρι.
- Μα εγώ είμαι άρρωστος. Μπορεί ένας άρρωστος να μην καταλαβαίνει τι κάνει.
΄Ενας γιατρός πρέπει να στέκεται πιο πάνω από τον άρρωστο και να βοηθάει, η αλήθεια, η ανθρωπιά, ο

Ιπποκράτης, το ιατρικό λειτούργημα που πάνε. Πέστε μου τουλάχιστο τι φάρμακα να παίρνω. Αν κάνει να τρώω, αν κάνει να πίνω, ή να καπνίζω. Γιατί πονάω φρικτά.
Η απάντηση ήταν
- Πετάξτε τον έξω. Και τον πέταξαν. Ακόμα και αυτοί που γέλασαν, που χάρηκαν που τον ξαναείδαν. Όλοι τους αμέσως προσαρμόστηκαν με τη γνώμη του Ζαρβλάκα.
Αλλά αυτός ξαναγύρισε από άλλο διάδρομο και γύρεψε τον Διευθυντή.
Και του γύρεψε το χαρτί. Και τούπε πως θα πρέπει να είναι περήφανος γι αυτόν, γιατί η περίπτωσή του αποδεικνύει ότι το ίδρυμα ΑΧΕΠΑ θεραπεύει και μάλιστα μέσα σε τρεις μέρες που είναι χρόνος παγκοσμίου ρεκόρ για ασθενείς με την δική του κλινική περίπτωση. Και ότι υπάρχουν κι εξαιρέσεις σ' ότι αφορά την καθημερινή δολοφονία των ασθενών.
Ο Διευθυντής το βρήκε αυτό αστείο. Και τούδωσε το χαρτί, υποχρεώνοντας και το Σουπάκο να υπογράψει.
Αλλά δεν ήξερε να του δώσει ιατρικές συμβουλές. Γιατί αυτός είναι Διευθυντής και έχει διοριστεί για να διευθύνει και δεν έχει επιφορτιστεί με την αρμοδιότητα να γιατρεύει. Δεν έχει σημασία αν είναι ο ίδιος γιατρός ή όχι, δεν έχει επιφορτιστεί...
Πάντως ο ΄Ετσι σκέφτηκε ότι καμμιά φορά ένας Διευθυντής επιφορτισθείς ή μη επιφορτισθείς είναι προτιμότερος από τους διευθυνόμενους κι αυτούς που θέλουσι να είναι διευθυνόμενοι και δεν εννοούσε τον Τραμπάκο, αλλά τους λοιπούς που χάρηκαν αλλά αμέσως προσαρμόστηκαν.
Αλλά ο ΄Ετσι δεν ήταν πια έτσι. ΄Ητανε μια κοινοτυπία. Πως γίνεται να ενεργήσει έτσι ένας ΄Ετσι; μπαίνοντας μέσα στα γρανάζια για να πάρει ένα χαρτί και να γυρέψει ιατρικές συμβουλές. Και το χειρότερο. ΄Εφτασε στο σημείο ν' ανοίξει και διάλογο. διάλογο με τα γρανάζια. Πάντως το χαρτί το πέταξε στην έξοδο.
Σκέφτηκε: "Αφού δεν υπάρχει πια το σπίτι που να τους βρουν για τα λεφτά..."
Μα δεν αλλάζει τίποτα μ' αυτό στον ΄Ετσι που δεν είναι πια ο ΄Ετσι. Κι ας τον περνάνε για τον ΄Ετσι όσοι τον ξέρουν και τον νομίζουνε σαν ΄Ετσι.
Πήρε πολύ καιρό στον ΄Ετσι (όχι στον ΄Ετσι που ξέρω, αλλά σ' αυτόν που ονοματίζω απλώς ΄Ετσι) για να συνέλθει. ΄Ισως είχε φάει απότομα αφότου τόχε σκάσει και δεν το σήκωνε ο οργανισμός του, δεν μπόραγε το στομάχι του να τ' αφομοιώσει και τούχανε κολλήσει τάντερα.
Δεν μπορούσε να χέσει τρεις ολόκληρες βδομάδες. Δεν μπορούσε καν να κλάσει.
Τούχανε βουλώσει όλες οι τρύπες. Ακόμα και το στόμα του το κράταγε επίμονα σφιχτό μη τύχει και του έρθει εμετός. Να τον κρατήσει και να τον καταπιεί.
Φοβότανε να πάρει χάπια, δεν ξαναπήγε σε γιατρό, φοβότανε να πιεί, φοβόταν να καπνίσει, φοβότανε να φάει, μονάχα κάνα γαλατάκι που και που.
Τον εβρήκα ένα βράδυ στην παραλία, στο Λευκό Πύργο, κάτω από το μνημείο, στην ίδια πάντα θέση να προσπαθεί να χέσει. ΄Ηξερα πως κοιμόταν κατά κει. Μόνο που τώρα είχε εργαλεία. Είχε καταφέρει να κλέψει ένα κουταλάκι κι ένα κατσαβίδι και προσπαθούσε μ' αυτά να σπάσει το σκατό. Όχι να το βγάλει. Να το σπάσει.
Γιατί αυτό δεν ήτανε σκατό ούτε που έμοιαζε με τέτοιο. ΄Ηταν πιο χοντρό κι από γλυκό σουτζούκι, από αυτό με τα καρύδια μέσα, μόνο που δεν ήταν λείο κι είχε κι εξογκωματάκια. έμοιαζε και λίγο με τον Πύργο που υπήρχε από πίσω. Και δεν υπήρχαν και υγρά. Και δεν υπήρχαν και υγρά. Δεν πλησίαζαν καν οι μύγες.
΄Ισως ήμουν πικραμένος, ίσως επηρρεασμένος απ' αυτό το περιστατικό, που όταν τον επόμενο χρόνο άνοιξα τη μπουάτ, επάνω στον ίδιο αυτό πύργο, που είναι δίπλα στο σκατό του ΄Ετσι, (όπως ακριβώς το Πολυτεχνείο είναι δίπλα στο Μουσείο) έβγαλα μια αφίσα όπου είχα ζωγραφίσει έναν τύπο που του έμοιαζε του ΄Ετσι.
Πολύ λεπτό, πολύ ψηλό κι αδύνατο. Να πατάει τόνα πόδι χάμω στο σημείο που υπάρχει το σκατό. Και τάλλο πόδι του ψηλά. πάνω στον πύργο. Κι ο πύργος να βουλιάζει και να σπα. Δε σεβάστηκα θα μου πείτε το μνημείο, αλλά εγώ έχω ενοχές που πάτησα και το σκατό. Και το σκατό αυτό αξίζει. Και δεν αξίζει το Μνημείο. Και το σκατό αυτό υπάρχει. Κι είναι δίπλα του ο Πύργος. Και μη μου διανοηθείς ποτέ να τ' αντιστρέψεις, πως το σκατό είναι δίπλα στον Πύργο. Ο Πύργος είναι δίπλα στο σκατό.
Γιατί δεν ήταν τίποτα για τον ΄Ετσι κι ας μην ήταν πια ο ΄Ετσι, έστω και χωρίς τη δύναμη του ΄Ετσι. Του ήταν πολύ πιο εύκολο το να γκρεμίσει τον Πύργο, πολύ λιγότερη δύναμη του χρειαζόταν, απ' το να βγάλει το σκατό.
΄Ετσι όπως ήταν αφοσιωμένος, συσπασμένος και σφιγμένος, να το κρατάει προς τα έξω, ολόκληρος στρατός να πέρναγε από πάνω του, όλα τα τανκς του Παπαδόπουλου δεν μπορούσαν να του κάνουν τίποτα. Ούτε καν να τον αγγίξουν. Κι ύστερα λένε για το Πολυτεχνείο. Για τους ηρωικούς νεκρούς όπου μονάχα ένα τανκς τους έκανε καλά. Και τους τιμούν και λιβανίζουν, και κάνουν και τας επετείους και παπά-παπαγαλίζουν τα ίδια ιερά, που δεν είναι ιερά, γιατί δεν είναι καν σκατά.
Και στήσανε κι ένα κεφάλι, ένα ηλίθιο κεφάλι, ωσάν το θλιβερό τους τέλος, και νεκρών, και ζωνεκρών και νεκροζώντανων ανθρώπων και θεσμών.
Μα το σκατό αυτό υπάρχει. Μα το σκατό εκείνο ζει και χωρίς να οδηγεί.
Το Μεγαλύτερο μνημείο. Γιατί δίπλα στο σκατό υπάρχει ο Λευκός Πύργος. Και τον Πύργο τον επισκέπτονται πολλοί όχι όπως επισκέπτονται το Πολυτεχνείο. Αλλά εκείνο το σκατό δεν το επισκέπτεται ποτέ κανείς. Το σκατό λοιπόν αξίζει ίσως περισσότερο απ' όλα. Και το σκατό αυτό δεν σπάει. Είναι σκληρότερο από πέτρα.

Μονάχα τούτος δω ο ΄Ετσι έστω και χωρίς τη δύναμη του ΄Ετσι κατόρθωσε να σπάσει το σκατό και να το βγάλει για να το στήσει. Κι είναι στην ίδια πάντα θέση που προσπαθούσε για να χέσει.
Γι αυτό εκείνο το σκατό το αναφέρω μόνο εγώ και δεν υπάρχει στα βιβλία.
Κι ας μην είμαι εγώ ο ΄Ετσι. Ούτε είμαι σαν τον ΄Ετσι.
Μα βρήκα τη δύναμη και γω
και πάτησα και το σκατό.
Αυτό ήτανε λοιπόν. Η τέλεια πράξη ολοκλήρωσης. ΄Ηταν Νιρβάνα ήτανε Ζεν.
όπου το πράξαμε μαζί αυτός ο ΄Ετσι και εγώ
όπου μπορέσαμε κι οι δυο
αυτός να σπάσει το σκατό και να το βγάλει
και γω να το πατήσω.
Μα το σκατό αυτό υπάρχει. Το ωραιότερο μνημείο. Μα δεν υπάρχει πια για μας. Εμείς το σκοτώσαμε. Υπάρχει μοναχά για σένα που διαβάζεις.
Θα βρεις και συ τη δύναμη του ΄Ετσι, θα ανακαλύψεις το δικό σου το σκατό;
Μπορείς να παίξεις την ψυχή σου. Να την παίξεις σαν τον ΄Ετσι αλλά στο δικό σου τριπ.
Στον ΄Ετσι έτυχε έτσι. Συμβάν πραγματικό. Γιατί όλα στον ΄Ετσι υπήρξανε πραγματικά. Μπορεί σε σένα νάναι αλλοιώς, διαφορετικά. Μα το σκατό υπάρχει.
Δεν πρόκειται να σου φωνάξω πια "Γιατί φοράς κλουβί". Δε θα σε σταματώ στο δρόμο για να σου λέω "Καλημέρα". Δεν πρόκειται ξανά να σε τρομάξω. Ούτε θα σου πω πως το ύφος σου είναι πάντα ίδιο. Ούτε θα σου θέσω αινίγματα, όπως το "Πάνω κάτω περπατάνε και τα χόρτα το μασάνε. Τι είναι; "Ούτε θα σε ρωτήσω "Τι έχεις κάνει στη ζωή σου". Ούτε πια θα σε φοβίσω με το να σου πω πως "Πρέπει να με καταδώσεις, γιατί αλλοιώς θα πας φυλακή, γιατί εγώ είμαι τρομοκράτης κι αν δεν το πιστεύεις σου το λέω εγώ. Και γι αυτό πρέπει να με καταδώσεις, διότι είσαι υποχρεωμένος, διότι και αυτό το νόμο τον εψήφισες και συ ο ίδιος".
Περαστικέ διαβάτη..."Μη περπατάτε ανάποδα. Η ζωή έχει αντίθετη κατεύθυνση", "Τρομοκρατήστε τον τρόμο σας" και τέτοια κάποτε που πέταγα δε θα στα ξαναπώ.
Ούτε θα σου το λέω με χαμόγελο το "Καλησπέρα σας...Πως είστε..Από τι πάσχετε". Και συ να μου κομπλάρεις, να επιταχύνεις το κουρδιστό σου βάδισμα, βουβός ή και θιγμένος ελαφρά ή και βαρειά, το ίδιο κάνει. Και που και που να απαντάς ειρωνικά "Πάντως όχι απ' ότι πάσχεις εσύ". Μονάχα ένας που ρώτησα στους χίλιους μου απάντησε, κι ήτανε γέρος και αλήτης.
Από τι πάσχω; Μα δεν ξέρεις; Α...σ...φ...υ...ξ...ί...α. Πάσχω από...Α...σ...φ...υ...ξ...ί...α...
Μα δεν καταλαβαίνεις...Α...σ...φ...υ...ξ...ί....α.
Γιατί να σου ξαναμιλήσω, εσύ δεν θάπαιρνες χαμπάρι. Δεν είσαι καν γέρος κι αλήτης. Ούτε όταν ορυόμουν "Μην πατάτε τις κάλτσες σας, είναι φρικτό αυτό που κάνετε", κατάλαβες τίποτα. Απλώς κοίταζες ενστικτωδώς τα πόδια σου, έμπλεκες το λογικό κεφάλι σου με δαύτα, μπλεκόσουν και συνήθως έπεφτες, κι αν ήσουνα και μάγκας κι ένοιωθες τα μπράτσα σου γερά ερχόσουν για καυγά. ΄Η φώναζες τους μπάτσους. Λες και θα μ' έκανες καλά ανόητε. Και όλα αυτά γιατί έθεσα ερώτημα στο τετράγωνό σου το κεφάλι "Γιατί πατάς τις κάλτσες σου". Πράγμα που συμβαίνει.
Ούτε και τότε που πήρα ένα κορδόνι και τόδεσα στο δέντρο και σούκοβα τ' αυτόματό σου βήμα κρατώντας την άλλη άκρη και τεντώνοντάς το δέκα πόντους πάνω απ' το πεζοδρόμιο και σούφραζα το πέρασμα προσπαθώντας να σε ξεκουνήσω. Ούτε και τότε ανόητε. Ηλίθιε αυτόματε. Παρ' όλο που σε είχε τσούξει τότε πιο πολύ δεν στάθηκες καν να ψάξεις. ΄Εκανες ακριβώς τα ίδια.
Δε θα κρατάω πια ένα μπαλάκι. ΄Ενα μικρό-μικρό μπαλάκι. Να στο πετάω και να λέω "Μία κεφαλιά, ποιός θα κάνει; Μία κεφαλιά. Δεν κερδίζετε τίποτε! κερδίζετε πολλά! Με μία κεφαλιά! Μόνο ένας δεν προσπάθησε να τ' αποφύγει και πήδηξε για κεφαλιά και έκανε την κεφαλιά. Και θάταν καταπληχτικά! Μα ήτανε κι αυτός μουρλός κι αλήτης σαν και μένα. Κουρδιστέ ηλίθιε, φοβιτσιάρη εμετέ, πατημέμο σκουλήκι. Εσύ προσπάθησες να με λυντσάρεις! ΄Οταν με βρήκες πίσω από τα κάγκελα. ΄Οχι απ' έξω και μπροστά, καθ' ότι με φοβόσουν όταν ήμουνα μπροστά. ΄Ενας εγώ. Εσύ εκατομμύριο και με φοβάσαι ακόμα. Με βρήκες από μέσα και ξεθάρρεψες.
Βρήκες αφορμή που σούθιξα τα ιερά σου κάγκελλα που τάχεις σαβανώσει με τα σιχαμερά σου χνώτα και κόβεις και λουλούδια, τι σου φταίνε τα λουλούδια;
Γιατί κρέμασα ταμπέλλα που σε πρότρεπε να κλάσεις ελευθέρως! και σούθιξα τα ιερά. Ακριβώς αυτό. Τα ιερά! Δικά σου λόγια είναι. Αλλά το είδα πως εσύ ούτε να κλάσεις δε μπορείς. Γιατί λοιπόν να σου μιλώ. Αρκετά ξοδεύτηκα μαζί σου.
Μόνο που καμμιά φορά το σκέφτομαι. πώς γίνεται, ενώ ακόμα παραμένει άλυτο το πρόβλημα της γεωμετρίας περί του τετραγωνισμού του κύκλου, όλοι σχεδόν οι άνθρωποι που συναντώ στον δρόμο, να έχουνε τετράγωνο κεφάλι αντίς για στρογγυλό. ΄Ισως το πρόβλημα να λύθηκε αφ' ότου οι αστυνόμοι πήρανε μαθήματα και κυκλώνουν τα τετράγωνα. Αλλά αυτό είναι το ανάποδο από αυτό που λέω εγώ για τετραγωνισμό του κύκλου, ή τετραγωνισμό στρογγύλης κεφαλής. Αλλά μήπως και η ζωή δεν έχει αντίθετη κατεύθυνση απ' αυτή που περπατάν αυτοί με τα τετράγωνα κεφάλια; Ε; Τι λες και συ στρογγυλέ. ΄Η μήπως δεν υπάρχεις ούτε συ.

Ιστορίες με γιατρούς Ξανά

Με πρωταγωνιστή τον ΄Ετσι που δεν ξέρουμε αν παραμένει ΄Ετσι ή είναι ο ίδιος ο ΄Ετσι ή ενεργεί σαν ΄Ετσι. Αλλά θα τον ονοματίσουμε "΄Ετσι", κι ας διαπιστώσει ο καθ' ένας που θα τα διαβάσει αν ο ΄Ετσι είναι ο ΄Ετσι με τη δύναμη του ΄Ετσι, ή είναι άλλος σαν τον ΄Ετσι με τη δύναμη του ΄Ετσι ή χωρίς αυτή. ΄Η ο ίδιος ΄Ετσι αποδυναμωμένος.
Ο ΄Ετσι ήτανε να πάει στο στρατό. Δε μπορούσε πια να τ' αποφύγει. Του ανάφεραν πως είναι ανυπόταχτος γιατί διέκοψε σπουδάς. Η αναβολή του έπαψε να ισχύει.
Η αναβολή που κανονικά είχε, τέλειωσε κι αυτή και τέλος πάντων τώρα που τον ψάχναν με μανία να τον βρουν τον ΄Ετσι και τον κυνήγαγαν τον ΄Ετσι και θα τον έσερναν τον ΄Ετσι με τη βία. Και δεν τόθελε ο ΄Ετσι έτσι να γενεί. Και βαρέθηκε ν' αλλάζει διευθύνσεις. Και έτσι ο ΄Ετσι πήγε μοναχός του να παρουσιαστεί κάπου στην Πελοπόννησο. Ο ΄Ετσι δεν είχε πάνω του χαρτιά. Παρά που του τόλεγαν οι γνωστοί. Να έχει τα χαρτιά σπουδών, αναβολών, στρατολογίας και γιατρών, για νάχει να δικαιολογηθεί, γιατί κινδύνευε να μείνει φανταράκι πέντε χρόνια. Ο ΄Ετσι δεν άκουσε κανένα. Και έκανε πολύ καλά. Διότι τι να πεις για να δικαιολογηθείς για 5, 6, 7, 8, χρόνια πούχε να πατήσει στη σχολή του.
Εκτός κι αν έγλυφε λιγάκι τους αντιστασιακούς και του δίνανε χαρτιά για τις διώξεις πούχε υποστεί. Κι όπως θα έχετε ακούσει οι αντιστασιακοί υπηρετούσαν στο στρατό μονάχα 6 μήνες. Αλλά ο ΄Ετσι δε γουστάριζε ούτε μια ώρα να μείνει στο στρατό. Ούτε ένοιωσε ποτέ του αντιστασιακός, και όσο για τους περισσότερους αντιστασιακούς τους είχε σιχαθεί απ' τη γλοιώδική τους στάση όταν βγήκαν απ' τη φυλακή. ΄Ετσι ο ΄Ετσι άκουσε τον ΄Ετσι και δεν έψαξε καθόλου.
Ούτε χαρτί από τρελλογιατρό, ούτε ταυτότητα δεν είχε καν. (Του την είχανε κρατήσει τότε που τον χώσαν μέσα, και δεν του τη δίναν πίσω για να τον μαζεύουνε συνέχεια για εξακρίβωση και να τον κάνουνε να σπάσει). Μόνο κάτι χάπια κατάφερε να βρει από κάποια φιλική πηγή κάπου πέντε μπουκαλάκια και ήταν χάπια ισχυρά των 50, 100 και ίσως 150 mg. Αλλά, ξέχασα, πήρε μαζί του κάποιο εκλογικό βιβλιάριο που του τόχαν βγάλει επί χούντας, και είχε τότε φοβηθεί και τόβγαλε, γιατί ήταν αδύναμος. Αλλά εξόν απόνα ΄Οχι πούχε ρίξει τότε, ευτυχώς δεν τόχε χρησιμοποιήσει ξανά ποτές του. Παρά που τα γράμματα κι οι σφραγίδες είχαν σχεδόν σβήσει, φαινόταν τ' όνομά του και θα τον έβρισκαν ποιός ήταν, χωρίς να κάθεται να τους μιλά.
Ξεκίνησε. Φορούσε ένα βρώμικο μπαλωμένο παντελόνι, ένα τρύπιο μπουφάν και στο κεφάλι ένα πλεχτό καπελάκι (όχι σκουφί) γιατί είχε και γείσο μπροστά, πολύχρωμο, που του τόχε πλέξει κάποιος στη φυλακή.
Βρήκε κάπου μια τσάντα ταξειδιωτική που του κρέμονταν από τον δεξί του ώμο, τη γέμισε με διάφορα μπιχλιμπίδια, τις άπλυτές του κάλτσες, φανέλες και βρακιά, μες τις κάλτσες είχε έναν κατάλληλο σουγιά για να σφάξει το γιατρό αν χρειαζόταν. Και κει που η τσάντα πήγαινε να γεμίσει έχωσε στην άκρη της ένα ξύλινο ποδάρι από ένα σκαμνί που ήτανε χοντρό στη μέση και έμοιαζε με αυτά τα ξύλινα μπουκάλια του μπόουλινγκ που τα ρίχνει κάτω εκείνη η μπάλα. Το ποδάρι αυτό δεν άφηνε να κλείσει ολότελα το φερμουάρ και κάπου το ένα τρίτο του εξείχε και τόσφιγγε με το χέρι του όπως περπάταγε και ήταν σα να στηρίζεται σ' αυτό. Κρέμασε με σπάγκο απ' το ποδάρι ένα καμμένο και φυσικά καταξεσχισμένο ψάθινο καπέλλο που τόχε μαζέψει πεταμένο απ' το δρόμο κείνες τις μέρες, καθώς κι ένα χαρτόνι σαν ακορντεόν που τόβγαλε απόνα μπουκάλι ούζο που κουβάλαγε μαζί. Το ξύλινο ποδάρι ήταν κόκκινο, το καπελλάκι ήταν πράσινο, κόκκινο και μπλε, το μπουφάν του γκρίζο και λαδωμένο, το πανταλόνι ίδιο, η φανέλλα του άσπρη, το πουκάμισο με κομμένα τα κουμπιά ριγέ, το καμμένο καπέλο μαύρο, η τσάντα του ήτανε καφέ, το χαρτονάκι άσπρο και κάτι φανελένιες μπιτζάμες που κουβάλαγε μαζί του κόκκινες και μαύρος ο γιακάς τους.
Και αυτά ήταν η δύναμη του.
Κι έτσι ξεκίνησε ο ΄Ετσι, την πρώτη φορά που πήγαινε φαντάρος. Δεν είχε μεταμφιεστεί. Για όσους τον ήξεραν δεν θα καταλάβαιναν τη διαφορά. εκτός ίσως από τα μάτια του που θάχανε σκληρύνει αποφασιστικά, γιατί ο ΄Ετσι έτσι κυκλοφορούσε. Μόνο που τώρα διάλεξε να κουβαλά μαζί του και μερικά πραγματάκια βοηθητικά που βρεθήκανε εκείνη την ώρα μπροστά του και δεν ήξερε ακόμα τι να τα κάνει, αλλά του δίναν δύναμη και σιγουριά, ιδίως το ποδάρι στο οποίο στηριζόταν με το δεξί του χέρι καθώς περπάταγε παραπατώντας, γιατί κείνο το απόγευμα είχε πιει κάμποσο ούζο απ' τη μπουκάλα.
Και μπήκε στο λεωφορείο κι έφτασε το βράδυ αργά στον προορισμό του.
Ρώτησε κάτι νυχτόβιους κατά που πέφτει το στρατόπεδο, αυτοί του είπαν έξω από την πόλη, και κίνησε κατά κει. Κι έκανε κρύο πολύ κρύο κείνο το βράδυ. ΄Ωσπου τον κυνήγησε ένα μπατσάδικο τους ξέφυγε κι είχε ζεσταθεί. Αλλά το μπατσάδικο συνέχισε να φέρνει βόλτες, γιατί εκεί είναι επαρχία και η εμφάνιση του ΄Ετσι δεν ταίριαζε με επαρχία και τέτοια ώρα νύχτα που όλος ο λαός κοιμάται.
Ο λαός βέβαια είναι λαός και κοιμάται όλες τις ώρες μα έλα όμως που οι κρατικές αποφάσεις λένε πως κοιμάται τη νύχτα.
Τέλος πάντων. Ο ΄Ετσι σε μια οικοδομή, οι άλλοι βαρεθήκανε να ψάχνουν. Ο ΄Ετσι σκέφτηκε να τους αφήσει να

τον πιάσουν. Θάχε πλάκα να τον πήγαιναν αυτοί στο στρατόπεδο, κι έκανε και κρύο, και πώς θάβγαζε τη νύχτα,...αλλά δεν είχε πάνω του χαρτιά...και τους άφησε και φύγαν.
΄Ηπιε λίγο ούζο, έβγαλε τα ρούχα, φόρεσε κάνα δυο φανέλλες, έβαλε και κείνες τις κόκκινες μπιτζάμες με το μαύρο γιακαδάκι και ξανά από πάνω το παντελόνι και το γκρίζο το μπουφάν. Δρόμο παίρνει δρόμο αφήνει βρίσκει μπρος του κάτι δέντρα που τάχανε κλαδέψει. Τα κομμένα τα κλαδιά τους κατά γης. Βρίσκει τότε μια μαγκούρα πιο ψηλή από αυτόν να τελειώνει σε διχάλα. Την καθάρισε από τα φύλλα και συνέχισε μ' αυτήν.

Σκηνή (Α): Πύλη στρατοπέδου. Τα πάντα είναι κοιμισμένα. Ακόμα και τα τριζόνια.
Η πύλη είναι κλειστή. Και δυο φρουροί μ' αυτόματα αγρυπνούν νυσταγμένα.
Ξαφνικά βγαίνει μέσα από τα σκοτάδια κι επιτίθεται το τέρας. Είναι ο ΄Ετσι με τη μαγγούρα. Πέφτει πάνω στα κάγκελα της πύλης εκεί στο άπλετο φως από τους ηλεκτρικούς λαμπτήρες μ' όλη του τη φόρα και τα κοπανά ουρλιάζοντας. Ψιλοβρέχει...
Οι φρουροί τα χρειάζονται.
- "Αλτ! Τις ει. Αλτ τις ει". Και του βγάζουνε τ' αυτόματα μέσα απ' το κιγκλίδωμα και του τα χώνουν στην κοιλιά.
- Τι τις ει, τι τισί, τι θες εσύ, ε τις συ. Τισύ σε λένε; Και βουτά τ' αυτόματο απ' την κάνη και το στρέφει και του χώνει του φρουρού τη δικιά του τη μαγκούρα στην κοιλιά.
Ανοίξτε να μπω. ΄Ηρθα για να μπω και θα μπω. Ανοίξτε τισίδες.
Τελικά δεν έχουμε νεκρούς. Απλώς μια μικροαναστάτωση στην κεντρική πύλη. Τρέξαν κι άλλοι. κάποιος σκέφτηκε μήπως το τέρας ήταν να καταταγεί. Αλλά η κατάταξη ήταν το πρωί και τούπαν να ξανάρθει το πρωί.
Ο ΄Ετσι τους έλεγε πως αυτός δεν κατατάσεται και πως του είπε η γιαγιά του να πάει εκεί, και για να το λέει αυτή ξέρει, κι έδωσε το λόγο του στη γιαγιά του και θα τον τηρήσει. Και δεν ξεκόλαγε από κει.
΄Ωσπου ξαφνικά άνοιξαν τα μάτια του θηρίου που ήτανε παρκαρισμένο εκεί μπροστά, και πέταξαν φωτιές και το θηρίο μούγκρισε εντελώς στο ξαφνικά και χύμηξε να φύγει. ΄Ετσι ο ΄Ετσι παράτησε την πύλη και τους τισίδες τους φρουρούς και όρμηξε να συγκρατήσει το θηρίο κραδαίνοντας στ' αριστερό του χέρι τη μαγγούρα. Μα το θηρίο πρέπει νάτανε και κείνο δυνατό και εξαφανίστηκε μουγκρίζοντας. ΄Ετσι ο ΄Ετσι με τη φόρα που 'χε έχασε την ισορροπία του (ούτε το ξύλινο ποδάρι δεν μπορούσε πια να τον κρατήσει, τόση ήταν η μανία του ναρπάξει το θηρίο) κι έπεσε κει μες το χωράφι.
Σημ. Συγγρ. Το θηρίο ήταν μαύρο και κοιμόταν φαίνεται όταν ο ΄Ετσι κρυβόταν από πίσω του πριν κάνει την επέλαση στην πύλη. Απ' ότι λέγαν οι στρατιώτες την επόμενη μέρα, πρέπει να ήταν ένα φορτηγό κι ο οδηγός του κοιμόταν μέσα.
Και απ' τη φασαρία θα ξύπνησε και έβαλε μπροστά τις μηχανές και έφυγε.
Αλλά κανένας δε μπορεί να πείσει περί αυτού τον ΄Ετσι. Ο ΄Ετσι είδε το θηρίο και πάλεψε μαζί του εκείνο το βράδυ, αλλά δεν ήθελε να το νικήσει, μόνο να το κρατήσει και να το κάνει φίλο. Αλλά εκείνο ήταν δυνατό και τα κατάφερε να του ξεφύγει.

Σκηνή (Β): Ξημέρωμα. Βρέχει ακόμα.
Ο ΄Ετσι κοιμάται στο χωράφι στηριγμένος στη μαγγούρα του και στο καρέκλι.
Περνούν στρατριώτες και οχήματα στρατιωτικά και του ρίχνουνε βουβοί διάφορες ματιές. Σε λίγο έρχονται κι άλλοι πολλοί με πολιτικά όλοι αυτοί, και πάνε ως την πύλη που τώρα είναι ανοιχτή. Εκεί τους σταματάνε οι φρουροί και τους γυρνάνε πίσω, λέγοντάς τους να ξανάρθουνε το μεσημέρι, το μεσημέρι.
Ο ΄Ετσι κάθεται σαν τους γκουρού, και κρατιέται απ' το ξύλιο ποδάρι, βλέπει όλο αυτό το συνοθύλεμα ανθρώπινων προβάτων. Τους κοιτά και τον κοιτάνε όλοι.
Κάποιος σπάει τη σιωπή. "Ε, για κοιτάτε αυτόν εκεί. Βρε τον κανάγια. Πουλάει τρέλλα". Το καπελάκι στάζει, το μπουφάν του στάζει, κρύο, ψιλοβρέχει. Ο ΄Ετσι έχει ποτίσει ολόκληρος, νοιώθει σαν να αιωρείται. Δε δίνει σημασία πια. Δεν ακούει ούτε βλέπει.

Σκηνή (Γ): Βρίσκουμε τον ΄Ετσι μέσα σ' ένα χωριουδάκι. Περπατά σαν άλλος Μωυσής.
Τον παίρνουν από πίσω κάτι πιτσιρίκια, αλλά χωρίς να κάνουν φασαρία, ούτε του πετάνε πέτρες. Που και που τον χαιρετάνε με το γκα τους οι γαϊδάροι.
Ησυχία βγαίνουν οι μανάδες και μαζεύουν τα πιτσιρίκια. Απ' όπιο σοκάκι κι αν περνά ακούς να μανταλώνουνε τις πόρτες.
Βρίσκουμε τον ΄Ετσι στα χωράφια. Τον ΄Ετσι κάτω από τα δέντρα. Τον ΄Ετσι πάνω σ' ένα δέντρο, τον ΄Ετσι σ' ένα ποταμάκι. Ν' ανεβαίνει και να κατεβαίνει. Να γίνεται ένα με τις ψιχάλες. Και ν' αγκαλιάζει όπως αυτές τα πάντα γύρω. Να μπαίνει και να βγαίνει. Δε νοιώθει κρύο, ούτε ζέστη. Μοναχά την ευφορία. Μια απέραντη ευφορία, όπου τα πάντα ήτανε γι αυτόν κι αυτός γι αυτά. Εκατομμύρια τα πάντα χώρια, κι ένα του εκατομμυριοστού αυτός. Ο ουρανός, τα δέντρα, τα χωράφια, το νερό, ο ήχος του νερού, οι ήχοι, χιλιάδες ήχοι, χωριστοί, κι όλοι μαζί, η μαγγούρα, το ξύλινο ποδάρι, το καπελάκι, η ισοροπία, η κίνηση, η ακινησία. "Μα δεν υπάρχει ισορροπία". "Μπορείς παντού και πουθενά". "Πάντα και ποτέ". Η ισορροπία!!! Η ανισόροπος ισοροπία. Η ισοροπία του ανισόροπου.

Ώσπου άρχισε να σκέφτεται και θυμάται ξαφνικά το λόγο. Τι γύρευε αυτός εκεί.

Σκηνή (Δ): Στρατόπεδο. Πύλη. Τη φράζει εκείνο το παλούκι με τροχαλία που το σηκώνουνε όταν περνάει αυτοκίνητο. Νεοσύλεκτοι, νεοσύλεκτοι, κόσμος, πολύς κόσμος.
Ουρά!!! Ουρά!!! Ουρά!!! Περνάνε όλοι ένας ένας απ' το διπλανό πορτάκι.
Ο Έτσι πλησιάζει με τη μαγγούρα. Φτάνει. Τον κυττάνε. Τους χαζεύει. Φεύγει.
Πίσω πάλι στο σημείο που βρέθηκε τη νύχτα.
Φρουρός: "Ε εσύ που πας έλα εδώ. Μα δεν ακούς! Θα κλείσουμε την πόρτα! Η ώρα πέρασε! Δε θα δεχτούμε άλλους!"
Ο Έτσι πάλι μπρος στην πύλη. Τους χαζεύει τον χαζεύουν. Η ουρά τελείωσε.
Ψιλοβρέχει! Ξαναγυρνά πίσω στο σημείο. Στήνει τη μαγγούρα σ' ένα δέντρο. Και!
Αργό γύρισμα! Ο Έτσι βλέπει τον εαυτό του σε ταινία. Νοιώθει να κινείται μέσα σε ταινία σε αργό γύρισμα. Δε το νοιώθει μόνο, το κάνει κιόλας. Στηριγμένος στο ποδάρι. Δεν πηγαίνει στο πορτάκι. Ορμάει εκεί στο κέντρο και διασπά το κέντρο της αμύνης του στρατοπέδου. Βρίσκει το εμπόδιο και το υπερπηδά.
Όλα τούτα σε αργό γύρισμα. Αναστάτωση. Οι στρατιώτες, με διασπασμένο κέντρο, αρχίζουν να γυρίζουνε σα σβούρες, φωνές και πανικός. Όλοι σε γύρισμα γοργό. Μονάχα αυτός σ' αργό. Μα δεν μπορούν να τον αγγίξουν, δε μπορούνε να τον φτάσουν.
Ώσπου σταματά ο ίδιος.
"Ε! Τι θέλει αυτός εδώ". "Πώς τον αφήσατε και μπήκε". "Βρε! Αυτός είναι ο ... , αυτός ήρθε το βράδυ". Τα πνεύματα ηρεμούν σιγά-σιγά.
Αξιωματικός: "Μη φοβάσαι παιδί μου. Πες μας τι θέλεις! Εδώ δεν τρώμε, πώς σε λένε; Μήπως κατατάσεσαι;"
Αυτός κουνά απλώς το κεφάλι του αριστερά, δεξιά.
"Ψάχτε τον, μήπως έχει απάνω του κάνα χαρτί". Αφτός τους αφήνει να τον ψάξουν.
Είχε βάλει στην εξωτερική του τσέπη το βιβλιάριο. Του το βρήκανε αμέσως.
"Έλα παιδί μου, πάμε να σε βάλουμε να κάτσεις με τους άλλους. Και θα ψάξουμε εμείς για τα χαρτιά σου. Μη στεναχωριέσαι, όλα θα παν καλά."
Βρέχει...φτάνουνε τον Έτσι μπρος σε μια τζαμαρία. Γύρω γύρω τζαμαρία και πίσω από τη τζαμαρία μια τεράστια αίθουσα όπου είχαν μαζεμένα όλα τα ανθρώπινα πρόβατα. Ο Έτσι δε θέλει να μπερδευτεί μαζί τους. Κάνει έτσι και ξεφεύγει.

Σκηνή (Ε): Ο Έτσι καθισμένος καταγής στη στάση του λωτού. Κάτω απ' το υπόστεγο. Πίσω του η τζαμαρία. Γύρω του μαζεύονται διάφοροι περίεργοι με στολές και κουμπιά. Πολλά κουμπιά. Για να φαίνεται το κούμπωμα καλά. Αυτός δε δίνει σημασία. Κάποιος λέει στους περίεργους να απομακρυνθούν. Φορά κι αυτός στολή με κουμπιά, ίσως πιο πολλά κουμπιά κι έχει κρεμασμένα κάτι μπιχλιμπίδια.
Κρατά στο χέρι εκείνο το βιβλιάριο με τις σβυστές σφραγίδες.
Ο Έτσι δε γνωρίζει από βαθμούς, δε ξεχώρισε ποτέ του βαθμούς, όπως δε ξεχώριζε ποτέ του τις μάρκες των αυτοκινήτων. Γι αυτόν είναι όλα αυτοκίνητα.
Κάνοντας μια λογική σκέψη υποθέτει πως θα είναι ο γιατρός. Γιατί ποιός άλλος θα ερχόταν να τον δει μετά απ' όλα αυτά. Ο άλλος με τα μπιχλιμπίδια μισογονατίζει δίπλα του με το βιβλιάριο στο χέρι.
Μπιχλιμπίδης: - Πώς σε λένε παιδί μου;
Έτσι: - ;;;
Μπιχ.: - Από που είσαι παιδί μου;
Έτσι: - Με λένε Έτσι.
Μπιχ.: - Μα εδώ γράφει άλλο όνομα.
Έτσι: - Από πουθενά.
Μπιχ.: - Μα τα χαρτιά σου γράφουν άλλο όνομα. Εσύ είσαι αυτός;
Έτσι: - Όποιος είναι από πουθενά πάει παντού. Κι όποιος είν' από παντού πηγαίνει πουθενά.
Μπιχ.: - Τέλος πάντων. Είσαι σπουδαστής;
Έτσι: - Δεν ξέρω. Αυτό μου τόδωσε η γιαγιά μου. Ρώτα τη γιαγιά μου. Αυτή ξέρει.
Εγώ ξέρω πως με λένε Έτσι. Τ' όνομά μου είναι Έτσι.
Μπιχ.: - Τέλος πάντων. Είσαι σπουδαστής;
Έτσι: - ;;;
Μπιχ.: - Μα επιτέλους γράμματα ξέρεις;
Έτσι: - Πολλά.
Και βγάζει απ' το τσεπάκι του ένα μισοξεσχισμένο χαρτάκι και του το δίνει. Ο άλλος σκύβει και διαβάζει:
Διαβάζει μ' ενδιαφέρον και χαμόγελο συγκατάβασης:
"Έλα και συ στην κουπαστή μας. Να δεις τα χνάρια του Διαβόλου.
Να βρεις του θάνατου σιγόντο. Όταν ο Πόντος θα σιγεί, μην τρως τον Πλάγκτον του Δαπόντε. Κι η πέρα βρύση θα

μπορεί να κιγκλιδώνει στρουθαρμήλους.
Θανάτωσε τους κυβερνήτες, ινστρούχτορες και πισθαγγόνες μπατσάδες, καστραμηβαλόνες. Κι όλα τ' αρχίδια της ασιγάστου.
Μιμίκα πέρδουνε της σπάλας τραμβόλινε τας χνουπεθώσεις.
Τσακίρη πέρνα τις πλουφώσεις. Κατηύθηνε τας τραμβαλώσεις.
ΚΙΧ ΔΟΝ ΤΑΣ ΝΥΞ ΜΕΡΩΣΕΙΣ.
Περίπου μέσα στην προυβίαν ενάργησας την πραφλεγμόνην. Κι ήρθ' η κατάπαυση της πρόθου. Μωρό εξήλθε της βλεφάρου. Το χαμογέλιο πήρε δώθε. Καρπούνται η αυγή το πνεύμα. Παράδεισος η Αρμελθούσα. Της ενθουσίας μη σαπφούσης.
Χαφιεδοκουμπαρζούνι ξέρνα. Ήρθεν η ώρα της πλαξάνης. Σούκοψα σύρριζα τη μάχη.
Αναπνεπνεύσου το πλεμόνι. Θα σε εξέλθω εις πραυλίαν κοιτάσματος ενδομυχία
Αλλά τι να 'ταν όμως οι Δρακόντιες βιομηχανικές επαναστάσεις".

Σημείωση: Το ποίημα αυτό ανήκει στο Δαυίδ. Και ποιηουργός του ο Δαυίδ. Αλλά ο Έτσι τόχε σαν δικό του από τότε που ένα βράδυ κάτω στην Ανθούσα, εκεί που ρίχνανε τα κούτσουρα στο τζάκι, τους το διάβαζε ο Δαυίδ. Και ο Δαυίδ ήταν με τη Νόνη και ο Έτσι με την Χ. και είχαν και τα δυο πιτσιρίκια. Έπεσ' η Χ. πάνω στο Δαυίδ για να τον φάει. "Τι αηδίες είναι αυτές και ακαταλαβίστικα πράγματα, εδώ ο κόσμος καίγεται και καταπιέζονται οι γυναίκες..." Κι έγινε τότε σύρραξη μεγάλη και τσιρίζαν και τα πιτσιρίκια και καίγανε τα κούτσουρα στο τζάκι. Και κατάλαβε ο Έτσι τον οριστικό θάνατο της σχέσης. Και ότι τίποτε δεν παίρνει πια, κι ας υπήρχαν και τα πιτσιρίκια. Και προτίμησε το ποίημα ο Έτσι κείνο το βράδυ. Το ποίημα το ζωντανό κι όχι την πεθαμένη σχέση. Και κατέγραψε το ποίημα με τα δικά του γράμματα και το φύλαγε επάνω του.

Ο Μπιχλιμπίδας διαβάζει το ποίημα, μπερδεύτεται, διαβάζει, και ξαναδιαβάζει, χαμογελά, μουτρώνει. μαζεύονται κι άλλοι με στολές να δουν τι γράφει μέσα. και εντελώς στο ξαφνικά γίνεται η σύρραξη.
Δεν μπορεί να ξέρει κανείς τι έκανε το Μπιχλιμπίδα να παρατήσει το χαμόγελο, να κοιτάξει σα λυσσασμένος ξαφνικά τον Έτσι, να πεταχτεί πάνω σαν αιλουροειδές, να σταθεί όρθιος απέναντι στον καθισμένο Έτσι, να τον κοιτάξει ύπουλα και να χυμήξει προς αυτόν ουρλιάζοντας. (Τέτοια ευκινησία για έναν ηλικιωμένο! Αλλά στρατιωτική εκπαίδευση είναι αυτή, δεν είναι τραχανάς). Χύμηξε όχι ακριβώς πάνω στον Έτσι αλλά πάνω στο ξύλινο του καρεκλιού ποδάρι, που εξείχε από τη τσάντα και που ο Έτσι κρατιότανε σφιχτά από αυτό.
"Πιάστε τον. αυτός οπλοφορεί. Κουβαλάει ρόπαλο.Ψάχτε τον και για μαχαίρι θα 'χει και μαχαίρι".
Η κίνησή του ήταν γρήγορη και η εκτέλεσή της άπιαστη. Κατάφερε να αρπάξει το ποδάρι και να το ξεκολλήσει και να το πάρει μαζί του. Αλλά κι η κίνηση του Έτσι ήτανε ασύληπτη εξίσου. Νοιώθει τη γη να χάνεται κάτω από τα ... του και βρίσκεται ιπτάμενος στον αέρα, με τεντωμένα χέρια κι από πίσω το κεφάλι και κορμί, και πέφτει πάνω στον Μπιχλιμπίδα μέσα στη βροχή, πιο έξω από το υπόστεγο και βρίσκεται κολλημένος πάνω του να τον έχει ρίξει κάτω μέσα σε κάτι μπάρες με νερά ουρλιάζοντας: "Το καρέκλι μου, το καρέκλι, μου πήρες το καρέκλι μου, δώσε μου πίσω το καρέκλι μου...!!!"
Τότε ίσως να ξεκουνήσανε λιγάκι και τα ανθρώπινα πρόβατα και γέμισε η τζαμαρία κολημένες μούρες. Γράφω ίσως. γιατί κι αυτό δεν είναι σίγουρο. Μπορεί να μείνανε στη θέση τους βουβοί.
Τότε ήτανε που πέσαν πάνω όσοι υπήρχαν γύρω με στολές. Όλοι οι κουμπωμένοι Καμμιά τριανταριά. Από πάνω τα κουμπιά, μπερδεμένα μεταξύ τους, πιο κάτω εκείνος να τραβάει το καρέκλι και να τόχει ξεκολήσει προς στιγμήν. κάτω κάτω ο Μπιχλιμπίδας καταλασπωμένος και νερωμένος να τούχει κοπεί η λαλιά. Και άκουγες το μονότονο ήχο της βροχής και τις αναπνοές.
Δόθηκε μάχη. Του Έτσι του πόναγε το χέρι κάνα μήνα. Τον ξεκολλήσανε και τον βαράγανε. Του ξαναπήραν το ποδάρι. Και δεν θα τον αφήνανε, αν ξαφνικά ο Έτσι δεν έβγαζε κραυγή, κραυγή θανατερή τραυματισμένου βρυκόλακα, και δεν έπεφτε κάτω σα να ήταν πεθαμένος, παρατώντας επίτηδες να του πέσει το ένα από τα πέντε μπουκαλάκια χάπια.

Σηκώσανε τον Μπιχλιμπίδα.
"Στο πειθαρχείο, στο πειθαρχείο, χώστε τον στο πειθαρχείο. Και ψάξτε τον. Αυτός οπλοφορεί".

"Στο πειθαρχείο".
Οι στρατιώτες βλέπανε τον ΄Ετσι πεθαμένο και δίπλα τα χυμένα χάπια και κόμπλαραν.
Ο άλλος να τσιρίζει "Στο πειθαρχείο, στο πειθαρχείο".
Δεν ξέρω πώς αντέδρασαν οι κολλημένες στη τζαμαρία μούρες. Που πρέπει νάταν εκεί, γιατί όλη εκείνη η παράσταση του Μπιχλιμπίδα, δεν εξηγείται αλλιοιώς παρά μόνο αν απευθυνότανε στις μούρες. Να κερδίσει ξανά το χαμένο του γόητρο.
Κι έτσι σήκωσαν τον ΄Ετσι να τον παν στο πειθαρχείο. Αλλά τα πράγματα δεν γίναν έτσι. ΄Η έτσι ακριβώς.

Σκηνή (Στ): Ιατρείο. ΄Ιδια μέρα προς το βράδυ. ΄Εφεδροι γιατροί με μπλούζες.
Ιατρικό κρεβάτι, γραφείο, νεροχύτης και βιτρίνα με μπουκαλάκια. Άλλοι δυο τρελλοί κι ο ΄Ετσι καθισμένος στην καρέκλα του γιατρού. Δεν τον είχαν καταφέρει να τον βάλουν στο κρεβάτι. Και κάπου ένα φανταράκι, φαντάρακας, γιατ’ ήτανε ψηλός και μπρατσωμένος να του έχουν αναθέσει να τον επιτηρεί.
Μπαίνει ο γιατρός φουριόζος, Λειμώνας είναι τόνομά του, γιατρός Λεμόνας:
"Α! Εσύ είσαι που έδειρες το διοικητή. Αυτός δεν είναι που έδειρε τον διοικητή. Βρε συ τον διοικητή πήγες να δείρης;;" Κι όλα τα μπλουζάκια βάζουνε τα γέλια. "Χα, χα, χα, ρε το φουκαρά το διοικητή, και του λέρωσε και τη στολή. Βρε! το διοικητή πήγε να δείρει!!!" Όλοι-όλοι, γιατροί γαρ, εκτός απ’ τον φαντάρακα και τους τρελλούς.
Ο ΄Ετσι νόμιζε πως είχε μπλακωθεί με το γιατρό. Αλλά ο γιατρός ήταν ο Λειμώνας, και ο Μπιχλιμπίδας ο διοικητής.
Λεμόνας: - Τα πράγματά του τα ψάξατε;
Φαντάρακας, με αηδία: - ΄Εχει μόνο κάτι βρώμικα εσώρουχα και κάλτσες. Α, και κάτι κουκουνάρια. Κι ένα μέτρο δεμένο μ’ ένα σπάγκο. Κι ετούτα εδώ τα μπουκαλάκια.
Δίνει τα μπουκαλάκια στο γιατρό. Κι αυτός τ’ αφήνει πάνω στο γραφείο.
Γιατρός: - Δε μου λες παιδί μου τι το θες το μέτρο;
΄Ετσι: - Για να μετρώ.
Παίρνει το μέτρο, το πατάει χάμω με το πόδι και τεντώνει το σπάγκο μέχρι τη μούρη του γιατρού κουνώντας το κεφάλι αποδοκιμαστικά σα νάλεγε "Μου πέφτεις λίγος". Χαχανητά.
Γιατρός: - Δε μου λες μπορείς να περπατήσεις; Αλλά αφού σηκώθηκες θα πρέπει να μπορείς. Περάστε τον απ’ τους γιατρούς και ξαναφέρτε τον εδώ.
΄Ετσι: - Δε μπορώ χωρίς το καρέκλι. Φέρτε μου πίσω το καρέκλι.
Αφηγητής: - Και τον σύρανε τον ΄Ετσι έξω απ’ το ιατρείο. Δεν έφερνε αντίσταση μόνο που έκανε πως πέφτει που και που. Κι όπου τον πήγαν τον περνάγανε μπροστά. Ειδική περίπτωση, δεν τον αφήσανε ποτέ τους στην ουρά. Ο φαντάρακας και ένας άλλος.

Σκηνή (Ζ): Ιατρείο. Ιατρός αιματολήπτης με μια βελόνα. Γύρω μαζεμένα τα ανθρώπινα πρόβατα όλα κουρεμμένα. Εκτός από τον ΄Ετσι με το καπελλάκι το πλεχτό, που είναι κόκκινο, πράσινο και μπλε.
Ο ΄Ετσι πρώτος στην ουρά δίπλα στον γιατρό.
Ιατρός αιματολήπτης: - Μήπως υπάρχει κανένας φοιτητής ιατρικής; Τα πράγματα είναι πολύ απλά και έχουμε Δημοκρατία. Και θάθελα κάποιον να βοηθήσει. Ζητώ τη συνεργασία σας. Είναι πολύ εύκολο θα σας δείξω τι θα κάνετε.
Όλα αυτά τα λέει κρατώντας το χέρι του ΄Ετσι σηκωμένο ψηλά και έχοντας έτοιμη τη βελόνα να τη μπήξει στο μεσαίο δάχτυλο, για να διαπιστώσει μάλλον την ομάδα αίματος. Δυο, τρεις από τα ανθρώπινα πτώματα κινούνται. Ο ιατρός διαλέγει τον ένα.
Ιατρός: - Πρόσεξε τι θα κάνω και μετά θα το κάνεις πια εσύ. Είναι πολύ εύκολο.
Αφηγητής: - ΄Ετσι νόμισες ιατρέ αιματολήπτα. Αλλά δεν ήξερες τον ΄Ετσι. Εκεί που πήγες να του μπήξεις τη βελόνα, βρέθηκες με το χέρι προς τα πάνω, με τη βελόνα στο λαιμό έτοιμη να σου μπηχτεί εκεί και το χέρι σου το σφίγγαν σα ντανάλια τα αδύναμα τα χέρια του αλήτη πούχες μπρος σου και τα μάτια του σε κοίταζαν κι εκείνα σαν τανάλιες και σου γάντζωναν το είναι σου.
Ιατρός αιματολήπτης (ουρλιάζοντας πανικόβλητος): - Πάρτε τον. Πάρτε τον, μη τον ξαναφέρετε. Γράψτε, αδύνατος η συνεργασία, αδύνατος η συνεργασία...
Τα φώτα σβήνουν.
Η σκηνή μεταφέρεται στο οφθαλμιατρείο. Όπου μια ταμπέλλα γεμάτη αριθμούς που μικραίνουν προς τα κάτω. ΄Ενα φανταράκι να κρατάει μια βέργα και να την κουνά πάνω κάτω στους αριθμούς. Μια καρέκλα απέναντι ακριβώς από τη νταμπέλα.
΄Ενας γιατρός μ’ ένα τετράδιο να κλείνει μια το ένα, μια το άλλο μάτι στον εκάστοτε καθισμένο.

Σκηνή (Η): Φέρνουνε τον ΄Ετσι που παραπατά. Τον περνάν μπροστά από όλους και τον βάζουνε να κάτσει στην καρέκλα.
Ιατρός οφθαλμιάκιας: - Πες μας τι βλέπεις.
΄Ετσι: - 4...3...2...1...8...
(Αυτοί είναι οι πιο μεγάλοι σε μέγεθος αριθμοί πάνω πάνω στην ταμπέλα)
Οφθαλμιάκιας: - Όχι αυτά, τι βλέπεις εκεί κάτω, εκεί που δείχνει.
΄Ετσι: - Α! Τι βλέπω!!! Μα, μα βλέπω μια μαϊμού να κουνά τα χέρια!!!
Οφθαλμίατρος: - Πάρτε τον. Αδύνατος η συνεργασία.

Σκηνή (Θ): Στο μηχάνημα με τις αχτίνες.
Ο ΄Ετσι γδύνεται από τη μέση και πάνω βγάζοντας αργά-αργά. Το μπουφάν, το πουκάμισο, την κόκκινη μπιτζάμα με τον μαύρο γιακά, φανέλλα, φανέλλα και πάλι φανέλλα. Και κολλά το στήθος στο μηχάνημα.
Κάποιος: - Δες ρε τι φοράει. Ούτε κυρά με μεσοφόρια νάτανε!
Ο Μηχανάκιας ανακαλύπτει πως κάτι δεν πάει καλά. Βλέπει έναν μαύρο όγκο.
Τραβάνε ξανά και ξεκολλάν τον ΄Ετσι απ’ το μηχάνημα. "Α! το μενταγιόν, φοράει μενταγιόν, βγάλτε του το μενταγιόν". Το μενταγιόν είναι μεταλλικό και μεγάλο. Πιο μεγάλο από εικοσάρικο. Γίνεται μάχη. Δεν καταφέρνουν να του βγάλουνε το μενταγιόν.
Κάποιος λέει σιγά: - Αδύνατος η συνεργασία...!

Σκηνή (Ι): Φώτα...φώτα ξανά.
Βράδυ. Πίσω στο ιατρείο. Ο Λειμώνας κάθεται στο γραφείο. Ο ΄Ετσι απέναντί του σε καρέκλα. Τα μπουκαλάκια με τα χάπια πάνω στο γραφείο.
Λειμώνας: - Δε μου λες παιδί μου είσαι φοιτητής;
΄Ετσι: - ;;;...
Λεμόνας: - Μα εδώ λέει πως είσαι φοιτητής και παράτησες σπουδές.
΄Ετσι: - ;;;...
Λεμόνας: - Παράτησες σπουδές γιατί; Και ήσουνα και στο πτυχίο...
΄Ετσι: - Δεν ξέρω, δεν ξέρω, με κυνηγάνε!!...
Λεμόνας: - Ποιοί σε κυνηγάνε παιδί μου. Οι φασίστες, οι αστυνομικοί, η μαμά σου;
Ποιοί σε κυνηγάνε;
΄Ετσι: - ;;;...
Λεμόνας: - Οι αριστεροί...; Ποιοι σε κυνηγάνε...;
΄Ετσι: - ;;;...
Λεμόνας: - Μήπως είσαι αναρχικός. Έχεις κάνει και φυλακή. Σου κάναν τίποτα στη φυλακή;
΄Ετσι: - ;;;...
Λεμόνας: - Είσαι και πέντε χρόνια ανυπόταχτος. Τι θα κάνεις μ’ αυτό; Μπορείς να μου πεις;
΄Ετσι: - ;;;...
Λεμόνας: - Αυτά εδώ τα χάπια ποιός σου τάδωσε;
΄Ετσι: - Ο γιατρός.
Λεμόνας: - Ο γιατρός; Ποιός γιατρός. Και πέρνεις τέτοια χάπια;
΄Ετσι: - Εγώ όχι, ο γιατρός, η θειά μου, αυτοί ξέρουν.
Λεμόνας: - Μα ποιός γιατρός, ποιά θειά σου. Είναι καλός γιατρός;
΄Ετσι: - Όχι, είναι γιατρός. Είναι άσχετος. Αυτός δε μπορεί να δει.
Λεμόνας: - Εσύ βλέπεις;
΄Ετσι: - Φυσικά. Εγώ δεν είμαι άσχετος.
Λεμόνας: - Δηλαδή εγώ που είμαι γιατρός είμαι άσχετος;
΄Ετσι: - Υπάρχεις γιατί υπάρχω εγώ.
Λεμόνας: - Δεν μου λες παιδί μου τον Διοικητή γιατί τον έδειρες.
΄Ετσι: - Εγώ δεν έδειρα κανένα.
Γιατρός: - Είσαι λοιπόν ειρηνιστής.
΄Ετσι: - Όχι.
Γιατρός: - Μα τον έδειρες. Δε μπορεί να μην τον έδειρες.
΄Ετσι: - Όχι. Αυτός μου πήρε το καρέκλι...
Γιατρός: - Ποιο καρέκλι παιδί μου, μήπως εκείνο το ρόπαλο;
΄Ετσι: - Καρέκλι είναι, καρέκλι, και παρακαλώ να μου το δώσετε.
Γιατρός: - Μα τι το θες το πως το λες καρέκλι, σου είναι απαραίτητο;
΄Ετσι: - Ναι. Το έχω για να κάθομαι και να στηρίζομαι όταν ταξιδεύω...

(Μαζεύονται όλες οι μπλούζες ολόγυρα).
Γιατρός: - Μα δείξε μας τέλος πάντων για να δούμε και μεις. Πώς το κάνεις...
΄Ετσι: - Δε μπορώ. Δε μπορώ γιατί εγώ βλέπω, εσείς δε βλέπετε. Εσείς είστε αυτόματα κουρδισμένα, είστε ανδράποδα. Εγώ βλέπω εσείς δε βλέπετε. Μη με παιδεύετε.
Δώστε μου πίσω το καρέκλι.
Μπαίνει μέσα ο Μπιχλιμπίδας. Στέκεται όρθιος δίπλα στο Λειμώνα και του δίνει το χαρτί με το ποίημα.
Λειμώνας στο Μπιχλιμπίδα: - Λέει πως τον παρακολουθεί γιατρός κι έχει μαζί του χάπια. Πολύ δυνατά χάπια.
Μπιχλιμπίδας στον ΄Ετσι: - Ρε συ τι κάνεις. Είσαι καλά παιδί μου; Δεν πιστεύω να σε χτύπησαν αυτοί ε; Δε σε χτύπησαν πολύ ε;
΄Ετσι στον Μπιχλιμπίδα: - Δώσε μου το καρέκλι. Δώσε μου το καρέκλι πίσω. Δε θα φύγω χωρίς το καρέκλι.
Διοικητής (Του ανάβουν ξαφνικά τα αίματα): - Μα ποιός σου είπε πως θα φύγεις από δω τσογλάνι. Που μου πουλάς εμένα τρέλλα.
Και βγαίνει βροντώντας πίσω του την πόρτα.
Λειμώνας: - ΄Ελα ησύχασε. Άστον αυτόν. ΄Εχει πειραχτεί για το επεισόδιο. Αλλά κατά βάθος είναι καλός άνθρωπος. ΄Ολοι είναι καλοί άνθρωποι εδώ. Δεν τρώμε. Μη φοβάσαι θα περάσεις όμορφα εδώ. Θα σου δίνουμε αν θέλεις και μερικά χαπάκια.
Όχι πάντως αυτά. Θα τρως και θα γυμνάζεσαι. Σε λίγες μέρες θα μας συνηθίσεις.
΄Ετσι: - ...Αν μου τόχε ζητήσει, και τόχε ανάγκη όπως τόχω εγώ. Και τόθελε πραγματικά και μου το ζήταγε. Μπορεί και να το έδινα. Αλλά αυτός το πήρε. Και αυτός είναι αυτόματο, και αυτός δε βλέπει, και αυτός δε το χρειάζεται και θέλει να το καταστρέψει. Και δεν του το δίνω και θα το πάρω πίσω. Και χωρίς αυτό δε φεύγω.
Γιατρός: - Ησύχασε. Εδώ υπάρχει γραφειοκρατία. Θα φύγεις. Αλλά δεν μπορείς να φύγεις πριν από δυο μέρες. Δεν έφυγε κανένας από δω πριν από δυο μέρες. Και κράτησε αυτά τα χαρτιά και μην τα χάσεις. Διότι εσένα μπορεί να μη σου λένε τίποτα τα χαρτιά, αλλά εδώ είναι αλλοιώς και κράτα τα χαρτιά. Και θα φροντίσω εγώ προσωπικά να περάσεις αύριο από επιτροπή. Και θα κοιμηθείς εδώ, και μην κάνεις φασαρίες. Και σου δίνω το λόγο μου πως μεθαύριο θα φύγεις. Δε μου λες αυτό εδώ είναι δικό σου;
Και του δείχνει το ποίημα.
΄Ετσι: - Ναι ήταν, αλλά όχι πια.
Γιατρός (Απλώνοντας ένα χαρτί και στυλό): - Σε παρακαλώ γράψε μου κάτι.
΄Ετσι: - Να γράψω γιατί;
Γιατρός: - ΄Ετσι για να δω πως γράφεις. Γράψε μου ένα άλλο ποίημα..
΄Ετσι: - Αδύνατο. Δε γίνεται...!
Γιατρός: - Γιατί, αφού έγραψες αυτό εδώ. Γράψε κάτι άλλο. Κάτι άλλο δικό σου. Να το χαρτί. Γράψε!!
΄Ετσι: - Αδύνατο δε γίνεται...! Δε γράφω...
Γιατρός: - Μα γιατί;...
΄Ετσι: - Γιατί έτσι, γιατί είναι δικά μου. Και γράφω για μένα...
Λειμώνας: - Τότε θα σου λέω εγώ και συ θα γράφεις...γράψε "έξω βρέχει"...
Ο ΄Ετσι γράφει "...έξω βρέχει..."
Γράψε: "δε θέλω να πάω στρατιώτης..."
Ο ΄Ετσι χωρίς να τον κοιτάξει συνεχίζει "δε θέλω να πάω στρατιώτης..."
Λειμώνας (Αφού κοιτάζει πρώτα το γραφτό): - Πάει καλά.
Φωνάζει εκείνους με τις μπλούζες. Πλησιάζουν κρατώντας μια τεράστια σύριγγα.
Λειμώνας: - Άκουσε παιδί μου! Θα σου κάνουνε μια ένεση για να κοιμηθής. Μη φοβάσαι δεν είναι τίποτα. Απλώς να κοιμηθείς.
Ο ΄Ετσι βλέπει τη σύριγγα με το κοκτέιλ. Πετάγεται απάνω και βουτά τα μπουκαλάκια με τα χάπια τα ξεχασμένα πάνω στο γραφείο. Και πριν προλάβουν να τον σταματήσουν ανοίγει ένα ένα τα τέσσερα τα μπουκαλάκια. Ρίχνει στη χούφτα του δυο τρία απ' το καθένα και τα καταπίνει. Και ήτανε των 50, 100 και βάλε mg.
Τρέχει στο νιπτήρα γεμίζει τις χούφτες του νερό και πίνει. Αναστάτωση...
του παίρνουνε τα μπουκαλάκια. Η σύριγγα αιωρείται στον αέρα. Ο Λειμώνας παγώνει. Νεύει στον μπλουζάκια με τη σύριγγα να φύγει. Ο συριγγάκιας βγαίνει. Πλησιάζουνε τον ΄Ετσι.
Λειμώνας: "Άνοιξε το στόμα σου". Το ανοίγει. "Τη γλώσσα...σήκωσε τη γλώσσα..."
Προς τους άλλους "Πηγαίνετέ τον να κοιμηθεί...αλλά πρώτα να πάει να πλυθεί".
Ο ΄Ετσι κουνάει το κεφάλι του αρνητικά. (Πρώτη φορά είχε πάρει τόσα χάπια.
Αλλά τα είχε καταπιεί. Προηγουμένως έκανε πως έπαιρνε, τα έβαζε κάτω από τη γλώσσα και τα έφτυνε. Αλλά τότε είχε να κάνει με φρουρούς...Τώρα τα κατάπιε.
Προκειμένου να απόφευγε την ένεση...!)
΄Ετσι: - Δε νυστάζω. Θα κάτσω εδώ. Και δεν πάω να πλυθώ. Και θα μου δώσεις πίσω τούτο το χαρτί μου.
Και βουτά απ' του γιατρού τα χέρια το χαρτί το μισοξεσκισμένο με το περιβόητο ποίημα.
Λειμώνας: - Σε παρακαλώ. Αυτό εδώ το θέλω. Το χρειάζομαι για λόγους επιστημονικούς. Το χρειάζομαι για τα

αρχεία. Δωσ' μου το πίσω και σου δίνω το λόγο μου.
Θα φροντίσω εγώ να φύγεις. Αύριο κιόλας.
Έτσι: - Όχι. Δε γίνεται. Το χαρτί το θέλω.
Λειμώνας: - Μήπως μπορείς να μου το ξαναγράψεις...Σου δίνω το λόγο μου. Αύριο θα φύγεις. Και δεν πρόκειται να σου κάνω ένεση...
Ο Έτσι χωρίς κουβέντα κάθεται στο γραφείο στη θέση του γιατρού. Παίρνει το χαρτί και το στυλό και γράφει.
Λειμώνας: - Μα εσύ δεν ήθελες να γράψεις πριν τίποτα δικό σου.
Έτσι: - Αυτό μου το πήρατε. Έπεσε στα χέρια σας και το μολύνατε. Δεν είναι πια δικό μου. Εγώ θέλω μόνο το χαρτί.
Αφηγητής: - Δυο περίπου ώρες προσπαθούσανε να βάλουνε τον Έτσι στο κρεβάτι.
Μαζί και ο φαντάρακας. Προηγουμένως τον πήγανε στις τουαλέτες να πλυθεί.
Κατάφεραν και του βγάλαν τα παπούτσια. Αλλά μέχρι εκεί. Τις κάλτσες στάθηκε αδύνατο να του τις βγάλουν. Τον πήγανε στον θάλαμο με τους υπόλοιπους τρελλούς. Πέντ' έξι είχαν μαζευτεί.
Του δώσανε πιτζάμες. Τις πέταξε. Του είχανε σεντόνια. Τα πέταγε χάμω και τα πάταγε. Είχε μαζί του και την τσάντα και όλα του τα τιμαλφή, το καπέλλο το καμμένο και το χαρτονάκι. Μες τις κάλτσες του κρυμμένο το μαχαίρι. Και πέντε έξι ακόμα πακέτα τσιγάρα "Τέλειον" που τούχαν μείνει. Είχε πάρει μαζί του δέκα.
Τούπανε να μην καπνίζει γιατί απαγορεύεται. "Τότε φέρτε μου τα χάπια" ούρλιαξε, "δε μπορώ χωρίς τα χάπια".
"Μα αυτά που έχεις πάρει κοιμίζουν και μουλάρι. Κοιμήσου επιτέλους θα βρούμε τον μπελά μας. Εμείς είμαστε στο πλευρό σου. Δεν είμαστε μονιμάδες, είμαστε έφεδροι γιατροί. Σε παρακαλούμε..."
Τελικά του φέρανε τασάκι, τουλάχιστο να μη πετά τις στάχτες και τις γόπες χάμω. Κι έτσι ξάπλωνε ο Έτσι στο κρεβάτι, αλλά χωρίς μπιτζάμες και σεντόνια.
Όπως ήταν με τα ρούχα. Κι έπιασε κουβέντα με το φαντάρακα. Τούπε πως εκείνο το καρέκλι του είναι απαραίτητο. Και πως δε μπορεί χωρίς αυτό να κάνει. Και δεν έχει άλλο στήριγμα. Ο φαντάρακας τον άκουσε προσεχτικά, φαίνεται πως είχε ενοχές, γιατί κι αυτός πιο πριν τον είχε δείρει ή εύρισκε στον Έτσι κάτι που τον τράβαγε, και δεν το καταλάβαινε, αλλά τον τράβαγε στ' αλήθεια κι ό,τι έκανε δεν τόκανε από οίκτο, όπως οι άλλοι που τον θεωρούσαν παλαβό, αλλά μάλλον τον συμπάθησε πραγματικά τον Έτσι.
Κι έδωσε ο φαντάρακας το λόγο. Και του υποσχέθηκε πως θα ψάξει κι αν υπάρχει κάπου θα το βρει και πως θα τούφερνε τα νέα το πρωί.
Και φαίνεται πως έψαξε. Έψαξε στ' αλήθεια.

Σκηνή (Κ): Πρωί. Αναρρωτήριο. Θάλαμος με καμμιά δεκαπενταριά κρεβάτια. Στα μισά από αυτά είναι ξαπλωμένοι οι τρελλοί. Απ' έξω ακούγονται Στρατιώτες να φωνάζουνε συνθήματα πατριωτικά και το ρυθμικό χτύπημα των Αρβύλων. Αλτ! Προσοχή!
Παρουσιάστε! Εμπρός! Αρς!...και τέτοια.
Όλοι κοιμούνται. Ο Έτσι ξυπνά πρώτος και ανακαθίζει. Νοιώθει έξω και πάνω απ' όλα δαύτα. Αλλά αδύναμος. Τα χάπια. "Δε θέλω νάμαι αδύναμος". "Έτσι θα με πάνε όπως θέλουν αυτοί". "Όχι! Όχι! Όχι!"
Ξυπνάνε κι άλλοι. Ο Έτσι κάθεται και σφίγγει τις γροθιές του χώνοντας τα νύχια μες το κρέας. (Είχε μεγάλα νύχια στο δεξί του χέρι, γιατί έπαιζε κιθάρα). Ώσπου βγαίνει αίμα. Δεν του αρκεί. Βάζει το δεξί του χέρι πάνω στο κομοδίνο, πάντοτε σφιγμένο, και το κοπανά με το αριστερό. Το κομοδίνο κοκκινίζει.
Μπαίνουν δυο απ' τα μπλουζάκια.
Ο ένας: - "Εντάξει παιδιά. Μήπως θέλει κανείς να φάει" Σιωπή. "Σε λίγο θα περάσετε από επιτροπή. Εντάξει. Θέλει κανένας τίποτα".
Ο Έτσι: - Εγώ θέλω καφέ.
Ο ένας: - Δε γίνεται δεν είναι καφενείο εδώ.
Ο Έτσι: - Θέλω καφέ. Τσακίσου να μου φέρεις γρήγορα καφέ.
Μπαίνει ο Λειμώνας.
Λεμώνας: - Α εδώ είσαι εσύ. Δεν κοιμάσαι! Και με το καπέλο στο κεφάλι. Δε μου λέτε με το καπέλο κοιμήθηκε...
Ο Έτσι: - Γιατρέ θέλω καφέ.
Λεμώνας : - Δε σου φτάνουν τα τσιγάρα, θες και καφέ. Τι είναι εκεί. Α αίμα. Πολύ καλά. Προσέχτε τον. Φέρτε τον μαζί με τους άλλους.
Ο γιατρός φεύγει - Μπαίνει μέσα ο ενεσάκιας (ο έφεδρος που κράταγε τη σύριγγα).
Ενεσάκιας στον Έτσι: - Άκουσε. Το πράγμα έχει αποφασιστεί. Να πας να περάσεις απ' την επιτροπή και μετά θα φύγεις. Στο λέω σίγουρα. Σου δίνω το λόγο μου θα φύγεις.
Ο Ενεσάκιας φεύγει. Μπαίνει ο φαντάρακας. Όλοι οι υπόλοιποι έχουν σηκωθεί.
Έρχονται κι άλλοι κι ετοιμάζονται να τους πάρουν. Μόνο ο Έτσι καθισμένος στο κρεββάτι.
Φαντάρακας στον Έτσι: - Το βρήκα, το βρήκα το καρέκλι σου και τόχω στην πύλη.
Όταν θα φεύγεις πέρνα πό κει και θα στο δώσω.
Έτσι: - Σ' ευχαριστώ...Αλλά τώρα σε παρακαλώ χρειάζομαι καφέ. Μήπως μπορείς...

Αμέσως ο φαντάρακας κίνησε και γύρισε με τον καφέ. Εν τω μεταξύ μαζεύουνε τους άλλους. Πάνε να μαζέψουν και τον ΄Ετσι. Εκείνος πίνει τον καφέ του ατάραχος και συζητά με το φαντάρακα. Φωνές. Φασαρία.
Ο φαντάρακας επεμβαίνει: - Καλά! Αναλαμβάνω εγώ, θα τον φέρω εγώ, στο κάτω κάτω δικός μου είναι, σε μένα τον έχουν αναθέσει.
Φεύγουν όλοι.
Ο ΄Ετσι στον φαντάρακα: - Σ' ευχαριστώ για το καρέκλι και για τον καφέ. Κρίμα που δε μπορώ να σε πάρω φεύγοντας μαζί μου. Θα μπόραγες και συ να ταξιδέψεις...

Σκηνή (Λ): Δωμάτιο προθάλαμος. Και στους τοίχους ολόγυρα κρεμάστρες. ΄Ενας φρουρός κόβει βόλτες. Μια πόρτα από δω και μία αποκεί.
Φωνές απ' έξω. "Ρε κοιτάξτε τον αυτός με την καρέκλα! Ρε καρέκλα! Τι γίνεται ρε φίλε!" "Τον ξέρω αυτόνε. Είναι ο ΄Ετσι και πουλάει τρέλλα. Ακούτε που σας λέω είναι αναρχικός. Είναι τραγουδιστής. Ρε ακούτε που σας λέω πουλάει τρέλλα". (Η φωνή η τελευταία με ζήλεια και με μίσος. ίσως προέρχεται από Κνίτη).
Σπρώχνουνε τον ΄Ετσι μέσα. Τον αφήνουνε με τον φρουρό.
Φρουρός: - Γδύσου και κρέμασε τα ρούχα σου εκεί.
Ο ΄Ετσι κάθεται χάμω κι ανάβει τσιγάρο.
Φρουρός: - Γδύσου και σβύσε το τσιγάρο. Απαγορεύεται.
Ο ΄Ετσι κάνει ένα κύκλο πάνω στον μπισινό του, κουνώντας χέρια πόδια και μουγκρίζει δείχνοντας τα δόντια. Ο φρουρός πισωπατά.
Μπάζουν στο δωμάτιο καμμιά εικοσαριά.
Φρουρός: - Γδυθείτε και κρεμάστε τα ρούχα σας.
΄Ολοι τους υπακούουν. Ο ΄Ετσι έχει το κεφάλι προς τα κάτω και βλέπει μόνο πόδια. Πόδια και δάχτυλα ποδιών. Αρχίζει να μελετά τις διαφορές. Κάποιο χέρι τον χτυπά μαλακά στην πλάτη και μια φωνή του ψιθυρίζει. "Κουράγιο φίλε...θα τα καταφέρεις...εγώ δυστυχώς δεν έχω τη δύναμη..."
Φρουρός: - Περάστε ένας-ένας μέσα.
Η αποκεί πόρτα ανοίγει και περνάνε όλοι μέσα. Μένει ο φρουρός να βηματίζει κι ο ΄Ετσι να καπνίζει. Ακούγονται φωνές.
Φωνή Α΄: Σταθείτε ο καθένας στα σημάδια που είναι στο πάτωμα.
Φωνή Β΄: Προσοχή! Ανάπαυσις!..
Ησυχία. Φωνή από μικρόφωνο: - Φαίνεται πως τους πασπατεύουνε τ' αρχίδια.
Φωνή Α΄: - Μεταβολή. Επίκυψις. Ε, συ δεν ακούς; Επίκυψις. Σκύψε προς τα μπρος.
Ησυχία. Φωνή απ' το μικρόφωνο: - Φαίνεται πως τώρα τους κοιτάνε την κωλοτρυπίδα.
Φωνή Β΄: - Μεταβολή. Ελαφρά πηδηματάκια. ΄Ενα, δύο, χοπ. Ελαφρά πηδηματάκια.
΄Ενα, δύο, χοπ. Φωνάξτε δυνατά ο καθένας τ' όνομά του. Ας αρχίσουμε από αριστερά προς δεξιά. Πως λέγεσαι; Στρατιώτης...
Φωνή: "Παπαρδέλας". "΄Ονομα;" "Γεράσιμος". "΄Ονομα πατρός;" "Μενέλαος". "΄Ονομα μητρός". "Μανταλένα". "Εν, δύο, χοπ. Εν, δύο, χοπ".
Και πάλι και ξανά, και πάλι και ξανά.
"Προσοχή". "Αλτ". "Ανάπαυσις".
"΄Οποιος έχει κάποια αρώστεια ή θέλει κάτι απ' τους γιατρούς να το πει. Να το πει τώρα".

Ο ΄Ετσι κάθεται και αφουγκάζεται. Ο ΄Ετσι μουρμουρίζει: - Θα τους γίνω φόρτωμα! Τους έχω γίνει φόρτωμα! Τι θα με κάνουνε! Θα τους γίνω φόρτωμα!
Φωνή: "Πηγαίνετε έξω και ντυθείτε". Η πόρτα ανοίγει. "Να περάσουν οι επόμενοι".
Φωνή από μικρόφωνο: - ΄Ετσι γίνεται στο στρατό. Στο στρατό, στο στρατό το δημοκρατικό. Σε δέχονται ευγενικά, σε κουρεύουν δημοκρατικά. Σε γδύνουν δημοκρατικά κι αφού σου πασπατέψουνε τ' αρχίδια και τα μπισινά (σα νάσουνα σφαχτάρι) ΄Ενα, δύο, χοπ. Σε βάζουν και χοροπηδάς και φωνάζεις τ' όνομά σου. Και σου δίνουν και στολή, και σε χοροπηδούν. Και φωνάζεις τ' όνομά σου. Και σου δίνουνε και όπλο. Και εσύ χοροπηδάς. ΄Ενα, δύο, χοπ. Και φωνάζεις τ' όνομά σου. ΄Ωσπου τόνομά σου χάνει πια τη σημασία του και γίνεται καρτέλλα. Αριθμός. Κι ο αριθμός χοροπηδά. ΄Ενα, δύο, χοπ. Και φωνάζει τ' όνομά του.
Η σκηνή επαναλαμβάνεται. Μια, δύο, τρεις, ή και τέσσερεις φορές. Ανάλογα τα κέφια του σκηνοθέτη. Με τον ΄Ετσι να καπνίζει. Τον φρουρό να τον φοβάται. Τους νεοσύλλεκτους να γδύνονται, να ντύνονται. Και το ένα, δύο, χοπ.
Πέφτουν πάνω στον ΄Ετσι οι έφεδροι με τα μπλουζάκια.
Μπλουζάκιας: - Σε παρακαλούμε, γδύσου, δεν είναι τίποτα, θα πάρεις το χαρτί σου και θα φύγεις.
Σιωπή. Βγαίνει από την πόρτα ο Λειμώνας.
Λειμώνας: - ΄Ακου να σου πω παιδί μου, γδύσου κι έλα μέσα.
΄Ετσι: - Εγώ! Με τα ανδράποδα! Αδύνατον!
Λεμώνας: - Γδύσου σε παρακαλώ. Σου έδωσα το λόγο μου, θα φύγεις. Δεν έχει ξανά επιτροπή. Σήμερα τελευταία

μέρα. Ύστερα μετά από 'να μήνα ξανασυνεδριάζουν.
Θα κάτσεις εδώ ένα μήνα; Το προτιμάς;
Έτσι: - Ω γιές.
Ο Λειμώνας μπαίνει. Μπαίνει και βγαίνει η επόμενη σειρά.
Φωνή Α΄: - Διάλειμμα. 10 λεπτά διάλειμμα.
Βγαίνει ο μπλουζάκιας.
Μπλουζάκιας στον Έτσι: - Σήκω κι έλα μέσα. Όπως είσαι με τα ρούχα...
Ο Έτσι σηκώνεται.
Φώτα.

Σκηνή (Μ): Στο μεγάλο δωμάτιο. Ο Έτσι κόβει βόλτες. Κοιτάζει τις βούλες στο πάτωμα, τα σημεία που τοποθετούσανε τα τσίτσιδα σφαχτάρια και τα μελετά.
Υπάρχει ένα τεράστιο γραφείο και πίσω του κάθονται οι επίτροποι. Μαζί ο Μπιχλιμπίδας κι ο Λειμώνας. Ο Έτσι τινάζει τις στάχτες από το τσιγάρο γύρω-γύρω. Όλοι ρίχνουνε ματιές στον Έτσι και ψιθυρίζουν μεταξύ τους.
Φωνή Α΄: - Εσύ κάτσε εκεί ακίνητος. Ακίνητος είπα.
Ο Έτσι κόβει βόλτες και πετάει στάχτες πάνω στο γραφείο.
Φωνή Β΄: - Πιάστε τον. Ντύστε τον ρε και κουρέψτε τον.
Ο Έτσι αδιαφορεί. Φωνή Α΄: - Πάρτε το τσογλάνι από δω. Στον κουρέα. Γρήγορα στον κουρέα. Να δούμε αν θα συνεχίσει να μας τα πουλά αυτά.
Πλησιάζουνε τον Έτσι κάνα δυο στρατιώτες. Αυτός σηκώνει απλά τα χέρια του και τους νεύει να σταματήσουν. Σταματούν. Δείχνει με το χέρι του ένα σημείο στο πάτωμα. Όλοι τώρα κοιτάνε το πάτωμα.
Μπιχλιμπίδας: - Βρε συ τι έγινε εκείνο το ξύλο; Το βρήκες; (Γελάκια...)
Έτσι: - Το καρέκλι μου το λες ξύλο;
Μπιχλιμπίδας: - Εντάξει, την καρέκλα σου. Τι γίνεται με την καρέκλα σου;
Έτσι: - Καρέκλι σου είπα είναι, κ.α.ρ.έ.κ.λ.ι.
Μπιχλιμπίδας: - Καλά, καλά, καλά μην κάνεις έτσι. Και δε μου λες πώς θα φύγεις χωρίς αυτό;
Έτσι: - Δε φεύγω. Θα το πάρω.
Μπιχλιμπίδας: - Καλά, και πώς θα το πάρεις
Έτσι (σιγά και εμπιστευτικά): - Μούπε ο άλλος πως το βρήκε και πως τόχει στη πύλη. Φεύγοντας θα μου το δώσει.
Μπιχλιμπίδας (κάνοντας πλάκα με τους άλλους): - Χα, χα, χα! Σε γελάσανε. Ψέμματα σου είπαν. Το πετάξαμε βρε. Δεν υπάρχει το καρέκλι, πάει αυτό, το κάψαμε. Χα, χα!
Όλοι: - Χα, χα, χα ! Χου!
Ξαφνικά ο Έτσι αγριεύει. Αισθάνεται σα μαινόμενος ταύρος και ορμά. Ορμά πάνω στο τεράστιο γραφείο και το βουτά από κάτω θέλοντας να το αναποδογυρίσει.
Πανικός! Τα γέλια κόβονται.
Το γραφείο είναι γερά καρφωμένο και δεν αναποδογυρίζει. Αλλά ο Έτσι με τη μανία του κατάφερε να τα ταρακουνήσει όλα εκεί πάνω κι από πίσω. Τασάκια, χαρτιά, μολύβια κι ανθρώπους.
Φωνή Α΄: Πάρτε τον, πάρτε τον. Γρήγορα να βγάλει φωτογραφίες και να φύγει.
Πάρτε τον γρήγορα στον φωτογράφο.
Κόσμος πολύς γύρω από τον Έτσι.

Σκηνή (Ν): Φωτογραφείο. Κόσμος. Στρατιώτες. Τρελλοί και γνωστικοί, τυφλοί, στομαχωμένοι, φυματικοί, κουτσοί, κουφοί και ότι. Ένας ένας πάει δίπλα στέκεται. Κλικ. Κλικ. Τσακ. Το πουλάκι. Βγαίνει το πουλάκι, και φεύγει.
Ο Έτσι καθισμένος χάμω. Κρατάει, όπως όλοι, χαρτιά. Όλη η προσοχή του στα χαρτιά. Τα σφίγγει. Αφήνει και του πέφτει ένα φύλλο. Κάποιος "Ρε φίλε, σου έπεσε αυτό". Ο Έτσι τρομάζει. Γυρίζει γύρω-γύρω, μαζεύει το χαρτί και ψάχνει.
Ψάχνει αφημένος στην κίνηση του ψαξίματος και σέρνεται ανάμεσα απ' τους άλλους μέχρι το φωτογράφο. Τον πιάνουνε και τον στήνουνε. "Άντε να τελειώνουμε με δαύτον".
Φωτογράφος: - Το καπέλλο. Βγάλε το καπέλλο.
Τίποτα. Τον βουτάνε. Του βγάζουν το καπέλλο. Ο Έτσι κάθεται απότομα ανακούρκουδα και δε μπορούν να τον σηκώσουν. Παιδεύονται αρκετά. Τελικά του το δίνουν το καπέλλο. Σηκώνεται. Τον στήνουνε. Τον κρατάνε δύο από τα μπράτσα. Κλικ. Κλικ.
Ένα, δύο κλικ. Του αρπάζουν το καπέλο. Κλικ. Κλικ. Δύο ακόμα κλικ.
Φώτα.

Σκηνή (Ξ): Αναρωτήριο. Όλοι οι προηγούμενοι τρελλοί. Κι ένας καινούριος. Μπαίνει ο Λειμώνας.
Λειμώνας στον καινούριο:- Τι θες εσύ εδώ. Γιατί έφυγες από το θάλαμο.
Καινούριος: - Α τίποτα. Κάνει ζέστη εδώ.

Λειμώνας:- Καλά, κάτσε τώρα εδώ, αλλά το βράδυ θα ξαναπάς στο θάλαμο.
Ο Λειμώνας φεύγει.
Τρελός Α΄: - Μην τον αφήσεις να σε ξαναπάει στο θάλαμο...Συνέχισε έτσι. Χο, χο, χο. Κάνει ζέστη εδώ. Κάνει ζέστη. Είναι ζεστά! Χα, χα...
Τρελός Β΄: - Ρε, άμα δεις τα σκούρα, ανέβα σε κανένα δέντρο. Τι θα σε κάνουνε ρε.
Τι θα σε κάνουν;
΄Ετσι: - Εμένα μου δίνουν το χαρτί. Σε λίγο θα φύγω.
Τρελός (επιληψίας): - Και μένα το ίδιο.
Τρελός Γ΄: - Εμένα μάλλον με στέλνουνε νοσοκομείο.
΄Ετσι: - Ρε σεις μούπανε να πάω στο στρατολογικό να πάρω το χαρτί. Εγώ κάνω πως δεν ξέρω να πηγαίνω μοναχός μου και περιμένω κάποιον να με πάει. Τώρα είναι μεσημέρι και δεν με θυμήθηκαν ακόμα. Και τα γραφεία τους θα κλείσαν. Αλλά βαριέμαι να περιμένω ως τ' απόγευμα. Δεν πάμε όλοι μαζί τώρα. Να βγούμε έξω και να ζητάμε το χαρτί. Ο καθένας ας πάει αλλού. Να τους κάνουμε το στρατόπεδο άνω κάτω. Που ξέρεις. Μπορεί κοντά σε μένα και σ' αυτόν να το δώσουνε σ' όλους. Ε, τι λέτε. Τι λες και συ ζεστέ. Και συ μαζί. Πάμε;
Τρελός Α΄: - Σσσστ. Κάποιος έρχεται.
Μπαίνει ο Ενεσάκιας.
Ενεσάκιας στον ΄Ετσι: - Τι έγινε βρε συ, εντάξει; Πέρασες από επιτροπή. Είδες που σου τάλεγα. Δε σούλεγα ψέμματα. Εντάξυ δε σου φέρθηκα, ε;
΄Ετσι: - Εγώ, εγώ δεν πέρασα.
Ησυχία. Ο ενεσάκιας τα χάνει.
Ενεσάκιας: - Δεν πέρασες! Μα πώς!
΄Ετσι: - Εγώ δεν πέρασα.
΄Ενεσάκιας: - Μα πώς! Πώς γίνεται!
Παύση. Ο ενεσάκιας κάνει να φύγει.
΄Ετσι: - Με περάσανε όμως!!!
Ο ενεσάκιας μπερδεύεται, σκοντάφτει και φεύγει παραπατώντας.
Όλο το αναρωτήριο ξεραίνεται στα γέλια.
Επιληψίας: "Ρε συ πως τους καταφέρνεις και τους κάνεις έτσι". Στους άλλους "Δεν πάμε παιδιά".
Φωνές, γέλια, φωνές. "Πάμε", "Πάμε", "Που ξέρεις", "Να μας δώσουν το χαρτί", "Πάμε", "Πάμε". Βγαίνουν όλοι.
Φωνές, τρεχαλητά. Μπαίνουν νοσοκόμοι.
"Το διοικητή, το διοικητή, το σκάσαν οι τρελοί".
"Μα ο διοικητής κοιμάται".
Τρεχαλητά. Άλλος μπαίνει, άλλος βγαίνει.
"Μα τι γίνεται; Που είναι όλοι αυτοί; Που πήγανε;"
"Ο ένας λέει είναι πάνω σ' ένα δέντρο και φωνάζει το θεό".
"Ο άλλος πήγαινε στην πύλη να πάρει πίσω λέει εκείνο το καρέκλι".
"Άλλοι δύο κοπανάνε την πόρτα της στρατολογίας και ζητάνε το χαρτί"
"Ο άλλος άναψε φωτιά στο θάλαμο".
"Χα, χα, χα, και δεν κάθονται στο ίδιο μέρος. Δε μπορείς να τους μαζέψεις".
Μπαίνει ο Λειμώνας.
Λειμώνας: - Μα δε σας τόπα να φροντίσετε να φύγει το πρωί; Σας τόχα πει, δε σας τόχα πει. Που είναι ο διοικητής.
Μπλουζάκιας, χωρίς να μπορεί να συγκρατήσει τα γέλια: - Κοιμάται.
Λειμώνας: - Πήγαινε να τον ξυπνήσεις. Και αναλαμβάνω εγώ.
Φώτα.

Σκηνή (Ο): Οι επιτραπάκηδες, γιατροί, αξιωματικοί, ο Λειμώνας κλπ., ο επιληψίας κι ο ΄Ετσι. Ο επιληψίας υπογράφει, παίρνει το χαρτί. Γυρίζει στον ΄Ετσι και σκάει ένα χαμόγελο.
Αξιωματικός στον ΄Ετσι: - Πώς λέγεσαι;
΄Ετσι: - ΄Ετσι.
Αξιωματικός: - Μα εδώ γράφει άλλο όνομα. Είσαι εσύ αυτός.
Λειμώνας: - Καλά, καλά, καλά, γράψε ότι γράφει.
Αξιωματικός: - "Όνομα πατρός". Σιωπή. "Όνομα μητρός". Σιωπή...
Κάποιος: - Καλά μωρέ, γράφτα να τελειώνουμε.
Αξιωματικός: - Που μένεις;
΄Ετσι: - δε θυμάμαι. Ξέρω όμως να πάω.
Αξιωματικός: - Εδώ γράφει ότι μένεις οδός...αριθμός...Εκεί μένεις; Άκου λέει ξέρει να πάει!!!
΄Ετσι: - Όχι. Όχι πια.
Λειμώνας: - Ξέρει μωρέ. Ξέρει. Ας λέει πως δε ξέρει. ΄Ελα παιδί μου. Πες τη διεύθυνσή σου και να φύγεις. ΄Ελα

πες το.
΄Ετσι: - Εξάρχεια.
Λειμώνας: - Οδός, αριθμός.
΄Ετσι: - Δε θυμάμαι. Ξέρω να πάω.
Ο ΄Ετσι υπογράφει. Παίρνει το χαρτί κι απομακρύνεται. Ο Λειμώνας τον πλησιάζει και τον σταματά. Ακολουθούν κι οι άλλοι.
Λειμώνας: - ΄Ελα τώρα ΄Ετσι όνομα και πράμα, ή πως διάολο θέλεις να σε λένε.
Να το χαρτί το πήρες. Δε πρόκειται να σου το πάρει κανείς. Να! βάλτο στο τσεπάκι, κούμπωσε και το κουμπί. ΄Ελα τώρα πες μου, όλα αυτά που έκανες ήταν αλήθεια;
Μη φοβάσαι δε πρόκειται κανένας να σου κάνει τίποτα. Ο στρατός δε σε θέλει.
Ο ΄Ετσι σωπαίνει.
Λειμώνας: - Δε μου λες τι είν' αυτό;
Δείχνει το καμμένο το ψάθινο καπέλο.
΄Ετσι: - Αυτό, α, είναι ο χαρταετός. Είναι σύμμαχος και με βοηθάει.
Λειμώνας: - Κι αυτό;
Δείχνει το χαρτονάκι.
΄Ετσι: - Η σημαία μου. Όπως βλέπεις είναι άσπρο.
Λειμώνας: - Α. Είσαι λοιπόν ειρηνιστής;
΄Ετσι: - Όχι.
Λειμώνας: - Και το κοντάρι. Που είναι το κοντάρι. Κρίμα δεν έχεις κοντάρι.
΄Ετσι: - ΄Εχω. Τόχω απ' έξω. Τώρα που θα φεύγω θα το δεις.
Λειμώνας: - ΄Ελα τώρα πες μου. Αυτά που έκανες είναι αλήθεια;
΄Ετσι: - Αλήθεια! και τι θα πει αλήθεια! Εγώ βλέπω, εσύ δε βλέπεις. Εγώ είμαι πλάσμα φωτεινό, εσύ τι είσαι;
Λειμώνας: - Πρέπει να το πιστεύεις για να δεις;
΄Ετσι: - Δεν ξέρω, για σένα ίσως, δεν ξέρω, μπορεί...
Λειμώνας: - Εσύ το πιστεύεις;
Μαζεύονται γύρω όλοι οι Αξιωματικοί. Ο ΄Ετσι τους κουτάει αφ' υψηλού.
"Εγώ όχι, δεν το πιστεύω". Παύση, η ατμόσφαιρα παγώνει και τεντώνονται τα νεύρα. "Εγώ το ζω". Τους γυρίζει την πλάτη και φεύγει.

Αφηγητής: Ο ΄Ετσι έφτασε στην πύλη και πήρε το καρέκλι. Ο φαντάρακας του κούναε το χέρι. ΄Εβαλε το καρέκλι στη θέση του, στηρίχτηκε σ' αυτό και αναστηλώθηκε. ΄Ενοιωσε να ψηλώνει ξαφνικά. ΄Εφτασε πιο κει στο χωράφι. Παίρνει τη μαγκούρα δίπλα απ' το δέντρο. Ο ΄Ετσι συνέχισε το δρόμο του σα νάτανε ο Μωϋσής.
Μεσημέρι, ερημιά και ησυχία. Ώσπου ακούστηκαν οι μηχανές. ΄Ενα, δύο, τρία αυτοκίνητα τον προσπέρασαν. Του μπήκανε στ' αυτιά οι ψύλλοι. Συνέχισε. Στην πρώτη στροφή κάποιος του φωνάζει "Ε, συ, κάτι σούπεσε". Ο ΄Ετσι σταματά. Γυρίζει βλέπει τον τύπο και καταλαβαίνει. Κοιτάζει κάτω και ψάχνει το δρόμο. Ο άλλος τον πλησιάζει. Ο ΄Ετσι τον κοιτά για μια στιγμή στα μάτια, βγάζει μια μικρή κραυγή, γυρίζει κι απομακρύνεται τρέχοντας αργά και λίγο φοβισμένα.
Πιο κάτω τον σταματήσαν άλλοι δυο. "Ρε φίλε, απ' το στρατόπεδο έφυγες. Μήπως δεν έχεις λεφτά; Θες να σε πάμε εμείς. ΄Ελα, έχουμε αυτοκίνητο".
Ο ΄Ετσι αρχίζει να τρέχει. Οι άλλοι τον κυνηγούν. Ο ΄Ετσι πηδάει ένα ποταμάκι και μπαίνει μέσα στα χωράφια, με τη λάσπη. Και συνέχισε να τρέχει με πηδήματα μεγάλα και αργά. Τους έχασε. Τον έχασαν.
Βρέθηκε στην πόλη, στην αρχή της πόλης, φτάνοντας απ' τα χωράφια. Δεν είχε πια τσιγάρα. Πάει στο περίπτερο. Ο περιπτεράς του λέει "Πρόσεξε αν έφυγες απ' το στρατόπεδο. Αυτοί που έρχονται είναι της Αστυνομίας του στρατού".
Ο ΄Ετσι πήρε τα τσιγάρα. Ούτε που γύρισε να δει. Μπήκε σ' ένα πάρκο κι έκατσε σ' ένα παγκάκι. ΄Ηρθανε τρεις και κάθισαν απέναντι. Αυτός κάπνιζε. Ούτε που γύρισε να τους κοιτάξει.
Πέρασαν ώρες. Ο ΄Ετσι δεν ήξερε πια αν είναι εκεί. Δεν κοίταζε πια. Ούτε που τον ένοιαζε. Κίνησε και μπήκε στην πόλη. Σούρουπο. Πόλη επαρχία. Βόλτα, νυφοπάζαρο, πεζοί απάνω-κάτω. Ο ΄Ετσι στηριγμένος στο καρέκλι. Ο ΄Ετσι με τη μαγκούρα διασπά τις μάζες. Μπαίνει ανάμεσά τους και περπατά με μεγάλες δρασκελιές.
Του κάνουν χώρο να περάσει. Απ' όπου είναι να πατήσει οι πάντες αραιώνουνε.
Ούτε καν να σχολιάσουν. Απλώς το πέρασμά του τους μαρμαρώνει. Ο ΄Ετσι δε νοιάζεται για τίποτα πια. Δε φοβάται. Ούτε τον απασχολούν οι μπάτσοι. Μπορεί και διασπά τις μάζες. Αυτό αρκεί. Φτάνει στην πλατεία. Κάθεται κάπου. Περνάει ώρα.
Νύχτωσε. Σκέφτηκε. "Κι αν μ' έχουνε ακόμα από πίσω. Τώρα τι κάνουμε. Νομίζουν πως δεν έχω πάνω μου λεφτά, δεν μου τα βρήκαν, όπως και το σουγιά. Αλλά εγώ θα φύγω. Με το λεωφορείο".
΄Εφτασε στο πρακτορείο. Το λεωφορείο έτοιμο να ξεκινήσει. Ο οδηγός κιόλας στο τιμόνι. Τρέχει μέσα και προλαβαίνει. Βγάζει εισιτήριο, ξαναβγαίνει, και στήνεται μ' αυτό στο χέρι μπροστά την ανοιχτή την πόρτα. Ο

οδηγός φωνάζει "έλα, τι κάθεσαι, μπες και φεύγουμε".
"Έχω και τα πράγματά μου. Κατέβα να πάρεις και τα πράγματά μου", και του δείχνει τη μαγκούρα, που τελειώνει σε διχάλα, πιο ψηλή από αυτόν.
Έγινε της παλαβής. Οι επιβάτες βάλανε τα γέλια. "Ρε τι το θες αυτό; Θα το φυτέψεις;". "Όχι ρε συ. Κάπου θέλει να το βάλει. Χα, χα, κάπου θέλει να το βάλει.
Μα είναι μεγάλο! Δεν είναι πολύ μεγάλο! Θα του χωρέσει;"
ΧΑ, ΧΑ, ΧΑ. Και ΧΑΧΑΝΙΖΑΝ.
Ο Έτσι απαθέστατος: - Έχω εισιτήριο. Δε μπορείς να με αφήσεις εδώ. Κατέβα να πάρεις και τα πράγματά μου.
Ο οδηγός κατέβηκε, κι ανέβηκε πάνω στη σκεπή, και τούδωσε ο Έτσι τη μαγκούρα και την τοποθέτησε εκεί. Κι άρχισε να κατεβαίνει. Αλλά δεν τον άφησε ο Έτσι: - Ε, που πας, έτσι όπως τόβαλες θα πέσει, να πάρεις και σκοινί να το δέσεις, κατάλαβες! Να του βάλεις και σκοινί.
Σαματάς!...Του οδηγού του τη βιδώνει. Ανεβαίνει και πετάει τη μαγκούρα κάτω.
"Εγώ δεν πάω πουθενά, θα κάτσω εδώ, κι ας γίνει ότι θέλει. Βαρέθηκα".
Ο Έτσι από κάτω να φωνάζει πως "δεν είναι τρόπος αυτός και πρέπει να τον σέβονται". Οι άλλοι να γελάνε. "Ρε τι το θες, θα το φυτέψεις;". "Κάπου θέλει να το βάλει, κάπου θέλει να το βάλει", κι ο οδηγός πάνω στη στέγη να μην πάει πουθενά.
Ώσπου γίνηκαν αυτόνομες επιτροπές επιβατών. Βγήκανε λόγοι. Προτάθηκαν ψηφίσματα. Κι είχε πολύ πλάκα, γιατί μ' όλα σπάγαν πλάκα, και τελικά βρέθηκε λύση.
Να βάλουν τη μαγκούρα του Έτσι στη μέση στο διάδρομο ανάμεσά τους. Και δέχτηκε ο οδηγός να κατέβει και ο Έτσι να ανέβει.
Κι έφτασαν τέλος στην Αθήνα.
Και πέρασαν αυτοί καλά και μεις καλύτερα.
Μόλο που ο Έτσι κατάφερε να φέρει τη μαγκούρα, το καρέκλι κι όλα του τα πράματα στο σπίτι. Μόλο που του τα πέταξε γυναίκα μετά από λίγες μέρες γιατί λέει πιάναν χώρο και ήτανε σκουπίδια.

***

Δε χώνεψα ποτέ μου τους ψυχίατρους. Γιατί εγώ το ξέρω πως δεν υπάρχει οιδιπόδειο. Υπάρχει μόνο εξουσία. Και η χειρότερη απ' όλες τις εξουσίες, η εξουσία της μαμάς.
Γιατί καμμιά γυναίκα δεν γέννησε απλώς για να γεννήσει. Δεν τόκανε για να το κάνει. Αλλά για νάχει να πιαστεί. Κι όλες το μετανοιώνουν. Και σκοτώνουν τα παιδιά προτού να γεννηθούν. Γι' αυτό και δεν υπάρχουνε παιδιά που να γεννήθηκαν απλά.
Θα μου πεις, και ποιος αρσενικός; Τουλάχιστο αυτός δε το σκοτώνει στη κοιλιά αλλά πολύ μετά, το ήδη σκοτωμένο.
Άραγες υπάρχει γυναίκα που να έχει αυτήν εδώ τη δύναμη. Την πιο μεγάλη δύναμη. Να γεννά για να γεννά. Θάπρεπε πολλές φορές να σκοτωθεί η ίδια.
Την δύναμη αυτή που την είχαν κάποτε τα ζώα, που την έχασαν κι αυτά στην επαφή με τους ανθρώπους.
Ίσως τη δύναμη αυτή την είχε η Μαρία η μάνα του Χροστού. Ή η μαμά του Βούδα.
Ίσως τους γέννησαν απλά. Ίσως τα καταφέραν μόνοι. Δεν ξέρω...
Εκείνο που μπορώ εγώ να ξέρω είναι, πως αν είχαν αυτή τη δύναμη οι μανάδες μας, θάμαστε τότε όλοι, μα όλοι, Βούδες και Χριστοί. Και δε θάμαστε κλεισμένοι σ' ένα μονάχα κόσμο. Θάμαστε μεις ο κόσμος. Ο κόσμος μες τους κόσμους. Οι κόσμοι μες τον κόσμο. Δεν θα μπόραγε κανείς να οριοθετήσει.
Αλλά τα γράφω αυτά εδώ μόνο για το πρόβλημα της εξουσίας της μαμάς.
Ξέροντας πως τούτο δεν συμβαίνει. Αδύνατο νάναι το αυτό. Πως και ο Βούδας κι ο Χριστός υπήρξαν ίδιοι σαν και μας. Μονάχα που τα χέσαν όλα. Μαμάδες και μπαμπάδες και θεσμούς.
Και όχι μόνο αυτά.

Οι επόμενες φορές.

Εδώ και κάτι μήνες συνάντησα τον Έτσι. Καθίσαμε τα ήπιαμε και μου διηγήθηκε τι έγινε μετά. Εγώ άνοιξα το μαγνητόφωνο και τα κατέγραψα. Τώρα ανοίγω το μαγνητόφωνο και γράφω λέξη προς λέξη στο χαρτί αυτό που ακούω.
Γι' αυτό είναι γραμμένα σε πρώτο πρόσωπο. Μη σου περάσει απ' το μυαλό ότι εγώ είμαι ο Έτσι ή αυτός που ονοματίζω Έτσι. Ή έχω οποιαδήποτε άλλη σχέση μ' αυτόν. Εκτός από μια παλιά γνωριμία. Και σπάνια τον βρίσκω που και που και τον συναντώ στο δρόμο. Όπως τότε π' άνοιξα το μαγνητόφωνο. Γράφω λοιπόν.

’Μετά την πρώτη μου φορά που απολύθηκα αρχίσαν να με ψάχνουνε οι ασφαλίτες.
Με ψάχνανε για λόγους στρατολογικούς, για ότι ήμουν ανυπότακτος και τέτοια.
Πίστευα πως λέγαν ψέμματα. Γιατί πώς γίνεται; Με είχαν απολύσει.
Έκανα τ’ αδύνατα δυνατά να τ’ αποφύγω, αλλά προτού με πιάσουν και με πάνε σηκωτό, αναγκάστηκα και πήγα μοναχός μου. Μου ζητήσανε χαρτιά, δικαιολογητικά και τέτοια. Μούπανε : "Θα σε συλλάβει η στρατιωτική αστυνομία".
Εγώ είπα πως δεν ξέρω από αυτά, πως δεν έχω καν χαρτιά και το μόνο που μπορώ να κάνω γι’ αυτούς είναι να κάνω μια δήλωση, μια υπεύθυνο δήλωση. Και τους έκανα τη δήλωση και τους επέβαλα να τη δεχτούν. Και ήτανε δήλωση επίσημη με σφραγίδες και χαρτόσημα και τυπωμένα γράμματα, αράδες ολόκληρες, κι από κάτω τυπωμένο ήταν. "Ο Δηλών".
Στο κενό που άφηναν οι γραμμές έγραψα...
"Είμαι εντάξυ και μη με κυνηγάτε...Τυγχάνω αναβολής λόγω σπουδών κι αφ’ ότου έγινα αόρατος, έδινα τακτικά εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο. Πήγα στο στρατό και μου δώσανε απολυτήριο ’Σχιζοειδούς ψυχώσεως’. Μου είπανε να ξαναπάω του χρόνου. Εγώ δε θέλω να πάω, αλλά η γιαγιά μου μου λέει να πάω, και εγώ αγαπώ τη γιαγιά μου. Πάντως εγώ ειμ’ εντάξυ".
Αυτοί μου είπανε πως δεν καταλαβαίνουνε. Εγώ πως δεν καταλαβαίνω αυτούς.
Καταλήξαμε πως δεν καταλαβαινόμαστε και τελικά απηύδησαν και είπαν πως θα στείλουν πίσω στη στρατολογία τα χαρτιά κι ας τα βγάλουν πέρα μοναχοί τους. Έτσι μ’ άφησαν ήσυχο σχετικά μ’ αυτό το θέμα.
Παρουσιάστηκα μετά από ένα χρόνο στην Αθήνα. Κέντρο διερχομένων.
Πήρα μαζί μου και τον Ντέϊβ. Ο Ντέϊβ είχε γυρίσει πρόσφατα απ’ τις Ινδίες και φορούσε ρούχα Ινδικά. Είχε και κάτι μπιστόλια με καψούλια και πυροβολούσαμε τους περαστικούς. Εγώ φορούσα τότε ένα καπέλο με ινδιάνικο ανάγλυφο ραφτό με στόμα. που τόχα ράψει μοναχός μου στη μια πλευρά του καπελιού και είχα τότε και κοτσίδες. Α! ναι του πήρα τα μπιστόλια και τα μαύρα τα τριγωνικά γυαλιά. Όχι για τίποτε άλλο. Τα γυαλιά θα μου κρύβανε τη φάτσα σα δε μπορούσα να κρατηθώ κι έσκαγα στα γέλια.
Είχα ράψει στο πουκάμισο μου από μέσα ένα πριονάκι, απ’ αυτό της ξυλοκοπτικής για να κόψω τα κάγκελα άμα χρειαζόταν. Καθώς κι ένα βατραχάκι απ’ αυτά που κάνουνε πλικ-πλοκ και τάβρισκες παλιά στα πανηγύρια.
Γέμισα κι ένα ταγάρι με διάφορα άσχετα και σχετικά.
Τώρα πώς γένηκε και πήγα με το Ντέϊβ, πώς τον διάλεξα για συνοδό, ενώ ήτανε γνωστός σαν πιο μουρλός από εμένα και ιδίως κείνο τον καιρό, δεν ξέρω. Έλαχε απλώς συνέβη.
Εγώ ξεκίνησα κανονικά, όπως κυκλοφορούσα. Απλώς αυτή τη φορά πήγαινα οπλισμένος και πρόσθεσα και το ταγάρι κι ένα παγούρι που κρεμόταν. Ο Ντέϊβ μεταμφιέστηκε κατάλληλα. Έγινε σοβαρός. Φόρεσε παπιγιόν, πουκάμισο, γιλέκο. Και ήταν σοβαρός, πιο πολύ από ποτέ. Παρ’ όλο που είχε δέσει τους καρπούς των χεριών του με επίδεσμο (ίσως για να μη λερώσει το πουκάμισο). Και είχε μπανταλόνι ξεφιτσμένο και μπλουτζήν και πάνινα παπούτσια.
Το δικό μου μπαντελόνι ήτανε κοτλέ, με μπαλώματα όμως μπλουτζήν. Και φόραγα και ’γω πάνινα παπούτσια. Όταν συναντηθήκαμε το πρωί διαπιστώσαμε πως τόχαμε πετύχει. Το πως ξεχωρίζαμε αμέσως. Εγώ για τρελός, κι αυτός για γνωστικός. Όχι όπως χτες που δε μας ξεχωρίζανε καθόλου και μοιάζαμε του ίδιου συναφιού.
Μπήκαμε λοιπόν στο λεωφορείο. Ο καθένας μέσα στο πετσί του ρόλου του. Εγώ ήμουν ο τρελός που έκανε τις τρέλες, κι αυτός ο γνωστικός που συγκρατούσε τον τρελό.
Μπήκαμε λοιπόν στο λεωρορείο. Εγώ με το τσιγάρο αναμμένο. Ο εισπράχτορας άρχισε να φωνάζει. Ο Ντέϊβ τόπιασε αμέσως. Μπήκε που λέμε. Είπε στον εισπράχτορα να ηρεμήσει. Και πως έχει δίκιο, και ότι το παιδί είναι άρρωστο και δεν πρέπει
να καπνίζει, και μου πήρε το τσιγάρο και το κάπνισε αυτός. Ο καθένας στο πετσί του ρόλου του! Εγώ ήμουνα βουβός. Κι αυτός με πείραζε στο φωναχτό. Μέχρι που εξαγρίωσε τους επιβάτες. Πετάγεται και μια κυρά και του βάζει τις φωνές, ότι δεν είναι σωστό αυτό που κάνει και άσε ήσυχο το παιδί και τι τον κοροϊδεύεις και μπορεί να είναι έτσι όπως είναι, αλλά ο καθένας είναι ελεύθερος να φοράει ό,τι θέλει και να κυκλοφοράει όπως θέλει. Και του τάλεγε ετούτα μια κυρά. Περίεργο. Ο καθένας στο πετσί του ρόλου του.
Ώσπου φτάσαμε στην πύλη. Εγώ ήμουν ο τρελλός κι αυτός ο γνωστικός. Ακόμα κι οι φρουροί στην πύλη το κατάλαβαν αμέσως "Φύγετε ρε πούστηδες, εσείς είστε κολητοί! Σε ποιον τα πουλάτε αυτά".
Ατάραχος ο Ντέϊβ άρχισε να λέει και να εξηγεί πως είναι φοιτητής και πως με βρήκε το πρωί στο Ζάππειο και ήθελα τη γιαγιά μου..."Κι έκλαιγε που λέτε μ’ αναφυλητά, και φοβόταν μη τον δείρουν. Και δεν ήξερε πως νάρθει, και φοβόταν. και ανέλαβα εγώ να σας τον φέρω, από ανθρωπιά, και σας παρακαλώ να μην τον δείρετε, διότι ξέρετε, η ανθρωπιά...και μη τον δείρετε...και είναι κρίμα να τον δείρετε. Και το κρίμα στο λαιμό σας. Και ο στρατός μπορεί να είναι στρατός και η πειθαρχία πειθαρχία, αλλά αυτός φοβάται, και ανέλαβα εγώ από ανθρωπισμό. Και σας λέω μην τον δείρετε, διότι τον έφερα εγώ και θάχω τύψεις. Τύψεις, τύψεις πολλές και δε θα μπορώ να κοιμηθώ απ’ αυτές...και ξέρετε εσείς...καταλαβαίνετε...εσείς...η ανθρωπιά..."
Αυτοί τότε μαλακώσαν. "Έλα, έλα σταμάτα πια. Και ποιος σου είπε ότι θα τον δείρουμε..." Και δεν αφήνανε τον

Ντέϊβ να περάσει. Αλλά εγώ καθόμουν χάμω και δεν έμπαινα χωρίς αυτόν, αν και ξέχασα να πω ότι πιο πριν ο Ντέϊβ μ' έσυρε με κόπο ως την πύλη, γιατί είχα γω επίτηδες κολήσει κι είχα σταματήσει και κοίταζα τις μαργαρίτες. Και έκοψα μια μαργαρίτα και την κράταγα στο χέρι.

Μετά από πολλά μας άφησαν και περάσαμε και οι δυο. Και μας πήγαν στις παράγκες όπου ήταν τα γραφεία. Μαζεύτηκαν όλοι γύρω κι έφτασε και ο διοικητής που θα σας τον βαφτίσω Μούλο, γιατί κει που καθόμουν χάμω την επόμενη μέρα, πήγε να μου κάνει πλάκα. και μου είχε τότε πει πως στο χωριό του έχουνε κάτι μουλάρια που τα κρεμάνε χαϊμαλιά, κι άμα το θυμηθεί θα μου φέρει μερικά από δαυτά τα χαϊμαλιά, να τα φοράω. Και γελάγαν όλοι. Μαζί κι εγώ. Όπου ξαφνικά με βλέπουν μουτρωμένο, και κατάκαρδα θλιμμένο να του λέω πως "δεν είμαι γω μουλάρι". Έτοιμος να τους χυμήξω. Και τραβούσα τα μπιστόλια. Μου ζητήσανε συγνώμη και σκορπίσαν.

Ο Ντέϊβ έλεγε τα ίδια. Το Ζάπειο, η ανθρωπιά, οι τύψεις...Ο Μούλος ρώταγε "Τι να τον κάνουμε τώρα αυτόν και δώδεκα η ώρα μεσημέρι. Τους άλλους τους στείλαμε νοσοκομείο το πρωί". Ώσπου καταφθάσαν οι γνωστοί. κάτι στρατιώτες που με ξέραν και με γνωρίσαν και πέσανε να με βοηθήσουν. Κι απ' την πολλή τους τη αγάπη αρχίσανε και τάπαν όλα. Που με είδαν, που με ξέρουν, και τι κάνω στη ζωή μου. Μου λέγαν και να μη φοβάμαι. Πως είναι αυτοί εκεί και θα βοηθήσουν.

Ε, ρε, κάλοι! ε, ρε κάλοι! Πω, ρε, τι μεγάλοι κάλοι!

Έπρεπε έπρεπε πρώτα να κάνω αυτούς να το πιστέψουν ότι τάχω χαμένα, κι ύστερα όλους τους άλλους. Και ψιλιάστηκε κι ο Μούλος κι άρχισε να τους ψαρεύει. Ο Ντέϊβ φαίνεται φοβήθηκε μπας και ξέρουνε και δαύτον, μιας και κάναμε παρέα κι έφυγε λέγοντας πως: "Ναι μεν η ανθρωπιά, καλή η ανθρωπιά, αλλά όχι και να βρούμε και κάνα μπελά. Και προτιμάω νάχω τύψεις, μα πάλι αν τον πειράξετε...το κρίμα στον λαιμό σας".

Τα πράγματα γίναν πολύ γρήγορα ετούτη τη φορά. Με βάλαν σε μια κλούβα νοσοκομειακή. Απ' αυτές που έχουν και για τους φυλακισμένους και με πήγανε μόνο μου στο Γενικό Νοσοκομείο.

Και με στήσαν έξω από το γραφείο της επιτροπής. Οι συνοδοί μου ήταν δύο. ο οδηγός και ένας άλλος. Και με περάσανε απ' την επιτροπή σχεδόν αμέσως, μπροστά απ' όλους τους άλλους που περίμεναν απ' το πρωί εκεί.

Δεν έκανα απολύτως τίποτα. Απλώς μπήκα με τα πράγματά μου. Μπήκα και κάθισα απέναντι από το γραφείο χάμω. Ποτέ δε θα καθόμουν σε καρέκλα. Κι ήταν η αίθουσα μεγάλη και πολυτελής. Και είχε κάτω μια μοκέτα κι ένα διάδρομο παχύ χαλί.

Άναψα με το ήδη αναμμένο μου τσιγάρο ένα άλλο, κι έσβησα το πρώτο αργά, αργά πάνω στο χαλί. Μου βάλαν όλοι τις φωνές. Εγώ αντέδρασα αμέσως σαν παιδάκι πούκανε ζημιά και που το πιάνουνε στα πράσα και προσπαθώντας να τα μπαλώσω μάζεψα τη γόπα από κάτω και την έχωσα στην τσέπη μου. Αλλά μούπεσε και τάλλο το τσιγάρο καταγής και δεν ήξερα πια τι να κάνω. τάχα κυριολεκτικά χαμένα, ώσπου ήρθανε και με σηκώσαν και φωνάζαν οι επίτροποι "Αρκεί", και "Πάρτε τον", "Αρκεί". Και σήκωνα τα πόδια στον αέρα και προσπάθαγα να περπατήσω στον αέρα κι έλεγα με σημασία "Α, το χαλί, το χαλί να προσέχω να μη πατήσω το χαλί" και λέγανε αυτά εκείνοι "Ρε ποιο χαλί! Πάτα το πανάθεμά σε το χαλί. Εδώ μας τόχεις κάψει". Και με βγάλαν έξω σηκωτό. Και μ' αφήσανε κει χάμω. Κι άραξα πάλι χάμω σ' ένα διπλανό δωματιάκι κι έβγαζα το βατραχάκι και τους έκανα πλικ, πλοκ, κι είχαν πάθει πλάκα όλοι για να βρουν τι είν' αυτό. Ψάχναν να διαπιστώσουν από πόθεν προερχόταν. Και μου 'ρχόταν και κοιτάγαν και τους κοίταζα κι εγώ. Μα δεν τολμούσαν να ρωτήσουν.

Ήρθε τέλος κι ο γιατρός να μ' ανακρίνει. Δε με πήγανε σ' αυτόν. Αυτός κατέβηκε χάμω και με βρήκε. Φαίνεται θάμουν η πρώτη θλιβερή προσωπικότη. Μονάχα που ήρθε χάμω, αλλά εγώ καθόμουν χάμω, και εκείνος σε καρέκλα. Κι ήταν άγριος εκείνος ο γιατρός και πολύ-πολύ ψηλός.

"Δε μου λες," μου λέει, "πώς σε λένε ;" Μιλιά εγώ.

"Δεν ξέρεις πώς σε λένε,", "Τον πατέρα σου, τη μάνα σου;" Εγώ ούτε κιχ.

"Δώστε μου τα χαρτιά του". Τα πήρε και τα διάβασε. "Τι δουλειά κάνεις, κάνεις καμμιά δουλειά;"

"Ταξιδεύω", του λέω.

"Και δε μου λες, αυτά γιατί τα φοράς"

"Τα ρούχα μου," του λέω, "έτσι ντύνομαι". "Τα ρούχα μου...Ταξιδεύω".

"Δε μου λες, θες να υπηρετήσεις;"

"Θέλω να πάω να ταϊσω την τσουκάλα", του λέω.

Το σκέφτηκε αυτό λιγάκι ομολογώ.

"Μήπως έχεις κάνει ψυχιατρείο;"

"Η θειά μου", του λέω.

"Ποια θειά σου".

"Η θειά μου", του ξαναλέω.

"Η θειά σου παιδί μου έκανε ψυχιατρείο ή εσύ;"

"Έφυγα", του λέω.

"Από που έφυγες, γιατί έφυγες".

"Γιατί δεν είναι καλά".

"Βγάλε τέλος πάντων ετούτο το καπέλο κι ετούτα τα ηλίθια γυαλιά. Να δούμε επιτέλους τη φάτσα σου. Μας κρύβεις και τη φάτσα σου ε! φοβάσαι; "Και μου σπρώχνει προς τα πίσω το καπέλο και μου βγάζει τα γυαλιά. Προλαβαίνω

και τ' αρπάζω και προτού τα ξαναβάλω, του ρίχνω δυο κλεφτές ματιές. Όχι για πολύ. έτσι για μια στιγμή. Απλώς αποεστίασα τα μάτια και τα έκανα να τον κοιτάξουν χιαστί μες τα δικά του. Του ανάψαν τα γλομπάκια.
"Είπες", μου λέει, "ότι έφυγες γιατί δεν είναι καλά. Ποιος δεν είναι καλά; "Τι δεν είναι καλά; Που δεν είναι καλά; Πλάκα μου κάνεις. Μήπως εννοείς παιδάκι μου ότι η θειά σου σ' έκλεισε σε ψυχιατρείο και συ έφυγες. Κι αν η θειά σου σ' έκλεισε τότε γιατί σ' έκλεισε, ε, γιατί;"
"Γιατί είναι άρρωστη", του απαντώ.
"Ποιος είναι άρρωστος παιδί μου η θειά σου ή εσύ; Φιρί-φιρί το πας να με τρελάνεις".
"Γιατί είναι άρρωστη", του ξαναλέω.
Πετάγεται όρθιος και ουρλιάζει. "Ελάτε εδώ εσείς. Ποιος τον έφερε αυτόν εδώ; Πώς βρέθηκε αυτός εδώ; Μόνος του ήρθε;"
Τότε ήρθανε οι δύο συνοδοί, όπου ένας έλεγε πως να "τον έφερε κάποιος λίγο λιγότερο παρτσιακλός από αυτόν, να! σε λίγο καλύτερο χάλι από δαύτον και δε μπορεί, θα ήταν κολλητοί", και ο άλλος απαντούσε πως "όχι, εκείνος ήταν φοιτητής και τον εβρήκε στο Ζάππειο...;" και τσακωνόντουσαν οι δυο τους.
Ώσπου με πιάσαν ξαφνικά τα γέλια, και μου ερχόταν από μέσα. Τα κράταγα πανάθεμά τα. Μα δεν κρατιόντουσαν εκείνα.
Κι έπεσε πάνω μου ο γιατρός ο άγριος εκείνος και ψηλός κι είχε αρχίσει να τσιρίζει πως μ' έχει κάνει τσακωτό. Και πως θα του το πληρώσω ακριβά που πήγα έξυπνος εγώ να τους πουλήσω τρέλα και μου αράδειαζε βρισιές.
Κι εμένα ο νους μου στα φαντάρια που τσακωνόντουσαν ακόμα για το Ντεϊβ κι εμένα. Και μου ξεφύγανε τα γέλια, και μου ξεχύθηκαν κι οι μύξες και μου δακρύσανε τα μάτια. Και άφησα τον εαυτό μου.
Πετάχτηκα και 'γω απάνω κι έπιασα το γιατρό απ' τον ώμο, σα νάμασταν παλιά φιλάρια. Αυτός ετσίριζε βρισιές. Εγώ ξεραίνομαι στο γέλιο και του κοπάναγα τη πλάτη όσο πιο δυνατά μπορούσα και έλεγα: "Πως, ναι ρε πούστη. Έχεις δίκιο ρε πούστη πουλάω τρέλα". "Πουλάω τρέλα"!
Όπου ο γιατρός εξαφανίστη και η τσιρίδα του ακουγόταν κι απ' τον απάνω όροφο. Κι εγώ να πιάνω την κοιλιά μου. Ώσπου μου κόπηκαν τα πάντα και περίμενα.
Ευτυχώς που δεν περίμενα πολύ. Κράτησε μόνο δυο λεφτά η Αγωνία.
Ήρθανε οι συνοδοί και με πήραν και μου δείξαν το χαρτί, κι ούτε που τόχανε αλλάξει.
Έγραφε: "Σχιζοειδής ψύχωσις".

***

Την άλλη μέρα ξαναπήγα το πρωί. Πήρα μαζί και την Ιρένα. Δηλαδή ακριβώς δεν την πήρα εγώ. Υποτίθεται πως αυτή με πήρε να με πάει μαζί με τα τσιμπράκαλά μου, γιατί δεν ήξερα τι μου γινόταν.
Με είχαν αμέσως διώξει χτες και μου είχαν πει να ξαναπάω με τέσσερεις φωτογραφίες. Και εγώ δεν ήξερα που παν τα τέσσερα. Που να μπορέσω να φέρω σε πέρας μια τόσο δύσκολη αποστολή όπου μου είχαν αναθέσει και που χρειάζεται να τάχεις τετρακόσια. Και ήτανε αυτή η πρώτη στη ζωή μου στρατιωτική αποστολή.
Κρεμόταν απ' αυτή της πατρίδας μας ολάκερη η τιμή. Δεν ήθελα να αποτύχει. Γι' αυτό με πήγε η Ιρένα. Γιατί το ήθελε κι αυτή πολύ να βοηθήσει. Μάλιστα για να μην τύχει και τις χάσω κόλησα με ούχου τις φωτογραφίες σε μια φαρδειά, μακριά και μπλε λουρίδα από πανί και για να μπερδέψω τον εχθρό (για καμουφλάζ που λένε) κόλησα ανάμεσά τους και διάφορα θηρία, που είχα φωτογραφίες. Όπως και κάτι παλαιστές, συνθέτες και ποδοσφαιριστές.
Αλλά απογοητεύτηκα πολύ γιατί όταν τους έδωσα ο ίδιος τη λουρίδα, δεν καταλάβανε οι χάνοι, τα σχέδιά μου τα μεγαλοφυή, που είχα καταστρώσει και μπερδευτήκανε οι ίδιοι. Μου δείχναν τη φωτογραφία του Κινγκ Κονγκ και με ρωτάγαν αν αυτός είμαι εγώ. Και χαχανίζαν. Για τούτο φαίνεται πως δεν με θέλει ο στρατός.
Γιατί φοβάται τη μεγαλοφυία μου. Δεν την καταλαβαίνει και την απορρίπτει ασυζητητί.
Καθόμουνα κει χάμω έξω απ' τη μπαράγκα, εκεί στον καθαρό αέρα. Κι άκουσα πολλά εκεί. Για τα χαρτιά μου είχα αφήσει την Ιρένα, που τους είχε πει πως ήτανε γειτόνισσα. Και ήτανε γειτόνισσα στ' αλήθεια. Και προσπαθούσε και ο Μούλος και αυτήν να την ψαρέψει. Μόνο που αυτή δε ψαρευόταν.
Μαζεύονταν πολλοί και με πειράζαν. Μου ήταν εύκολο πάρα πολύ να τους κομπλάρω. Με μια κίνηση, ένα βλέμμα ή μια λέξη. Τους έκανα και χάνανε τα λόγια, μπερδεύανε τα χέρια και τα πόδια. Διότι λέγανε βλακείες όπως: "Άντρας είσ' εσύ! και φοράς πλεξούδες". Ή: "Σου αρέσουνε οι Ντόρς, η Ροκ μιούζικ".
Αυτόν τον έκανα μονάχο του να πέσει. Είχε πάρει φόρα κάπου τριάντα μέτρα και φαίνεται το σκέφτηκε πολύ το τι θα με ρωτήσει. Φορούσε και πολιτικά και μου φαινόταν ασφαλίτης. Όταν έφτασε μπροστά μου και σταμάτησε και τόπε, απλώς δεν τούδωσα καμμιά σημασία, είχα κάπου σταματήσει το βλέμμα μου και συνέχισα να το κρατώ εκεί. Αυτός μπερδεύτηκε και έπεσε. Σηκώθηκε και τόβαλε στα πόδια.
Ξάφνου έρχεται ο Μούλος και με ρωτά: "Αν τάϊσα εκείνη την τσουκάλα και τέλος πάντων ποια είναι εκείνη η τσουκάλα". Γιατί του τόχα πει και κείνου ακριβώς το ίδιο, πριν με στείλει στο νοσοκομείο. Του απάντησα πως "Ναί", και πώς γίνεται του λέω να μην ξέρεις την Τσουκάλα.
"Έλα", μου λέει, "δε σε θέλει ο στρατός. Πάρε αυτό εδώ να μας θυμάσαι".
Και μου έδωσε ένα λουλούδι κι έφυγε. Και ήταν μία μαργαρίτα. Και ήτανε φτιαγμένη με σύρμα και κλωστή.

Μούρθε τότε στο κεφάλι πως η κίνηση αυτή του Μούλου ίσως και νάτανε προσπάθεια αληθινή να με πλησιάσει, κι όχι πια να με ψαρέψει. Αλλά το λουλούδι ήταν ψεύτικο και ίσως ψεύτικη ήταν και η κίνησή του. Και σκέφτηκα πως ένα τέτοιο δώρο εγώ δεν το θέλω, και θα τους το δώσω πίσω. Αλλά έχοντας ακόμα αμφιβολίες μήπως στο λουλούδι υπήρχε κάτι, ίσως έστω κι ένα ψήγμα ανθρωπιάς, έβγαλα απ' το σακούλι ένα φτυαράκι παιδικό και ένα κουβαδάκι και το φύτεψα εκείνο το λουλούδι λέγοντας από μέσα μου πως αν είν' αληθινό θα βλαστήσει και θα μεγαλώσει και θα βγάλει μαργαριταράκια.
Ήρθε τότε η Ιρένα και μου φώναζε "Έλα ρε συ να υπογράψεις και μετά φυτεύεις το λουλούδι". Εγώ δεν ξεκόλαγα από κει, και το πότιζα, ρίχνοντας νερό απ' το παγούρι. Και μαζευτήκαν όλοι γύρω. Εγώ να σκαλίζω το λουλούδι και να το ποτίζω και ο Μούλος να κουνά το κεφάλι του με λύπη και να λέει: "Εγώ του τόχα δώσει! Κρίμα το παιδί!" Είχε πια κι εκείνος ολότελα πειστεί για την τρελότητά μου.

Σημείωση συγγραφέα: "Τσουκάλα" ήταν το όνομα της γάτας που είχε σπίτι του ο Έτσι. Φεύγοντας είχε αφήσει εκεί διάφορα υποτιθέμενα φρικιά, αλλά τόξερε πως κανένας δε θ' ασχολιόταν με τη γάτα. Γι αυτό ήθελε να γυρίσει πίσω γρήγορα.
Για να μη μείνει η γάτα νηστικιά. Το σκέφτηκε και τόπε εντελώς απλά. Μόνο που δεν το διευκρίνησε. Πάντως εσύ που το μαθαίνεις αυτό τώρα, μην πας αμέσως να το πεις στο Μούλο και τους άλλους.
Ας τους να ψάχνουν να το βρουν, γιατί θα τους βασανίζει ακόμα της τσουκάλας το αίνιγμα.

Συνεχίζω την καταγραφή από το μαγνητόφωνο.
"Ξαναπήγα στο ίδιο μέρος την επόμενη χρονιά. Πήγα μοναχός μου, με την ίδια περίπου αμφίεση. Το ίδιο ρεμπούμπλικο καπέλο με το ινδιάνικο ανάγλυφο ραφτό, και πλεξούδες, μόνο που τώρα ήταν πολλά-πολλά μικρά κοτσιδάκια δεμένα στην άκρη με χρωματιστά καλωδιάκια από ένα χαλασμένο τρανζίστορ. Είχα κρεμασμένα δυο ταγάρια με διάφορα άσχετα και σχετικά γεμάτα. ή μάλλον το ένα ήτανε ταγάρι, γιατί στα δεξιά κρεμότανε μια τσάντα που στο εξωτερικό τσεπάκι είχα χώσει μια βίδα κάπου 20 πόντους μάκρος και 3 πάχος, απ' αυτές που βιδώνουνε τις σιδηροτροχιές. Μάλιστα, θυμάμαι τώρα, απ' τη τσάντα μου εξείχε ένα τεράστιο φτερό, που έτσι και πήγαινες να το κουνήσεις ξεπουπουλιαζόταν και γέμιζε τη περιοχή φτερά, φτερά σα χαρτοπόλεμος. Και το φτερό αυτό στεκόταν δίπλα στο κεφάλι, με το καλάμι του χωμένο μες την τσάντα.
Πήρα μαζί μου και μια ταμπακέρα όπου ήταν γεμάτη με φωτογραφίες, καμμιά τραναταριά. Ήταν όλες δικές μου, άλλη κομένη τρίγωνη, άλλη οβάλ, άλλη ρόμβος, άλλη ακαθόριστου σχήματος. Πάντως καμμιά δεν ήτανε τετράγωνη. Μες την ταμπακέρα υπήρχαν κορδελάκια, χάντρες και μυρωδικά, όπως ρίγανη, δυόσμος, φασκόμηλο και βάλε. Ίσως και κάτι τσίχλες χιώτικες. Δεν είχα λιβάνι. Δεν είχα καταφέρει να βρω. Βέβαια όλη αυτή η προετοιμασία που έγινε μόνο και μόνο για να ξεμπλέξω την ίδια μέρα και να μη με στέλνουν πίσω να βγάλω φωτογραφίες, απέτυχε παταγωδώς. Έκανα τρεις μέρες για να ξεμπερδέψω. Α, κουβάλαγα κι ένα κομμάτι απ' τη σπασμένη μου κιθάρα.
Πέρασα τη πύλη χωρίς να δώσω σημασία στους φρουρούς. Αυτοί ίσως είδαν ένα φτερό μ' ανθρώπινο κορμί να περπατά και δε με πήραν πρέφα. Κόντευα να φτάσω στις παράγκες όταν είδα ένα τύπο έξαλλο και ξαναμμένο να ουρλιάζει και να βρίζει τους φρουρούς. Ήταν ο Μούλος.
"Γεια σου", του λέω, "εσύ δεν είσαι που μου έδωσες εκείνο το λουλούδι. Πάρε αυτό. σου το χαρίζω", και του δίνω το φτερό.
Ο Μούλος κατάπιε κάτι λίγα πουπουλάκια κι έτσι αναγκάστηκε να ηρεμήση και γλυτώσαν κι οι σκοποί απ' τις φωνές του. Με γνώρισε κι αυτός αμέσως και με ρώταγε τι κάνει η τσουκάλα. "Α!" του λέω, "την πάτησε αυτοκίνητο". Και τον ρώταγα κι εγώ για το λουλούδι αν είχε βγάλει μαργαριταράκια. "Όχι", μου απαντά, "μαράθηκε".
Τελικά δε με στείλανε Νοσοκομεί. μούπανε να φύγω και νάρθω την άλλη μέρα το πρωί στις 7 διότι "Μπορεί εσύ να μη μπορείς να ξυπνήσεις, αλλά εδώ είναι στρατός" και τέτοια.
Διαπίστωσα πως δε θα ναύλωναν ιδιαίτερο ταξί για μένα, όπως πέρσυ. Είχαμε παραγνωριστεί πια...Έτσι έφυγα λέγοντας πως θα γυρίσω αύριο, αλλά όχι στις 7, αλλά στις 3 τη νύχτα. Άφησα το Μούλο αναστατωμένο να ψάχνει ποιος θα είναι ο νυχτερινός φρουρός και να τον ενημερώσει κατάλληλα.
Έφτασα στο στρατόπεδο νύχτα. Όχι στις 3, αλλά στις 5. Με κρατήσανε για λίγο εκεί στη πύλη. Γύρω στο χάραμα με πήγαν στη μπαράγκα με τους άλλους σαν εμένα που τους είχανε κρατήσει να κοιμηθούν εκεί το βράδυ. Με πλησίασε ένας από δαύτους και μου λέει: "Γεια σου ρε φίλε τι γίνεσαι. Τι σειρά είσαι;" Τον αγνόησα τελείως. Υποτίθεται πως ήτανε τρελός και μου μιλούσε για "σειρά". Το νιονιό του ήταν τόσο. Έκοβα βόλτες πάνω κάτω, ανάμεσα σε δυο παράγκες. Είχε βρέξει το βράδυ και υπήρχαν κάτι μπάρες με νερά κι όταν έφτανα στο πλάτωμα υπήρχε εκεί μια μπάρα όχι και πολύ μεγάλη. Πάντως όταν έφτανα σ' αυτήν την γυρνούσα γύρω-γύρω και πάλι προς τα πάνω και πάλι κάτω και ταυτό.
Ξημέρωσε. Περιμέναν τη μεγάλη κλούβα να μας πάνε στο νοσοκομείο. Μαζεύτηκε κόσμος πολύς. Φτάσανε ακόμα και δυο τρεις αργοπορημένοι χθεσινοί τρελλοί, που τους είχαν κι αυτούς διώξει όπως και μένα. Δεν τους είχανε κρατήσει όπως τους άλλους να κοιμηθούν εκεί. Ομολογώ ότι με αυτούς τους ξεχασμένους βρήκα μερικά κοινά.
Το πρώτο περιστατικό. Ξαφνικά μου κλείσανε το δρόμο. Γύρω από τη μπάρα καθίσανε και συζητάγαν 5-6 αξιωματικοί. Όπως έφτασα εκεί δεν είχα άλλη λύση παρά να τους σπρώξω όλους πέρα και να συνεχίσω τις βόλτες

μου αφού γύρισα τη μπάρα γύρω-γύρω. Αυτοί αγρίεψαν.
Μπαίνει στη μέση ένας απ' τους αργοπορημένους χθεσινούς και λέει: "Από κει περνάει" και μαρμαρώσαν όλοι.
Το χαρτί που του δώσαν αυτουνού έγραφε "Ψυχονεύρωση αντικοινωνικού χαραχτήρα. Τοξικομανία κτλ."
Το δεύτερο περιστατικό. Στο νοσοκομείο. Εκεί που μας στιβάξαν όλους να περιμένουμε πότε θάρθει ο γιατρός να μας περάσουν έναν ένα από δαύτον. Εγώ κάπνιζα τσιγάρα, το ένα πάνω στο άλλο. Ήρθανε κάποιοι με στολές και είπαν πως απαγορεύεται. Το γράφει και η ταμπέλα. "Απαγορεύεται το κάπνισμα". Εγώ συνέχισα να καπνίζω. Έκαιγα με το τσιγάρο το μουσαμά στο πάτωμα κάνοντας διάφορες ζωγραφιές, και στο τέλος έριχνα τη γόπα τη σβυσμένη στην εξωτερική του σακακιού μου τσέπη. Πετάγεται ο άλλος απ' τους αργοπορημένους χθεσινούς και λέει: "Τι θα πει απαγορεύεται. Εγώ αυτό δεν το καταλαβαίνω". Κι άναψε κι αυτός τσιγάρο.Βέβαια μετά καπνίζαν όλοι οι τρελοί. Πάντως το χαρτί που τούδωσαν αυτουνού έγραφε: "Ανώριμος προσωπικότης".
Το τρίτο περιστατικό. Την επομένη στο στρατόπεδο. Όπου ξαναπήγαμε με τις φωτογραφίες να μας δώσουν τα χαρτιά μας. Όπου ήταν μαζωμένοι όλοι μα όλοι οι τρελοί, και αυτοί που τους κρατήσαν και αυτοί που τους διώξαν. Όπου εγώ έκανα και άλλο δώρο στο διοικητή το Μούλο. Μια άσπρη πάπια πλαστική που έμοιαζε του Ντάφυ Ντακ. Και του είχα τότε πει πως "Αυτό δεν είναι πραγματικό παπί, κι ας φαίνεται για τέτοιο. Γιατί έπρεπε νάναι μαύρο και είναι άσπρο. Και για τούτο να το βράσεις στο ζουμί του με σινική μελάνη και τότε αφού το πιεις θα μπορέσεις αμέσως να αντιληφτείς το σινικό τείχος που έχεις γύρω στο κεφάλι και σου βουλώνει τ' αφτιά".
Ο Μούλος πήγε να το πάρει, αλλά όλοι οι τρελλοί εσκάσανε στα γέλια. Και τσαντίστηκε ο Μούλος και αρχίζει να φωνάζει. Και πετάει χάμω το παπί, κι εγώ του είχα τότε πει, πως είναι τούβλο. και σαν τούβλο θα πεθάνει, διότι δε μπορεί να καταλάβει την αξία αυτού του δώρου. Και ότι πια τον αγνοώ και δεν θα υποφέρω πια για δαύτον.
Ο Μούλος τάχασε και βγήκε έξω. Τότε με ρωτήσαν οι φαντάροι "Τι είναι τούτο δω" (εννοώντας το κομμάτι απ' τη σπασμένη μου κιθάρα). Και τους απάντησα εγώ "Τίμιο ξύλο". Και πέσαν πάνω μου οι τρελοί και μου ζητάγαν από δαύτο. Κι εγώ τους μοίραζα θυμάμαι και όλοι σκάγαμε στα γέλια. Όπως συνέβει και με τις φωτογραφίες. Όπου ο γραφιάς είχε αγανακτήσει γιατί δεν εύρισκε καμμιά της προκοπής, καμμία τρετραγωνισμένη, μα οι υπόλοιποι τρελοί τις κάναν κέφι και τις θέλαν για αναμνηστικό κι άλλος διαλέγει την οβάλ, άλλος τη στρογγυλή, άλλος το ρόμβο ή τις ακαθόριστες στο σχήμα.
Αλλά το τρίτο περιστρατικό συνέβει όταν είπα του γραφιά πως δε μπορώ άλλο πια να περιμένω και μου απάντησε αυτός πως γράφει απ' τις 7 η ώρα το πρωί και του σπάσαμε τ' αρχίδια...
Εγώ του είπα αμέσως πως δεν πρέπει να παραπονιέται, διότι είναι η δουλειά του αυτή και πως "εμένα που με βλέπεις, έχω κάνει κίνημα εγώ για την εξάπλωση της ξάπλας και με ρωτάς που με κρατάς τόση ώρα όρθιο!"
Και είπα τότε στους υπόλοιπους τρελούς να πάρουμ' όλοι τα χαρτιά μας ανυπόγραφα και πως αν ξεχυθούμε έξω τι θα κάνουν, θα τρέξουν από πίσω οι διοικητές να υπογράψουν κι όχι να καθόμαστε εμείς να περιμένουμε.
Αλλά οι τρελοί δίσταζαν και φοβόντανε να το ρισκάρουν κι είπα πως θα πάω εγώ να πιω καφέ κι ήρθε μαζί μου και ο τρίτος αργοπορημένος χθεσινός, ο γυαλάκιας παλαβός. Και πήγαμε κι ανοίξαμε το κυλικείο, παρ' όλο που μας είχαν πει οι φαντάροι πως αυτό τέτοια ώρα ήτανε κλειστό.
Μα συμφωνήσαμε εγώ και ο γυαλάκιας πως δεν υπήρχε δύναμη στον κόσμο να μας εμποδίσει να πιούμε τον καφέ μας. Εγώ κρατούσα στο δεξί μου χέρι και τη βίδα. Και μας πήραν οι φαντάροι από πίσω, και ξυπνήσαν και τον καφετζή και τ' ανοίξαν και το κυλικείο και μας ψήσαν δώδεκα καφέδες. Τόσοι ήταν όλοι κι όλοι οι τρελοί και τους είχαμε μετρήσει εγώ κι ο γυαλάκιας.
Αυτουνού του είχαν γράψει στο χαρτί "Ψυχωσική μανιοκατάθλιψη. σύνδρομον αυτοκαταστροφής", ή κάτι τέτοιο. Δε θυμάμαι καλά.

***

Τώρα θα σου αφηγηθώ τι έγινε στο νοσοκομείο. Τον διάλογο που είχα με το γιατρό. Εκεί να με συγχωρείς, αλλά δε μου ρχόταν τίποτ' άλλο στο κεφάλι και δανείστηκα τα δικά σου λόγια, Άσιμε. Δεν έχει όμως τούτο σημασία γιατί και συ δανείστηκες δικές μου εμπειρίες όταν έφτιαξες εκείνο το τραγούδι "Είμαι παλιάνθρωπος". Αλλά καμμιά σημασία δεν έχει τούτο. Το ποιός αντιγράφει ποιον, γιατί κανείς δεν αντιγράφει. Γιατί όλα τούτα υπάρχουν από μόνα τους. Σαν τη ροή του ποταμού. Όχι τον ήχο του νερού, ούτε το ίδιο το ποτάμι. Τη ροή. Τη ροή που υπάρχει εν δύναμει. Όσοι από μας κοιτάξαμε βαθειά εντός, όσοι σκιστήκαμε εντός.
Τέλος πάντων. Εκείνος ο γιατρός υπήρξε ευγενικός. Με ρώτησε αν έχω κανένα πρόβλημα. "Όχι", του λέω, "μήπως έχεις εσύ;"
"Δε μου λες παιδί μου. Τα χαρτιά σου εδώ λένε πως ήσουν φοιτητής και εγκατέλειψες σπουδές και είσαι ανυπόταχτος και τι θα κάνεις μ' αυτό. Και γιατί παιδί μου εγκατέλειψες σπουδές; Θα μπορούσες τώρα να ήσουν ένας πολύ καλός επιστήμονας".
"Τίποτα", του λέω, "Εγώ κάνω ΚΡΟΚ. Και αφ' ότου ανακάλυψα το ΚΡΟΚ...αλλά εσύ δε μπορείς να καταλάβεις..."
"Δηλαδή", μου λέει αυτός μ' ενδιαφέρον.
"Άκου να δεις", του λέω, "όταν χάνω το κορμί μου...πιάνομαι απ' τις πλεξούδες.
...σκαρφαλώνω..." και του λέω όλα αυτά αφήνοντας το σώμα μου ελεύθερο. Τα χέρια μου αρπάξανε τα κοτσιδάκια

και το κορμί μου του έδειχνε το πώς γίνεται.
"Δηλαδή γινόσουν άϋλος;". "Όχι", του απάντησα.
Και συνέχισα λέγοντας ακριβώς αυτά που έλεγες εσύ, πως "εγώ μένω σε υπόγειο, και κοιμάμαι κάτω απ' το ταβάνι κι έτσι βρίσκομαι πάνω από τη γη κι εκεί ανακάλυψα το ΚΡΟΚ".
"Μα τι είναι αυτό το ΚΡΟΚ"
"Το Κροκ είναι Κροκ", του απαντώ. "Αλλά είναι και Κροκ. Όπως τρόζει ένα γρανάζι, όπως καταρέει ένας θεσμός, όπως κροκορόζει ένα βρέφος που γεννήθηκε απλά".
"Πες το σε παρακαλώ πιο δυνατά", μου λέει, "δεν καταλαβαίνω".
"Ανακάλυψα πως υπάρχουν Κροκάνθρωποι", συνεχίζω εγώ, "και πως εγώ είμαι ένας απ' αυτούς". "Α!" μου λέει, "ώστε έτσι".
"Είχες όμως δίκιο", του λέω. "Όντως έχω ένα πρόβλημα. Βρίσκομαι τόσο καιρό να ψάχνω για κροκανθρώπους, αλλά δεν βρίσκω κανέναν..."
Ο γιατρός με κοίταζε με συγκατάβαση. Έδειχνε πως προσπαθούσε να με νοιώσει.
Ένας γραφιάς με άσπρη μπλούζα κρατούσε πρακτικά.
"Και δε μου λες παιδί μου. Με την ανυποταξία τι θα κάνεις. Κινδυνεύεις να πας φυλακή. Το ξέρεις; Γιατί εγκατέλειψες το Πανεπιστήμιο;"
"Εγώ", του λέω, "εγώ έδινα εξετάσεις".
"Μα πώς γίνεται αυτό;"
"Ναι!", του λέω, "ίσως να έχεις δίκιο. Νομίζω πως μερικές φορές εκείνοι δε με βλέπανε".
"Δηλαδή γινόσουν άϋλος;"
"Όχι", του απαντώ, "εκεί ήμουνα".
Αυτό ήταν. Ο γιατρός με κοίταξε με συγκατάβαση και μου υποσχέθηκε πως θα φρόντιζε αυτός. Και να μη φοβάμαι και όλα θα πηγαίνανε καλά.
Πράγματι ήρθαν και με πήρανε και με πήγανε και με περάσανε από την επιτροπή, απ' το ίδιο εκείνο μέρος με τη μοκέτα και με έδιωξαν αμέσως. Εκεί δε χρειάστηκε να κάνω τίποτα. Μπήκα κι όρμηξα προς το γραφείο κρατώντας εκείνη τη βίδα στο δεξί μου χέρι. Οι επίτροποι τα χρειαστήκανε και πετάχτηκαν απάνω.
Εγώ απλώς σταμάτησα. Έβγαλα το αριστερό μου χέρι από τη τσέπη και άδειασα σιγά-σιγά όλες τις μαζεμένες γόπες μέσα σ' ένα μεγάλο γυάλινο τασάκι. Ούτε καν που με ρώτησαν τίποτα. Με διώξανε αμέσως.
Αλλά για να μη σε ταλαιπωρήσω άλλο αγαπητέ μου γνώριμε, Νικόλα, θα σου διηγηθώ και το τελευταίο επεισόδιο. Και τα λέω αυτά σε σένα για να τα ξεφορτωθώ.
Είναι η τελευταία φορά που τ' αφηγούμαι. Δεν πρόκειται να μ' απασχολήσουν πια.
Και δεν έχει σημασία αν το μαγνητόφωνό σου γράφει ή είναι χαλασμένο. Εμένα με απασχολεί να ξεμπερδεύω από δαύτα. Αυτά φύγαν από μένα. Κι ίσως και για τούτο διάλεξα εσένα για να τ' αφηγούμαι, που είσαι ο παλιός μου γνώριμος. Κι άμα καταφέρω και ξεφορτωθώ πάντα ολότελα, ακόμα και αυτή τη γνωριμία, σίγουρα θα ξεκολήσω και θα ξαναβρώ τη δύναμή μου.
Γι αυτό άκου λοιπόν και το τελευταίο περιστατικό στο στρατό. Όταν γυρίσαμε με τους καφέδες στο δωμάτιο του γραφιά, οι μισοί απ' τους μουρλούς είχαν πάρει το χαρτί τους κι ήταν έτοιμοι να φύγουν, αλλά ο γυαλάκιας κι εγώ δεν τους αφήσαμε. Τους γυρίσαμ' όλους πισω και πίναμ' όλοι μας καφέ. Ώσπου μπήκε μια κλώσσα. Πώς αλλοιώς να τήνε πεις. Ήταν απ' αυτές που πήγαν να καταταγούνε εθελοντικά στο στράτευμα.
Μούρθε και τραγούδαγα τραγούδια του Νικόλα. "Κι αν μ' έχουν κόψει φέτες...δε φταίνε οι γυναίκες..." κτλ.
Μπαίνει ο Μούλος και της πιάνει την κουβέντα. Εμείς πίναμε καφέ και τραγουδάγαμε. Και ομολογώ τη βρίσκαν όλοι. Πιάνει ξαφνικά τ' αυτί μου τα εξής: "Μα έπρεπε δεσποινίς μου να είχατε έρθει από το πρωί. Το σχολείο έχει αρχίσει απ' το πρωί κι έχετε πολύ καθυστερήσει, αλλά τέλος πάντων κάτι θα κάνουμε. Θα δούμε τι θα κάνουμε..."
Οπότε εγώ αλλάζω ξαφνικά σκοπό και τραγουδάω "Παράτα το σχολείο...κτλ., παράτα το στρατό...κτλ." Και τη βρίσκαν όλοι και ρώταγαν "Που τα ξέρεις ετούτα τα τραγούδια, δικά σου είναι;" Αλλά εκείνη τη φορά ο Μούλος αγριεύει ξαφνικά όπως δεν είχε αγριέψει στη ζωή του έτσι ίσως ποτέ. Ίσως του θίχτηκε το αντρικό του γόητρο γιατί τον ξευτελίζαμε μπροστά σε μια γυναίκα. Φουκαρά και μαλάκα φαλοκράτη. Πόσο εξαρτημένος είσαι από κείνες που καταπιέζεις!!!....
Και πέφτει απάνω μου ουρλιάζοντας. "Εσύ δεν τάφερες ετούτα τα σκουπίδια; Πήγαινε και πέταξέ τα" Και μου δείχνει τους καφέδες και το χαρτονένιο δίσκο.
"Αδύνατο", του λέω, "μπορεί να κάνω για σερβιτόρος, όποτε μου κάνει κέφι. Αλλά ποτέ δε κάνω με σκουπίδια. Να πας να τα πετάξεις εσύ".
Ο Μούλος τότε αγριεύει πιο πολύ, αλλά ξεσπά πάνω στους άλλους. Και βγάζει έξω όλους τους τρελούς. "Το χαρτί σας το πήρατε! Τι θέλετε μωρέ! Έξω! Έξω! Όλοι έξω!". Μόνο εμένα δεν τολμά να με πλησιάσει. Τότε εγώ του ξαναείπα πως είναι τούβλο και τα γνωστά και δε μπορεί να με καταλάβει και δε θα ξανασχοληθώ με δαύτον και θα τον περιμένω απ' έξω να μου φέρει το χαρτί ο ίδιος.
Κι έτσι βγήκα έξω.
Πράγματι ο Μούλος μούφερε έξω ο ίδιος το χαρτί. Αφού προηγουμένως είχε βάλει έναν φουκαρά φαντάρο να

πετάξει τα σκουπίδια. Το παίρνω εγώ και το διαβάζω.
Βλέπω πως απάνω γράφει: "Ψυχωσική συνδρομή σχιζοφρενικού τύπου". Και του το δίνω αμέσως πίσω. Του λέω πως δεν έπρεπε να γράφει έτσι και πως έπρεπε να γράφει "Σχιζοφρενοβλαβίωση". "Δεν ξέρω εγώ από αυτά", μου λέει. "Να πας πίσω στο νοσοκομείο και να τους το πεις να στο αλλάξουν. Πώς τόπες. Σχι-ζο-βλα-βίω-ση;" Όχι του λέω. Πες το σωστά. "Σχι-ζο-φρε-νο-βλα-βίω-ση". Μπήκε στο λούκι κι επανέλαβε τη λέξη. Μα δεν την έλεγε σωστά. Εγώ περίμενα υπομονετικά και τούκανα μαθήματα ορθοφωνίας. Τελικά κατάφερε και τόπε. "Σχι-ζο-φρε-νο-βλα-βίω-ση". Έτσι πήρα το χαρτί κι έφυγα.
Έχετε γειά Ελληνικά στρατά.
Και όλα τα στρατά του κόσμου έχετε γεια".

Δεν μπορώ να σου χαρίσω τίποτα από την ουσία του ΚΡΟΚ.
Εσύ δεν απουσίασες ποτέ σου στην ουσία. Στην ουσία της απουσίας.
Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σου δείξω με τα λόγια.
Σου χαρίζω λοιπόν την λεκτουσία.

Ρώτησε κάποιος κάποτε. Παλάβωσες Νικόλα. Γυρίζεις γύρω-γύρω τ' άγαλμα της πλατείας κι επιταχύνεις το ρυθμό κι έχουν περάσει ώρες. Εγώ απάντησα τότε αυτά: Όλοι, ο καθένας, η καθεμιά κάνετε κύκλους παρ' όλο που πάτε ευθεία. Γυρίζετε σα σβούρες και δε παίρνετε χαμπάρι. Προκειμένου να κάνω κύκλους εγώ μπαίνω μέσα στον κύκλο και τον αντιμετωπίζω. Παρ' όλο που βρίσκομαι ακόμα στην περιφέρεια.
Θα φτάσω και στο κέντρο. Πάντως το θυμάμαι. Είχα απαντήσει. Μίλαγα ακόμα με τους ανθρώπους.
Τώρα πια δεν εξηγώ. Τόχω σταματήσει.

Τώρα ξέρω. Ο πάγος υπάρχει. Αυτό είναι.
Ίσως με επηρέασε η κασέτα ή μάλλον ο τρόπος που μου την έδωσε ο Κώστας το πρωί. Και μετά το άγγιγμα που είχα με τη Στέλλα.
Όλο το πρωινό ξεφάντωμα ήταν κι αυτό παραμύθιασμα. Εκείνος ο χορός κι εκείνοι οι χώροι δικό μου κατασκεύασμα. Θέλω το κρατάω. Μπαίνω μέσα. Θέλω το πετάω. Αλλά ξέρω ο πάγος υπάρχει.
Αφού δε μπορώ ν' αντέξω ούτε κι ετούτο δω το σπίτι. Αφού μου φαίνεται ψεύτικο. Αφού ιδρώνω, κάνω προσπάθειες να το ξεπεράσω, λέω πως έχω λάθος, το ξεπερνάω, αλλά και πάλι ξαναϊδρώνω. όπως τότε με τη Χάρις. Και ξέρω. δεν έχω τίποτε να ξεπεράσω. και φεύγω, και ξανακλείνομαι εδώ. Στο δικό μου μαυσωλείο. Αυτό το σπίτι είναι η τελευταία μου ελπίδα. Από κει περνάει όλος ο κόσμος που γουστάρω κι εγώ το βρίσκω ψεύτικο. Σκέψου πως θάβριζα τα περιβάλοντα των άλλων, αυτών που ήταν στο χορό μαζί μου. Δε θέλω να κάνω λίμπα όλα τα περιβάλοντα. Φοβάμαι να χάσω την ελπίδα. Την τελευταία μου ελπίδα. Γουστάρω νάταν αλλοιώς. Δε γουστάρω...Γουστάρω...Παραμύθιασμα...Ελπίδα...Θάνατος...Ζωή...Ζωικός...βασίλειο... μέγας...μέγιστος...πανύψηλος...τάπα...κοντός....σουλούπι...ασύληπτος...
Εγώ είμαι συ...εσείς, αυτοί, εμείς, εγώ ειμί...μέσα σας, έξω σας, είσαστε...μέσα μου, έξω μου.
Ελπίδα. το μέσα σας...Ελπίδα. το μέσα μου.
Αλλά αυθεντικό μόνο το έξω. Αλλά ξέχασα...η ελπίδα δεν είναι ΚΡΟΚ.
Πρέπει να βρεις τη δύναμη Νικόλα Άσιμε. Αλλά και το πρέπει δεν είναι ΚΡΟΚ;
Θα περπατήσω στα σύννεφα πατώντας στη γη. Ή θα πετάξω τη γη πατώντας τα σύννεφα...Κι όμως ο πάγος υπάρχει. Με γη, χωρίς γη. Με σύννεφα, χωρίς σύννεφα.
Αλλά εγώ είμαι φωτιά. Φωτιά στον πάγο. Μες τον πάγο.
Από φωτιά και πάγο είναι φτιαγμένος ο κόσμος. Αλλά όχι δε θέλω. φωτιά και γύρω πάγος. Όμως αν ήταν ανάποδα...πάγος στη φωτιά...ο πάγος λιώνει.
Γι αυτό. φωτιά στον πάγο. Ο πάγος με κρατάει. Αυτή είν' η φυλακή μου. Το σύμπαν φωτιά και πάγος. Φωτιά στον πάγο...ο κόσμος υπάρχει.
Αυτή είν' η φυλακή μου.
Πάγος στη φωτιά - ο πάγος λιώνει. Αλλ' όμως μένει μόνο φωτιά. Ο Κόσμος δεν υπάρχει. Εγώ τον κόσμο τον θέλω. δε θέλω να τον κάνω λίμπα.

Αλλά ο κόσμος. Φωτιά στον Πάγο. Εγώ...φωτιά. Κόσμος...η φυλακή μου.
Αν φέρω το πάνω κάτω ή το μέσα έξω ο κόσμος δεν υπάρχει. Γίνεται; Δε γίνεται; Η Δύναμη…ο Πάγος…η Φωτιά…
Ο Κόσμος...μόλις με προσπέρασε. Φοβάμαι, με φοβάται;
Φοβάμαι, με φοβάσαι; Πάλι εσύ στη μέση. Είσαι, δεν είσαι; Είμαι; Όχι, δεν είμαι…
Φόνος; Ναί θάνατος; Ναι. Λύτρωση; Όχι.
Τότε γιατί; Αλλά εσύ τόπες ετούτο.
Άμα μπαίνει το γιατί ΧΕΣΤΗΚΑΜΕ.

Είπες πως είσαι η τελευταία μου σύνδεση με τον κόσμο.
Ότι φοβάμαι μη τη χάσω.
Αν εγώ κόψω τη τελευταία μου σύνδεση και βρω τη δύναμη,
εσύ θα βρεις τη δύναμη να μην ξεκόψεις από μένα;

Μέρος Β’

Σήμερα συνδέουν τα σκατά της πολυκατοικίας με νέα σύνδεση.
Εκεί που έλεγα να ησυχάσω. Κυριακή και από το πρωί δουλεύουνε τα κομπρεσέρ
ακριβώς μπροστά στο παρεθούρι μου.
Σε λίγο η μπόχα θα ισοπεδώσει τα πάντα.
Αλλά εγώ το ξέρω. Το πνεύμα δεν έχει όσφρηση.
Γι’ αυτό θα κάτσω να συνεχίσω το βιβλίο τώρα.
Δε θα με καταστείλλουν ούτε τα σκατά τους, ούτε τα κομπρεσέρ τους.

ΑΑΑΑΑΑ αα Αυ-γό που-δε-ζει γίνεται κοπριά
ΟΟΟΟΟΟΟΟοοο Άνθρω-ποι που πέ-θαναν ζού-νε στον αέρα
ου ου ου ου ουου Άρα ανα-πνέ-ουμε ανθρώπινες μορφές και τρώμε
ε ε ει ει ε λαχανίδες που τράφηκαν απ’ την κοπριά.
ιι αι αι αιιιι
Το αυγό που δε ζει μου δίνει την τροφή μου. Κι οι πεθαμένοι συντηρούν την άφθαρτη πνοή μου.
Ζωή = θάνατος, θάνατος = Ζωή, Ζωή = μηδέν, Ζωή = άπειρον, άπειρον = μηδέν. Ο βόας είναι ερπετόν.
Ο άνθρωπος είναι θνητόν, ο θεός είν’ αθάνατον. Οι φοίνικες ανακάλυψαν τα σύμβολα. Τα σύμβολα έγιναν αριθμοί.
Οι ήχοι έγιναν φθόγγοι. Οι φθόγγοι λέξεις. Βαβοβουβεβιβα-Βάβω
Μαμομουμεμιμα-Μαμά
Ο θεός εποίησεν τον άνθρωπον διαφέρων των τετραπόδων.
Ο άνθρωπος εποίησεν τον θεόν. Θεός = ον άϋλον, διαφέρων των σπονδυλωτών, ως και των ασπονδύλων, και όσων εν τη γη κάτω εν τω ουρανώ άνω, κινουμένων και μη κινουμένων όσμων και αόσμων.

Η γη κινείται, ο ουρανός αιωρείται. Η γη είναι σφαίρα. Τούτο απεδείχθη πασιφανώς. Παλαιότερον επιστεύετο η γη ήτο ταψί - τούτο απερρίφθη. Η γη εγένετο σφαίρα και Γαλιλαίος εμελλοποίησεν το λαϊκό τραγουδάκι "Είναι νωρίς για δάκρυα, Στέλλα, ήσουν ταψί κι έγινες σφαίρα, παίξε ποδόσφαιρο μια μέρα...μην τον ρωτάς τον ουρανό..." Ο Ουρανός ήτο θεός. Ουρανός εγέννησεν τον Κρόνον. Κρόνος εγάμησεν Ρέα και έτεκεν Δία πρωτότοκον υιόν. Δίας = Ζεύς εξ’ ού Ερωτιδεύς, εξ’ ού και ζέον ύδωρ.
΄Υδωρ = θάλασσα. Θάλασσα = ύδωρ. ΄Υδωρ αλμυρόν εν μέσω κυλότητος εδάφους, εν είδει μεγάλης γαβάθας, ύδωρ αλμυρόν μη ζέον περιέχον ψάρια - κοινώς ιχθείς. Ψάρια εν μέσω γαβάθας, εν μέσω ζέοντος ύδατος + ποσότης τινά άλατος = εύγευστος σούπα. Εύγευστος επομένως θάλασσα περιέχουσα ψάρια + άλας και ύδωρ, μη ζέον εν μέσω γαβάθας = μη εύγευστος σούπα.
Είν’ η ζωή μια θάλασσα (μη εύγευστος σούπα) και μεις καπεταναίοι. Είναι στ’ αλήθεια τυχεροί όσοι πεθαίνουν νέοι...ΧΑ ΧΑ ΧΑ. Ο Κολόμβος ανεκάλυψε την Αμερική και ο Γουτεμβέργιος την τυπογραφία. Τυπογραφία = Πρόοδος. Πρόοδος = εξέλιξις. Εξέλιξις = νοσταλγία. Α’ είδος τυπογραφίας η χάραξις στοιχείων επί πλακός. Ο Μωϋσής έλαβε τας εντολάς. Αι εντολαί ήταν 10.
Αι 10 εντολαί ήτωσαν χαραγμέναι επί πλακών. Τας πλάκας παρέδωσεν ο θεός. Άρα ο θεός είναι Τυπογράφος. Ο Μωϋσής ήτο άνθρωπος. Άνθρωπος = ον δίποδον διαφέρων των τετραπόδων.
Ο Κολόμβος ανεκάλυψε την Αμερική. Η Αμερική ήτο ήπειρος. ΄Ηπειρος = Ηπειρώτικα τραγούδια.
Ηπειρώτικα τραγούδια = κλαρίνο. Αμερική = κλαρίνο. Κλαρίνο = όργανον εν είδη ορθίου πέους.
Αμερική = όρθιον πέος. Ο Κολόμβος έμεινε στην ιστορία το αυγό του Κολόμβου. Η Αμερική περνά στην ιστορία ως κόκα-κόλα.

Οι Ασσύριοι ανεκάλυψαν τα μαθηματικά.

Ο Πυθαγόρας ανακάλυψε το Πυθαγόρειον και ο Ευκλείδης το Ευκλείδιον θεώρημα. Ο Νεύτων έρριξε το μήλο. Το μήλο το πήρε η Αφροδίτη η θεά. Το έφαγε η Εύα και απεπλάνησε τον Αδάμ.
Ο Ουρανός είναι διάστημα. Το διάστημα απεπλάνησεν το πρώτον ο Ρώσος Γκαγκάριν.
Την Παρθενόπη την απεπλάνησα εγώ. Ρωσία μεγάλη γαμιόλα που βγάζεις τέτοια παιδιά. Ο Ιησούς ήτο άνθρωπος.
Άνθρωπος = θεός. Ιησούς = θεάνθρωπος. Ιησούς περπάτησε τον Γολγοθάν και ανεκάλυψε τον σταυρόν. Σταυρός = χωρίον της Χαλκιδικής παραπλεύρως Αγίου Όρους. Ο Ιούδας περπάτησε το όρος των Ελαιών και ανεκάλυψε το Καρφί.
Καρφί = οξύ μέταλον το οποίον ευδοκιμεί εις Νότιον Αμερικήν. Είδη καρφιών υπάρχουν πολλά.
Είδος καρφιού ο Μπάτσος. Μπάτσος = Μπάτσος ουχί καρφί. Καρφί = χαφιές. Χαφιέδες θα βρης...ρε συ δεν

κοιτάς καλύτερα να ξεπεράσεις τη χαφιεδοφοβία σου, αντί να προσπαθείς να μου αποδείξεις μαθηματικώς πως ένα και ένα κάνουν δύο. Ε! ΑΜΑΝ!

Ονομάζομαι Νικόλας Άσιμος.
Ουχί Νίκος ουδέ Νικόλαος
Νικόλας και το "Άσιμος" με γιώτα
Ουχί Ασίμος. ουδεμίαν σχέσιν έχω με τον Ισαάκ Ασίμωφ.
Τώρα θα μου πεις, γιατί το "Άσιμος" με γιώτα.
Γιατί όταν λέμε "ο τάδε είναι άσημος τραγουδιστής..." η λέξη "άσημος" παίζει
το ρόλο επιθετικού προσδιορισμού στη λέξη "τραγουδιστής" και γράφεται με ήτα.
Ενώ το "Άσιμος" είναι όνομα ή καλύτερα επώνυμο και ουχί ο επιθετικός προσδιορισμός του εαυτού μου.

Θεατρικές απόπειρες - Θεσ/νίκη '70-'71

Πιστεύομε ότι το θέατρο πρέπει να είναι "εν συγχρόνω ενεργεία".
Η παράστασή μας προσπαθεί να δώση την αίσθηση γιορτής- πανηγυριού. Το έργο αρχίζει να στήνεται από την πρώτη του παράσταση και μετά. Ο ηθοποιός πλάθει το ρόλο του σύμφωνα με το κείμενο, το σύνολο, τον εαυτό του και την αντίδραση του κοινού.
Ο θεατής, συμμετέχει στο στήσιμο του έργου με την πολυεδρική προσωπικότητά του.
Υποδεικνύει - βλέπει - ακούει, χειροκροτεί - σωπαίνει.
Η αντίδραση του κοινού σε τέτοιου είδους ανέβασμα έργου ακολουθεί τα εξής στάδια.
α) Στην πρώτη παράσταση - Περιέργεια - ειρωνεία - συνειδητοποίηση της ανωτερότητας του εαυτού του
- άγχος - χασμουρητό - ύπνος - ξύπνημα - ύποπτες αντιδράσεις - μίσος - ξέσπασμα - οργή.
β) Μετά τις δυο τρεις πρώτες παραστάσεις: Περιέργεια - καρτερία - υπομονή - κραυγή - ανακουφίσεως.
γ) κατά την 6η - 7η παράσταση. Όσοι είχαν υπερβολική αντοχή και συνεχίζουν να παρακολουθούν αρχίζουν για πρώτη φορά να συμμετέχουν.
Υπολογίζουμε ότι άνθρωποι τέτοιας αντοχής δεν υπάρχουν. Πιθανόν ελπίδα μας είναι ότι θα υπάρξουν
5-6 υπερβολικά περίεργοι και δυο τρεις απ' τους ποιο άμεσους συνεργάτες του θιάσου που θα τους παρακαλέσουμε να κάθονται στην πλατεία. Είναι το πιο κρίσιμο στάδιο. Αν το ξεπεράσουμε τότε αρχίζει η αντίστροφη πορεία.
δ) Σιγά-σιγά οι ενδιαφερόμενοι αυξάνονται - οι πρώτοι απ' αυτούς γίνονται ηθοποιοί και συμμετέχουν στην παράσταση.
ε) Γύρω στην 15η παράσταση. Το έργο κάνει πάταγο. Ο θεατής προσαρμόστηκε ήδη στο περιβάλλον απέκτησε οικειότητα νιώθει σα στο σπίτι του. Η παρουσίαση έχει αποκτήσει ρυθμό συνοχή κέφι.
Η αίσθηση του Πανηγυριού αρχίζει να γίνεται γεγονός.
στ) 20η παράσταση. Διόλου απίθανον η σκηνή να μεταφερθή στην πλατεία και το κοινό στη σκηνή.

Υ.Γ. Το έργο δεν τελειώνει ποτέ.

Τα ζώα μπορεί να φωνάζουνε και να μπλακώνονται στις μπουνιές.
Ποτέ όμως δε χρησιμοποιούν τη σπιουνιά, τους μπάτσους, ή άλλα συγγενή ζώα για να λύσουν τις προσωπικές τους διαφορές, πράγμα που συνηθίζεται στην κοινωνία των ανθρώπων,
που δεν είναι δυστυχώς ζώα.
Η κοινωνία των ανδρών είναι σιχαμερή.
Η κοινωνία των γυναικών το ίδιο.
Ζήτω η κοινωνία των παιδιών και των ζώων όχι όλων.
Αυτών που δεν έχουν αποχτήσει ακόμη ανθρώπινες συνήθειες.

Ο Άνθρωπος που κουβαλούσε το δέντρο είχε στην πόλη μας το πρώτο μπορντέλο.
Ο Κύριος με τα παρδαλά έπινε κάθε μέρα τον καφέ του παρέα με το Δήμαρχο.
Στο κάρο δεν υπήρχε πια σανό. Το έφαγαν οι αμαξηλάτες απ' την έγνοια τους.
Κι αυτή η παρθένα της γκρίζας αυγής κοιμόταν στο γυάλινο κρεβάτι του νεκροτομείου. Βράδυαζε και το τραίνο έφτασε στην ώρα του. Οι παντούφλες στη θέση τους.
Δίπλα στο κρεβάτι το εικόνισμα της παναγίας.
Μεγάλη η χάρη σας Δέσποτα.
Ο άνθρωπος που κουβαλούσε το δέντρο μετάφερε την πλατεία στην κορυφή του λόφου.
Οι ύαινες πήγαν και κατοίκησαν στην πολιτεία. Οι παπαρούνες φοβήθηκαν και κρύφτηκαν εκεί.
ΝΙΨΟΝ ΑΝΟΜΗΜΑΤΑ ΜΗ ΜΟΝΑΝ ΟΨΙΝ.
Οι κόκκινες νεροφίδες στον πολυέλαιο άπλωναν τα χέρια τους και γύρευαν νερό.
Ο Εισπράχτορας των ταχυδρομικών τελών ήταν ο μόνος επιζών πολίτης.
Εισπράτει κάθε πρώτη του μηνός τα τέλη απ' τους νεροχίτες.

Κι έπλασε ο Θεός τον άνδρα και τη γυναίκα, υποκατάστατα την αγωνίας του ανθρώπινου γένους.

***

Εμείς είμαστε πλασμένοι για να υποφέρουμε είναι όμως γλυκός ο πόνος όταν ξέρεις πως διαφέρεις απ' τους άλλους.

***

Αδιαφορείτε και προσεύχεστε. Τσιμεντένιους στήστε τους πύργους της συνήθειας. της συνήθειας τους πύργους στήστε. της τάξης. Αδιαφορείτε και προσεύχεστε. στα ίδια στα ίδια, μη παρέκει...στα ίδια. όπως βολεύεστε.

***

Είμαι πάντα πρόθυμος να δεχθώ μαθήματα.
Είμαι πάντα ανοιχτός στο να δεχτώ μηνύματα.
Είμαι πάντα έτοιμος για να δεχτώ χτυπήματα.
Είμαι πάντα αυτό που ήμουν πάντα.
Έτσι γεννήθηκα στο κυπαρίσι.

***

Εκεί που θα πάω...
Τι να κάνεις...τι να κάνεις...
Με ίδιο πάντα το σκοπό
για τον αγώνα που αν έχει
θα ψάχνουμε να βρούμε νόημα.

Τραγούδια των αρχών της περασμένης δεκαετίας και του β'
μισού της προηγούμενης

Ο εξερευνητής   στίχοι - διασκευή μουσικής από το γαλικό νικόλας άσιμος

Στην Αφρική μες το απέραντο και απροσπέραστο παρθένο δάσος
Βγήκε μονάχος εξερευνητής με το ντουφέκι του, είχε το θράσος
Εξερευνητά μη σταματάς
Πάντοτε στο τέρμα να κοιτάς
Εξερευνητά είσαι τρελός
Γιατί θα αποθάνεις νεαρός.

Βαδίζει άφοβος κι αγέρωχος και μεγαθήρια σκοτώνει

Από κινδύνους πλέον τρομερούς, πείνα και πυρετό γλυτώνει
Εξερευνητά παληκαρά
των θηρίων έγινες βορά
ώρισες (?) μοναχός εαυτόν
Σ' ό,τι δεν αρμόζει σε θνητόν.

Όμως ο φίλος εξερευνητής που την εγλύτωσε με την τρεχάλα
Μες το καζάνι του ιθαγενούς ανακατεύεται με μια κουτάλα
Μεσιέ Κανιμπάλ τι το κρατάς
το κουτάλι και με γαργαλάς
Μεσιέ Κανιμπάλ παρακαλώ
Ρίξε και αλάτι στο νερό
Και για να συτέψω πιο καλά
Βάλε κι άλλα ξύλα στη φωτιά
Μεσιέ Κανιμπάλ στην Αφρική
Υστερείτε στη μαγειρική...

***

Τα δύο εστιατόρια

Είχα φίλε δυο αγάπες και τις δυο τις λαχταρούσα.
Το μεράκι για τη μία, το μεράκι για την άλλη ήταν ίδιο, πάθος μ' έδενε και με τις δυο.
Πικρό-πικρό το μεροκάματο του πόθου
δύσκολο να τρως σε δυο εστιατόρια συγχρόνως βερεσέ
τρως χορταίνεις δεν πληρώνεις κάθε μέρα δυο φορές.

Και τα χρέη ν' ανεβαίνουν και τα χρέη να πληθαίνουν κάθε μέρα με την πρώτη αφορμή.
Και να πρέπει ο πελάτης να πληρώση ως το τέλος όλο το φαϊ.
Πολλές-πολλές οι αμαρτίες του πελάτη
Κάποτες του έρχεται να πάρη το ψαλίδι και να κόψη το μπελά
Απ' τη βάση μήπως χάσει τη μανία του φαγά.

ΤΟ ΘΕΡΙΟ

Το παραμύθι που θα πω
θα το θυμάστε για καιρό
Είναι φίνο όμορφο πολύ
Να το ακούη κάθε καλό παιδί

Και τον παληό παιδιά καιρό
Ήταν ένα τρανό θεριό
Με δόντια στόμα πούβγαζε αφρό
Μάτια φλόγα και μακρύ λαιμό
- Ήταν δυνατό

Μα το θεριό δεν έτρωγε ανθρώπους
Κι ήταν ήρεμο πολύ
Αγαπούσε τα παιδάκια
Ολόκληρης της γης

Και τα παιδιά παρακαλώ
εκαβαλούσαν το θεριό
Το ένα στη ράχη
το άλλο στο λαιμό
Στην ουρά του κρεμόταν

το τρίτο το πιο μικρό

Όλοι μαζί καμάρωναν καβάλα
και το θεριό χαιρότανε κι αυτό
Τ’ αγαπούσαν το θηρίο
Γιατί ήτανε καλό.

***

ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Χαμογέλα Χαμογέλα
Σου φωνάζει μια κοπέλα.
Ανεβαίνω-Κατεβαίνω-Κατεβαίνω-Ανεβαίνω
Ντιντάν το καμπανάκι ντιντάν
Ανεβαίνω- Ανεβαίνω- Κατεβαίνω-Κατεβαίνω,

Ξέχασε-Ξέχασε δεν είναι πέτρα το μυαλό
Ξέχασε-Ξέχασε να μετράς την Ελευθερία
Χαμογέλα-Χαμογέλα
Σου φωνάζει μια κοπέλα.
Ανεβαίνω-Κατεβαίνω- Ανεβαίνω-Κατεβαίνω.

***

Ο ΜΑΡΑΘΩΝΟΔΡΟΜΟΣ
στίχοι: Αργύρης Μαρνέρος

Ο αγώνας
Κρίθηκε
Ο Μαραθωνοδρόμος
Έδεσε τα παπούτσια του
κι έτρεξε
Να φέρει το μήνυμα
όμως αυτοί που περίμεναν
πέθαναν
κι αυτός που έτρεχε δεν έφτασε ποτέ
κάτι χαλίκια του χώσαν μέσα στα παπούτσια
φθονεροί συμπολεμιστές
και γέμισαν τα πόδια
πληγές
Πύο
και αίματα
Αυτός έτρεχε
Κι οι άλλοι περίμεναν
Αυτός έπαθε γάγγρενα
κι οι άλλοι μπήκαν στους τάφους των
. . . .
Εμείς γεννηθήκαμε
πολύ αργότερα
μια αναπαράσταση
μας έπεισε
για τα στενά παπούτσια
που ήταν γεμάτα χαλίκια
παπούτσια
μαραθωνοδρόμος
χαλίκια
τρεις λέξεις, τρεις άκακες λέξεις

δυο θάνατοι μια προσμονή...

***

ΧΑΝΙ ΜΠΑΝΙ Αργύρης μαρνέρος- νικόλας άσιμος

Τι θα φέρει ποιος το ξέρει το στεγνό το καλοκαίρι
Με μιαν ανθοδέσμη στάχια παπαρούνες σαν πληγές
Χαμομήλι σαν το πύο και βρωμάει το τοπίο
τα νταμάρια στις κορφές
κι οι εργάτες με μορφές σαν τις πέτρες στις πλαγιές

Χανιμπί το χανιμπάνι μπάνι μπι και χάνιμπό
όποιος νάνι κάνει χάνει, μπάνιχανιμπό.

Τι θα φέρει ποιος το ξέρει το στεγνό το καλοκαίρι
Λασπωμένο περιστέρι τα γεράκια στις φωλιές
Κομματιάζουν με μανία του λαγού την αγωνία
τα γεράκια στις φωλιές
Κι οι εργάτες με μορφές σαν τις πέτρες στις πλαγιές

Χανιμπί το χανιμπάνι μπάνιμπί και μπανιμπό
όποιος νάνι κάνει χάνει, μπάνιχάνιμπό.
Τι θα φέρει ποιος το ξέρει το στεγνό το καλοκαίρι.

***

Σας ξέρω

Εεέ σας ξέρω
Ναι μωρέ σας ξέρω καλά
Σας ξέρω
Είστε σεις οι μικροί μας βασιλείς
Η εξέλιξη κι ο ρυθμός της εποχής

Με κουστούμι σας βλέπω βραδυνό
΄Υφος, μαύρο καπέλο και κενό
τουαλέτα και κακό
Με κουστούμι σας βλέπω βραδυνό.
Τα υπόφερα όλα αυτά δεν ανέχομαι άλλο πια
Ω ζωή ζωή γλυκειά χλωμή βασίλισσά μου.

***

Ας γελάει

Ας γελάει, ας γελάει, κι ας γελάει
κι ας μιλάει, κι ας μιλάει κι ας μιλάει
κάποτε θα σοβαρέψει.

Τη μαμά, το μπαμπά όλο τους ρωτάς
και συχνά, πολύ συχνά απάνω του τα φτιάχνει
πήρε και γελάει μαζί του όλη η γειτονιά
και το τρελλοκοριτσάκι φέρνει τη χαρά.

΄Οταν το χτυπάν γελάει κι όταν του μιλάνε κλαίει
κι όταν θεν’ να το κοιμίσουν, χίλια παραμύθια λέει.

Ας γελάει...
Έφεραν να το μερώσουν κάποιον για μπαμπούλα
και το τετραπέρατο τον έκανε μαϊμού
πήρε και γελά μαζί του...

Αχ, τι κρίμα που θ' αλλάξει σαν θα μεγαλώσει
να 'τανε οι άνθρωποι να μένανε παιδιά.
Ας γελάει, ας γελάει, κι ας γελάει
κι ας μιλάει, κι ας μιλάει, κι ας μιλάει
κάποτε θα σοβαρέψει.

***

Λάλαλαλαλαλάλαλα...

Έϊ μεγάλο είναι το ταξίδι
που τραβάμε αλήθεια που τραβάμε που θα φτάσουμε και μεις
Να 'ξερες κόσμε τι τραβάω
Τι τραβάω με τη σκέψη μου για το μέλλον το παρόν το παρελθόν
Λάλαλα---------Μεγάλο είναι το ταξίδι
- Μεγάλο είναι το ταξίδι μες τον κόσμο των ιδεών
- Ποιες ιδέες φίλε μου τσαμπουνάς που τις είδες; υπάρχουνε αλήθεια πουθενά;
Σου τόλεγα και δε με καταλάβαινες πως έφαγα τη ζωή μου
Ενώ σκεφτόμουνα...σκεφτόμουνα...το γάμο, το γάμο με τις ιδέες μου
να κάνω. Και πέτυχα ιδέες πόρνες. Και με κάνουν και γελάω. Χάχαχαχαχαχ...
- Ας τ' αφήσουμε τ' αστεία δεν είναι για μας. Δεν είναι για μας.
Μόνο για τους μικρούς ανθρώπους που ζούνε μέσα στο ντουνιά
και κοροϊδεύουνε τη μάνα που τους γέννησε. Χαχαχα...
Εμείς είμαστε γι' άλλα πράγματα, εμείς, οι τροβαδούροι, οι
καλλιτέχνες, ηθοποιοί, παλιάτσοι. Ω από που άρχισα και που
να τελειώσω, δεν ξέρω τι μου γίνεται, σήμερα έχω πολή πάρλα
Λάλαλαλαλαλαλα...
Ελάτε μαζί μου σ' ένα τραγούδι φλύαρο
ελάτε πασάδες με μένα τον λεύτερο
Μεγάλο είναι το ταξίδι. Που τραβάμε αλήθεια...
- Άφησε τη γλώσσα σου να λέη, να λέη ότι κατεβάσει
Έτσι τη νιώθω φίλε τη ζωή
Έτσι την έχω φτιάξει
Έτσι κι όχι όπως μου την έμαθαν τη ζωή
Λαλαλαλαλα...

* Το αναφέρω σαν αντιτράγουδο. Χωρίς κουπλέ, ρεφραίν και μουσικό καλούπι έπαιξε μεγάλο ρόλο για μένα στο να βρω και να κρατήσω την προσωπική μου φωνή.

***

Σα στα παραμύθια

Θυμήσου τότες που θυμάμαι που σε συναντούσα στο σταθμό
κι ερχόσουν τότες που κοιμόμουν φύσαγε τ' αγέρι σιγανό

Ερχόσουν και με συναντούσες
Ω ψυχή μου πόσο, πόσο μ' αγαπούσες
Ερχόμουν και σε συναντούσα
Ω ψυχή μου πόσο σ' αγαπούσα.

Για σκέψου τώρα που φοβάμαι πώς τσαλαβουτάμε στον αφρό
Στολίσου κι ας μην καρτεράμε. χάσαμε το τραίνο για καιρό

Ω ψυχή μου να μην το ξεχάσεις
Με δύο γιασεμιά σου πέφτει πρέπει να με θάψεις
Ω ψυχή μου να μην το ξεχάσω
Με δύο γιασεμιά μου πέφτει πρέπει να σε θάψω

Και θα ζούμε σαν τα παραμύθια
Μαρμαρώνω ρώνω ρώνοντας ρεβύθια...

***

Τσάμικος

΄Ελα μαζί μου να σου δείξω το τοπίο
΄Ελα μαζί μου να χαρείς τις νεραντζιές
΄Ελα μαζί μου να σημάνουμε τ' αντίο
τόχουμε ανάγκη να γλυκάνουν οι πληγές.

΄Ελα μαζί μου στην απόμερη γωνίτσα
΄Ελα μαζί μου να γιορτάσουμε ξανά
΄Ελα μαζί μου να ξεχάσεις μια σταλίτσα
Όσα συντρίματα παντρεύεται η καρδιά.

΄Ελα μαζί μου ν' ανταμώσουμε τα δυο μας
΄Ελα μαζί μου να ριγήση το κορμί
Σώμα με σώμα ν' ακουμπάμε το σφυγμό μας
Χείλη με χείλη η ελπίδα μας να ζει.

΄Ελα μαζί μου κι όλα αυτά θα ξαναρχίσουν
φτιάχνουν καινούριο οι ρωμιοί καμπαναριό
Μη συλλογίζεσαι πουλάκι μου κοιμήσου
Σήμανε η ώρα να πεθάνει το θεριό.

***

Νούνα (Τσιφτετέλι)

Το αστεράκι το χλωμό
Μην του μιλάτε στο χωριό.
Μην του μιλάτε χωριάνοι
Αφήστε το να κλάψη

΄Εχει ντέρτια το βραδάκι
τ' άγουρο παλληκαράκι
στενοχώρια κι έναν πόνο
γιατί νάναι πάντα μόνο

Στέκεται το περιστέρι το πρωί το μεσημέρι
στο πρώτο το φτερούγισμα το ταίρι του να βρη

Τ' αηδόνι ξέρει γιατί υποφέρει
τα νειάτα ξέρουν γιατί υποφέρουν

Νούνα Ναούνα, Νούνα Ναούνα Να
Νούνα Ναούνα, Ναούμα μου γλυκειά.

* Αυτό το χαρίζω σ' όποιον ρεμπέτη θέλει να το πει.
Αρκεί να μου το γυρέψει ο ίδιος. Είν' αφιερωμένο στην πουτάνα του χωριού μου. Όλοι σχεδόν οι τότε συμμαθητές μου κοιμήθηκαν μαζί της. Εγώ δεν μπόρεσα να πάω σε πουτάνες και μου κάνανε καζούρα. Άλλα χρόνια τότε. Κι

επαρχία.

Η Μαριώ

Τη Μαριώ τη συνάντησα καθημερινή
μου 'πε πως την Κυριακή θ' αραβωνιαστή
ποιο 'ναι το καλή το τυχερό παιδί
Έσκυψε δε θέλησε όνομα να πη.
Είμ' ο Μιχαλάκος σου πριν από και ρό
Μαριώ με γλυκοκέρναγες να σε παντρευτώ.
Πες μου το καλή θέλω το γαμπρό
για την κυρά την όμορφή του να τον συγχαρώ.

Η Μαριώ παντρεύεται μα δεν το ξεχνά
τις χαρές που πέρασε στο Μιχαλιό κοντά
το ξερες το καλή, το νιωθες καλά
ο νιος ο Μιχαλάκος σου δεν είναι για παντρειά
Εσύ τ' αγκυροβόλι σου διάλεξες θαρώ
κι ατός του μ' ανοιχτό πανί να πολεμάει τον καιρό.
κι είναι το στρατί δύσκολο πολύ
τίνος των δυώ η ζήση καλύτερη θα βγη.

Ποια 'ναι τα τα καλή τα τυχερά παιδιά στη γη
Μια φορά κι έναν καιρό κάποιος το' χε βρη.

Πατατράκ

Πατατράκ γερό στη Λάρισσα
Πεταχτό φιλί σου χάρισα
Τσαμπερδόνα μου σε ζάλισα
και γι αυτόν τον κόσμο χάλασα

Σήκωσα τρίκοπο κι έτρεξα
Άρπαξα το' να κι εκέκραξα
Δαχτυλιδικό σου έταξα
το πουλερικό σου πέταξα

Πατατράκ γερό στη Λάρισα
και γι αυτό τον κόσμο χάλασα
και γι αυτό παιδιά σας μάλωσα
και την πόρτα μου μαντάλωσα
όντας τώρα που μεγάλωσα
και το γαϊδαρό μου μπάλωσα
μη φανεί πως το μετάνοιωσα
που τη μάνα σας αντάμωσα.

Πιάστηκα σχοινί κορδόνι

Τόχω δώσει το τραγούδι στο Βασίλη Παπακωνσταντίνου να το κάνει ό,τι θέλει. Γι' αυτό δεν το γράφω εδώ. Βαριέμαι.

Κούρος και Κόρη

Στίχοι :Αργύρης Μαρνέρος
Μουσική :Νικόλας Άσιμος
Αυτός είναι κούρος
σωστό παλληκάρι

γαλάζια η κόρη
ξανθό το λιθάρι

Βαστάει τα σκέλη
ο κούρος σφιχτά
η κόρη το μέλι
θεάς προσφορά

Τον κούρο τον γκρέμισε
μια νύχτα σεισμός
εμάς μας μαρμάρωσε
μια νύχτα λυγμός

Μας κάνανε κούρους
με πόδια σφιχτά
γαλαζια η κόρη
τα μάτια κλειστά

Μας κάνανε κούρους

Μπαμπού
Στίχοι T.S.ELIOT

Κάτω απ’ το μπαμπού
μπαμπού μπαμπού
κάτω απ’ το δέντρο του μπαμπού
δυό σαν ένας ζουν
ένας σα δυο ζει
δυο ζουν σαν τρειςμπαμ
κάτω από το μπαμ
κάτω από το μπουμ
κάτω από το δέντρο του μπαμπού.

Κει που πέφτουν οι καρύδες (αρτοκαρποί)
κι οι πιγκουίνοι ’ναι δανδήδες (φωναζουν)
κι η βοή ’ναι βοή του Ωκεανού
κάτω από το μπαμ
κάτω από το μπουμ
κάτω από το δέντρο του μπαμπού
Κει που του Γκώγκέν η κόρη
(Δε σκοτίζεται για μεσοφόρι)
στη σκιά των μπανυάν
φύλλα φοινικιάς φοράν
κάτω από το μπαμ
κάτω από το μπου
κάτω από το δέντρο του μπαμπού

Πες μου σε ποιο δάσος και σε ποια μεριά
θες να με κορτάρεις;Πες που;
Στις καρύδες στο μπανυάν, στη φοινικιά
´Η κάτω απ’ το δέντρο του μπαμπού;
όποιο δέντρο θες, δώσε διαταγές
όποιο δάσο, πάω πάσο
όποιο νησί, μούρθε κουτί
όποιο φρέσκο αβγό - όποιο φρέσκο αβγό.
Κι η βοή της θάλασσας των κοραλιών.

Το ανακάλυψα σ' ένα περιοδιό "Εποχές"... Μούρθε και τ' αντέγραψα κι αργότερα τούβαλα και Μουσική. Η Μετάφραση είναι του Γ.Π.Σαββίδη. Δε συνηθάω να μελοποιώ τους ποιητές εκτός κι αν τύχει η στιγμή όπως π.χ. και το Ουλαλούμ του Σκαρίμπα. Κάτι στίχους του Μαρνέρου που ΄φτιαξα είναι γιατί είχα άμεση προσωπική επαφή με τον ίδιο.

ΟΥΛΑΛΟΥΜ

Ήταν σαν να σε πρόσμενα Κυρά
απόψε που δεν έπνεε έξω ανάσα
κι έλεγα θα 'ρθη απόψε απ' τα νερά
κι από τα δάσα.

Θά 'ρθη αφού φλετράει μου η ψυχή
αφού σπαρά το μάτι μου σαν ψάρι
και θα μυρίζει φώτα και βροχή
το νιο φεγγάρι.

Και να, το κάθισμά σου συγυρνώ
στολνώ την κάμαρά μου αγριομέντα
και να, μαζί σου κιόλα αρχινώ
χρυσή κουβέντα.

Πώς, να, θα μείνη ο κόσμος με το "μπα"
που μ' έλεγε τρελόν, πώς είχες γίνει
καπνός, και τάχας σύγνεφα θαμπά
προς τη σελήνη....
....
Νύχτωσε και δε φάνηκες εσύ
κίνησα να σε βρω στο δρόμο οϊμένα -
μα σκούνταψες (όπου εσκούνταφτα) χρυσή
κι εσύ με μένα.

Τόσο πολύ μ' αγάπησες κυρά
που άκουγα δίπλα τα βήματά μου
πάταγα γω στραβός - μεσ' τα νερά
κι εσύ κοντά μου.

Τραγούδια που έπαιξαν κάποιο ρόλο μεσ' στη διχτατορία

Αν τυχόν περαστικέ διαβάτη
σταθής έξω από την πόρτα
του κέντρου που έγινε η μάχη
ψάξε μέσα στους κουβάδες
για να βρης κόκκαλα πολλά
Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη...
τώρα πάρε ένα κόκκαλο και σώπα
γιατί
δεν έχουμε καιρό για κουβέντες.
Αργύρης Μαρνέρος

Θα το δείξε ο καιρός

Της ρουτίνας το τραγούδι πέστε άρχοντες και δούλοι μια ζωή
ρίξτε φράγκα στο νταούλι να καεί το πελεκούδη

στην ανάσταση

(ρεφραίν) θα το δείξει κι ο καιρός είμαι ο πιο δυνατός θνητός
θα χορεύει κι ο θεός, μοναχός του και ατός θεός.

΄Εμαθα να συχωρνάω, να μιλώ χαμογελάω με τα σας
Με τα σας που δε σχωρνάτε μόνο ξερετε να ρουφάτε
το μεδούλι μας.

(ρεφραίν) θα το δείξει κι ο καιρός..........................
....

Στο κανάλι αυτό που πάω δε θρηνώ, δεν προσκυνάω, δε γερνώ
τον αγώνα μου κρατάω στο κανάλι αυτό που πάω
και τον κουβαλώ
Στους λαβύρινθους που πάτε μάθετε να μη βρωμάτε
και αναγκασμό
ίσια το κορμί κρατάτε μάθετε να πολεμάτε
το ραγιαδισμό.
(ρεφραίν) θα το δείξει...................
Αν μου πείτε πως πονάτε και πεινάτε και διψάτε
σας ακολουθώ
Μόνο ξέρτε πως στον πόνο, πείνα, δίψα και στο χρόνο
άντεξα χωρίς βοηθό
Στο κανάλι αυτό που πάω τη ζωή την πελεκάω
βλάσφημος για σας εγώ
΄Εχω φόβο μα κρατάω, και νεκρός θα πολεμάω
δεν είμαι ραγιάς εγώ.
(ρεφραίν) θα το δείξει κι ο καιρός είναι ο πιο δυνατός θνητός
θα χορεύει κι ο θεός μοναχός του και ατός θεός.

*Σημείωση: Το κομμάτι γράφτηκε στη διχτατορία και τραγουδήθηκε έτσι ακριβώς...
Κι έτσι τους παραθέτω και ισχύουν οι στίχοι και σήμερα.
Η αλλαγή που είχε γίνει στο ρεφραίν και τραγουδιότανε έτσι στο "σούσουρο" και υπάρχει και σε κασσέτα δε με εκφράζει και εξηγώ γιατί στο εξώφυλλο της επανέκδοσης της κασσέτας με το βαρέλι.

Η Μπαλάντα στου Στρατιώτη
ή Σιωπητηρίου εμβατήριον.

Καλέ στρατιώτη
Ζήσω για την τιμή
Ζήσε καλέ στρατιώτη
Ζήσε για τη ζωή.

Ζήσε να πας στον πόλεμο
Ζήσε για την πατρίδα
Ζήσε να πας στο θάνατο
Για την Ελευθερία - για μας.

Ζήσε για μας καλέ στρατριώτη
Ζήσε για την Ελλάδα μας
Ζήσε για τα καλά παιδάκια
που πίνουμε το γάλα μας.

Ζήσε για την πατρίδα σου
Ζήσε για τους ανθρώπους.

Καλέ Στρατιώτη ζήσε για την τιμή.

*Το τραγούδι λέγεται από τότε που πρωτόφτιαξα το στέκι πάνω στο Λευκό Πύργο. Από τότε φωναζόταν ρυθμικά από κοινό για μουσικούς το "Αχ μαρία τα μπούτια σου". Κάθε τόσο μπαίναν διάφοροι διάλογοι σαν εισαγωγή. Επεκράτησε τελικά ο διάλογος που μπήκε στο στέκι του "Πολιτικού Καφενείου". Και μ' αυτόν το ηχογράφησα τελικά.

- Με το περίστροφο στην πλάτη παν' οι φαντάροι μας μπροστά
- Να λευτερώσουν την πατρίδα
- Να σφάξουν όλους τους οχτρούς
- Τούρκους Ρωμαίους και Ινδούς
- Εξόν αυτούς που μας βοηθάνε
- Ποιούς;
- Τους φίλους Αμερικάνους
- Και ήρθανε και τα Μιράζ.
- Ω! Τι μας νοιάζ', Ω! τι πειράζ! Ω!τι τρανό μαράζ'
- Κι εμείς πιρμέναμι να φάμι
- Του Κοινοβούλιου τα μπάζ'
- Κι απ' του πουλύ όπου γυαλίζ'αν πέρνουμι κι θάρρους.
- Αυτά μας χράστ' καν τώρα
- Να μην ήταν τουλάχιστου του Νάτου κι οι στόλοι
  Κι να μπόραγιν ου Καραμανλής να τα χρησιμοποιήσ'
  αυτός για του ιαυτό τ, ε! κομμάτια να γένουνταν.
- ΄Ισια ουρέ τσακάλια. Μπρος να μη μας φάει ου ουχτρός.
  θα σας μάθου ιγώ βήμα.
  ΄Ενα στου διξί, δυό στ' αριστερό. Διξί ουρέ.
- Αριστερό ιγώ.
- Διξί ουρέ.
- Αριστερό ιγώ.
- Προσοχή! Ουρθώς ουρέ.
- Γκριμιέμ' ιγώ.
- Ουρθώς ουρέ.
- Γκριμιέμι ιγώ.
- Να φαντάρους. Να μάλαμα. Ιγώ τουν λέου Ουρθώσ'
  κι αυτός γκριμιέ' ! Να ιφαρμακώσουμι τουν Κανουνισμό κι να
  τ' απαυτώσουμι του ηθικό. Τι λεν ουρέ στους
φαντάρους για να ισθάνουντι αφεντικά κάπ' αλλού;
Του ρυθμό, του ρυθμό, τουν θυμάστι του ρυθμό
- Αχ Μαρία τα μπούτια σου. Αχ Μαρία τα μπούτια σου......... (συνέχεια)
- Ζωντάνεψε ρε.
- Κλίνατ' έπου δε, Ιμπρός αρς.
Αχ Μαρία τα μπούτια σου.....

Το φανάρι του Διογένη

Είπα κι εγώ ν' αλλάξω ζωή, ν' αρχίσω καινούργιο παιχνίδι
Τό ξερα πριν κρατούσα γυμνή κι αγνή την καρδιά στο λεπίδι
Και δεν την είδα την πρώτη ελπίδα
Να γίνει σπέρμα να σαρκωθεί.

Στο φανάρι του Διογένη κάθεται ένας νιος και περιμένει
Μην το γκρεμίσουν, κι ας τον νομίσουν φονιά
Που χει τόσο ευαίσθητη καρδιά.
Πια δε γυρνάνε τα χρόνια πίσω βοριά
Νιε μου το φανάρι δε φελά.

΄Ετσι κι εγώ θα ψάξω να βρω βουνίν φορεσιάν και ντουφέτσι
Με δίχως θυμόν και δίχως μιλιάν ταφήν να πληρώσω του κλέφτη
Των δεσποτάδων, κυβερνητάδων

Χοντροτζεπάδων και δικαστών.

Άλλος μασάει κι άλλος σωπαίνει κι ο σκυφτός λαός να περιμένει
Για τα δεσμά μας δε φταίει πάντα η σκλαβιά
Μα η υποταγμένη μας καρδιά
Με ένα φανάρι ξαναγυρνάς τις νυχτιές
Ψάχνεις γι ανυπόταχτες ματιές.

Νανούρισμα (γυρίζει σε 5/8)

Σταυραϊτέ περήφανε μωρέ
Τα χρόνια που πετάς
Και δε μιλάς..... Καλό για μας.

Αν το σκεφτείς τα λόγια που θα πεις
Αν είν’ αληθινά
θα νάν’ βαθιά, λαβωματιά.

Πάντα εδώ σταυραϊτέ να μένεις
Πάντα εδώ σταυραϊτέ
Τη αλήθεια που και που να μου τη λέγεις
Κι ας πικραίνομαι μωρέ

Γιατί σαν φύγεις απ’ τον κόσμο τον κακό
Σταυραϊτέ, μήτε στιγμή δεν το βαστώ
Χωρίς εσέ χωρίς εμένα κι άλλους δυό
Δεν απομένει τίποτ’ άλλο ζωντανό.

Σταυραϊτέ περήφανε μωρέ
Τα χρόνια που πετάς
Και δε μιλάς..... Καλό για μας.

Μα εγώ ποθώ τον κάθε σου σπασμό
Και συ δε μου μιλάς
Και σαν πετάς.... Μας προσπερνάς.

Πάντα εδώ σταυραϊτέ να μένεις
Πάντα εδώ, πάντα εδώ.
Στ’ αψηλό θρονί σου ν’ ανεβαίνεις
Ν’ αγναντεύεις τον καιρό.

Και σαν με δεις από ψηλά να χαιρετώ
΄Ελα και κάθησε κοντά μου να σε ειδώ
Τα δυό μαζί εγώ κι εσύ εσύ κι εγώ
Να τραγουδήσουμε Αντάρτικο σκοπό.

Να μην αρχίσεις να ξεφτάς

Σ’ έντυσα νε τα πλουμιά σου πολυκαιρισμένο
Σαν πολλά τα όνειρα τα χρόνια που προσμένω
Πάντα γύρα στην καρδιά μου σ’ έχω φορεμένο
ντύμα μου και βήμα μου και ακόμα περιμένω
Φύτρα μου και μνήμα μου και σε κρατώ κρυμμένο

Να μην αρχίσεις να ξεφτάς βλάστάρι μου θρεμμένο
είσ’ η στερνή παρηγοριά για με τον κουρασμένο
Είσ’ η στερνή αναπνοή τα χρόνια που σωπαίνω.

Θα σε πάρω και να πάμε μακρυά στα ξένα
Ίσως έτσι και ξεκόψεις ταίρι από μένα
Μα και πια δε θα μπορώ να ζω χωρίς εσένα
Προτιμώ τα στήθεια μου να τα χω ματωμένα
κι ας μη λαλάει πετεινός για μας τ' αδερφωμένα

Να μην αρχίσεις να ξεφτάς
βλαστάρι μου θρεμμένο
Είσ' η στερνή αναπνοή
Τα χρόνια που σωπαίνω.

Ζαρζαβάδες - Καλαματιανός

Ζαρζαβάδες ζαρζαβάδες μου ήρθατε στους μαχαλάδες μου
με φιρμάνια παραμάσχαλα πιάσατε το πάνω πάτωμα
με πετάτε στην υπόγα κι είναι η ζωή μου ρόδα
ρόδα ρόδα κι ''αναστεναγμός".

Σηκωθείτε κλωναράδες για να φάμε τους τανξ-νταβάδες
να τους στήσουμε καρτέρι με τραγούδια χέρι χέρι
με τη λεβεντιά ζωνάρι της αγριελιάς κλωνάρι
για να σ' κώσουμε το θάμα από την αρχή αντάμα
για να ξαναβρεί η πλάση το αμόνι που 'χει χάσει.

Ρέμα ρέμα παράσερνες και μένα, ψέμα ψέμα μου ' κανες κακό
όχι όχι κι είχα μιαν απόχη, κυνηγούσα στρείδαι στον αφρό

Ως εδώ δεν πέρνει άλλο Γιάννο μ' δως μας το σινιάλο
κάλιο αργά παρά ν' αργούμε τους οχθρούς μας θα τους βρούμε
ξεπουλάν του κόσμου ούλα. Και γιομίζουν τη σακούλα
δε λυγάν με το καρτέρι βάει να δώσουμε ένα χέρι
ενωμένοι να διαβούμε μπρος για να λευτερωθούμε

Μοίρα μοίρα μοίρα κακομοίρα γιόμωσες πείρα άλλαξε τροχιά
κοίτα με μοίρα μοίρα κακομοίρα του λεβέντη πήρα την περπατησιά.

Σηκωθείτε κλωναράδες πόλεμος στους τανξ-νταβάδες
στον αχό μας να κιοτάνε κι απ' το φόβο να το σκάνε
Πόλεμος στις δυό κουράδες τους εργατοπατεράδες
Στον αγώνα μας αιώνια όχι πια μ' αυτούς ομόνοια
Με την εδικιά μας σπάθα θάρθη η λευτεριά μονάχα.

* Η τελευταία στροφή δε θυμάμαι ακριβώς πώς ήτανε.
Πάντως ξαναφτιάχτηκε Μεταπολίτευση - (Μουσικό Θέατρο Φτώχειας)

Τιράντες Νικόλας Άσιμος

Το πρωί άιντες, να τραβάς τις τιράντες
Σύνθημά σου να' ναι για ένα καλό ξεκίνημα
Τη μέρα να αντικρύσεις και να καλοτυχήσεις
Έτσι πια αν φοράς τιράντες στη χαρά ξεπερνάς τους πάντες.
Στο χορό κάνε τους στη μπάντια δείξε τους πώς φοράς τιράντα.

Ανηφόρισε ανηφόρησε ανέβα στο βουνό
Αδιαφόρησε αδιαφόρησε για τον κόσμο αυτό.

Έτσι κάνω και γω έτσι κάνω πάντα, το πρωί ξεκρεμώ σφίγγω την τιράντα
Κι έχω ψευδαίσθηση πως ανεμίζω βούρδουλα

Καμαρωτός μ’ αργό ρυθμό χτυπώ με πίκρα και θυμό
χτυπώ χτυπώ χτυπώ αυτούς όπου με πρόδωσαν
Αυτούς που μ’ εμποδίσανε το χώρο μου να ξέρω
χτυπώ χτυπώ χτυπώ τον ίδιο μου τον εαυτό.
΄Ετσι φαπ και φαπ και φαπ βγέστε απωθημένα μου
φτάστε γκαπ και γκαπ και γκαπ ως το εικοσιένα μου.
Με ρυθμό ρυθμό ρυθμό σκίστε τα κουρέλια
ώσπου να λυθώ, λυθώ, λυθώ, να λυθώ στα γέλια.

Ανηφόρησε ανηφόρησε ανέβα στο βουνό
αδιαφόρησε αδιαφόρησε για τον κόσμο αυτό.

Ανηφόρησε μελαγχόλησε φτάσε ως το γκρεμό καρδιά
κι άμα βαρεθείς τηλεφώνησε στον Πρωθυπουργό ξανά
ξανά ξανά ξανά ξανά ξανά

Θα τον βρης αν θες κι αν σου τα μασά πως όλα παν καλά
Αδιαφόρησε και προχώρησε και δως του μια μπουνιά.

Το τραγούδι μου με το χνούδι μου μην παρεξηγείς αστέ
δεν ευθύνεται απευθύνεται κύρια σε σε για σε
από με, σε σε, από σε, σε με, για σε.
Η οσία σου εξουσία σου, κρατάει ένα χωνί. Προλετάριε η ηγεσία σου να σε καθοδηγεί
Ανηφόρησε κατηφόρησε να είμαστε μαζί να
να γυρίσουμε και να ζήσουμε με το φτωχό που ζει αν ζει
που ζει, δε ζει, μ’ αν το νοιαστεί να ζήσει, θα ζει

Το πρωί άϊντες να τραβάς τις τιράντες..........

* Οι στίχοι "το τραγούδι μου με το χνούδι μου.......η ηγεσία σου να με καθοδηγεί" προστέθηκαν μεταπολίτεψη και λεγόταν έτσι και στο (Μου.θε.φτω) και στο "Σούσουρο".

Το με με με Νικόλας Άσιμος στιχο-μουσική διασκευή δημοτικού

Σας παρακαλώ κορίτσια να με βάλετε στη μέση
Να διαλέξω ποιά μ’ αρέσει
Του παπά τη θυγατέρα που φορεί τα λερωμένα
Ρίξτα κάτω τα καημένα κι έλα βράδι με τ’ εμένα
Να περνάς χαριτωμένα.
Με με με μεμέ.......βελάξτε
Με με με με με ....ν’ αγιάστε.

Να διαλέξω ποια μ’ αρέσει στείλτε μου την τε πεσκέσι
Δέσποινα και θυγατέρα να κορδώνετ’ όλη μέρα
Να τ’ν αγγίξω μια σταλίτσα να την κάμω παπαδίτσα
Να την έχω προβατίνα να βελάζ’ όλο το μήνα
Να φορεί ντεμί φουστάνι γύρω γύρω με γαϊτάνι
Να ταϊζεται με βρώμα και να βάφεται με χρώμα
Να γυρνά και στα σαλόνια πασπατεύοντας γαλόνια

Με μεμε με με ....βελάξτε
Με με με με με ....ν’ αγιάστε.

Διάλεξαν τα χρόνια εκείνα για κουμάντο και καντίνα
Κι Οι πολλοί ακολουθούσαν κι άλλοι τόσοι δε μιλούσαν
Με με με με με........ βελάξτε
Με μεμε με με.........ν άγιάστε.

Δέσποινα μου προεδρίνα σ' έφαγαν νοέμβρη μήνα (1)
....
Όλα αυτά θα 'ταν αλήθεια αν δεν ήταν παραμύθια (2)
κι αφορμή για δυό ψαξίδια..... αν δεν είμασταν στα ίδια. (2)
Με με με ....βελάξτε...... με με με........ ν' αγιάστε.

αχ να είμουνα πουλάκι
νάφευγα σ' άλλο κοσμάκι
αχ να ήμουνα τρυγόνα
μα μην πάταγα στο χώμα
αχ να ήμουν χελιδόνα
να σας κουτσουλώ στο στόμα.

(1) Ο στίχος προστέθηκε επί βασιλείας Ιωανίδη.
(2) Οι στίχοι προστέθηκαν επί βασιλείας Εθνικής ενότητας. Μόνον που δεν το ξανάπα αυτό το τραγούδι. Βασίζεται σ' ένα ρυθμό που χορεύεται στους Κοζανίτικους φανούς. Ο τραγουδιστής λέει μια-μια φράση κι επαναλαμβάνουν όλοι. Μέχρι τη λέξη "χαριτωμένα" τα λόγια είναι τα ίδια του δημοτικού.

Το βαλσάκι   Νικόλας Άσιμος

Της μαριοννέτας το παιχνίδι χρόνια τα χρόνια μου 'μάθαν
΄Ελα κουτέ να γίνουμε φίλοι κι άσε τη γκρίνια μου λέγαν
Δέκα δραχμές το καριοφίλι κι έτσι συχνά με πουλάγαν
μ' ένα βαλσάκι μ' ένα μαρσάκι με ρεβενιό και χορωδία
κι ήμουν χαρούμενο παιδάκι, χρήσιμον ον στην κοινωνία.

΄Ελα κουτέ να γίνουμε φίλοι   - στίχοι Αργύρης Μαρνέρος

Δέκα δραχμές το καριοφίλι
Τα γιαταγάνια δωρεάν
΄Ελα κουτέ να γίνουμε φίλοι
Άστο για άλλους το εάν

Στρατιωτάκια μολυβένια
΄Εχει πολλά στην αγορά
Με βελαράκια βελουδένια
Όποιος δεν έχει τον παρά

΄Ελα κουτέ να γίνουμε φίλοι
Δέκα δραχμές το καριοφίλι
Άστο για άλλους το εάν
Τα γιαταγάνια δωρεάν

Νοέμβρης 73

Από τις άγριες νύχτες της Αθήνας
όπου το μικρό και το μεγάλο συνεκρούσθηκαν
και επεκράτησε το μικρό
για να υψωθεί το μεγάλο σε παραστάτη
οδηγό της αλήθειας.......

άναψε κυρά μου το καντήλι, θα νικήσουμε.....
Από τις άγριες νύχτες της Αθήνας......
λύκοι στα σκοτεινά, λύκοι ξεμοναχιάσαν
λάφι παρθενικό ξεκοίλιασαν το αίμα τούπιαν
και μέσα τους μπολιάστη
κτηνών καρδιά ταράχτη
πρώτη φορά θαρώ.

άναψε κυρά μου το καντήλι, θα νικήσουμε....

Τραγούδι σέρνω και χορός κινά
στην κέρινη σιωπή της απαγόρεψης
κυκλοφορεί η γνώση
μη μου τους κύκλους τάρατε..... τρανζίστορ νοθεμένο.

Άναψε κυρά μου το καντήλι... θα νικήσουμε......

Από τις άγριες νύχτες της Αθήνας....
όλοι μαζί ραγιαδες στοχαστείτε...
σας λάλησε τ' αηδόνι απ' το πέτρινο μπαλκόνι.....
και μια φορά λαλεί!!!!

*Το κομμάτι απαγγέλλονταν με συνοδεία τύμπανων κατά την περίοδο του χειμώνα του '73 και "5η εποχή" στο τέλος ο ρυθμός γινόταν πιο στακάτος κι έντονος ταπ ταπατάπ ταπ ταπ, τα όργανα (αρμόνιο, μπάσο, ηλεκτρική κιθάρα" αναπαράγαγαν τους ήχους εκείνης της βραδυάς, σειρήνες, πυροβολισμούς, ήχους καπνογόνων, μηχανές, αλαλαγμούς, και μαζί με τη μελωδία της αμερικάνικης επέλασης που παιζόταν ο κόσμος ακολούθαγε το ρυθμό των τυμπάνων και ψυθίριζε εκείνο το "ΕΣΛ ΕΣΕΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ" Καμμιά φορά τύχαινε να έχουμε ανοιχτό το παράθυρο και πανικοβάλλοντας ο κόσμος στο δρόμο. Γι' αυτό το παραθέτω, δεν το ξανάπαιξα από τότε. ΄Ετυχε και κάνα δυό φορές να με τραβήξουνε στο τμήμα κι εγώ του έλεγα πως είμαι μουσικός και αναζητώ ήχους.

Το Μπουφ και το Μπαφ στο Τσουφ και Τσαφ
(τραγουδιστός θεατρικός δίλογος-αντίλογος)
Νικόλας Άσιμος

-Ξέρω μια ξέξασπρη χώρα ξασπρίζει σας λέω.
Τούτα τα χρόνια τα πλάνα μας ήρθε το νέο.
-Ξέρω μια πράσινη γη απ' το χθες
κάνε κουράγιο πιστέ μου να λες
-Ψάχνω τους ντάτσους που τρώνε ζωές
Για δαύτους πιστέ μου να κλαις
-Ξέρω περβόλια κρυφά σχολειά
Μνήμες αγόνων κρατάνε γερά
-Ξέρω γυτεύτρα πηγή απ' το χθες
Κάνε κουράγιο πιστέ μου να λες.
Κι είν' αδιανές οι εκλησιές μου
στα στεφανώματα
΄Εκλαψες ψες ψιθίρισές μου
κι είδα τα πτώματα
Μ' αγκάλιασες κι οδήγησες μου
στα χαρακώματα
Κι ήρθες γλυκά και ξύπνησές μου
τα ξημερώματα.
-Ο δικός μου ρυθμός ταλαντεύεται ορθός
συναντιέται γυμνός με το χάρο
κουρδιστός μου ο λαός μαραζώνει ξαβός
βολοδέρνει μη χάση το κάρο.
- Μας κάνουν ό,τι θέλουνε. Μας κάνουν ότι θέλουνε
- Και μεις μαρμαρωμένοι μαχητές αργοπεθαίνουμε
μας κάνουν ό,τι θέλουνε.
- Σήκω πάνω το κεφάλι. Άδραξε το παλαμάρι
- Μπρος ξανά Μπρος ξανά μη νομίσουν πως λυγάμε
-Μπρος παιδιά μου ρε παιδιά όσα ξόρκια κάνουμε τόσο μας τουμπάρουνε
-Αι καρδιά μου πιο ψηλά όσες φιέστες σκώσουμε τόσες θα γκαστώσουμε
- Μη θαρέψουν πως λυγάμε στη στροφή πως σταματάμε
- Θα τους μαγαρίσουμε

-Θα τους σκίσουμε
-Θα τους αυγατίσουμε
-Θα τους επικρατήσουμε
-Θα τους ζαβλακώσουμε
-Ωρέ θα τους λιώσουμε.
Γιατί αυτό είναι το στρατί
το μονοπάτι που θα κρατεί
και που γι' αυτό έχουμε ταχτεί
Οι τυχεροί
Μύστες αγωνιστές (εδώ πάντα , μα πάντα ο κόσμος χειροκρότανε και εμείς συνεχίζαμε)
Τρίχες κατσαρές! χέστες! Κοπροψωλοαντεροσκόποι!
Υπολογιστές
Ταπ, ταπ, ταπ, ταπ, ταπ, ταπ
ένας περπατάει
Άλλος κολυμπάει
τρίτος καρτεράει
κάποιαν αλλαγή
Όλοι μας τραβάμε
γύρω γύρω πάμε
προσκυνάμε
Κι όλο σκουντουφλάμε
- Ποιος θα μας φροντίσει
- Ποιος θα μας δροσίσει
- Ποιος καλήν ελπίδα
θα καλοσωρίσει.
- Όχι πια δάκρυα - όχι πια θρήνους
Καιρός να σηκώσουμε μονάχοι τους πύρινους
Μαλαματένιους κρίνους
- Το σπέρμα τριζόλαμψε της γης των λαφίνων.
- Πομπές θεατρίνων στη μάχη των όστρακων.
Τυφλών μανδαρίνων - σαν άλλοι τιτάνες !!!
- Στ' αδράχτι των θρύλων
- Θαρώ κάποιος σφύριξε
Καιρός για πουτάνες;;;
- Ποιος είναι ο Θωμάς;;; Τ' ατσάλινα τέρατα τ' αμάχι τα τρόμαξε
πια δεν κρατάνε
Κι η δύναμις πούχουνε σε μας τη χρωστάνε
Εμείς τους οπλίσαμε
Τους καλωσορίσαμε τη μοίρα μας κλαίγοντας
Μμμου μμου μμμμ * (μοιρολόγι)
Εμείς τους φιλέψαμε.... τους καλοποτίσαμε...... μμμμμ
- Όχι πια δάκρυα
- Όχι πια θρήνους
- Καιρός να κρατήσουμε αυτοί μας τα δόρατα
- Τελειώσαν τα ψέματα. Παχύναν και οι γίδες
- Τι λέει ο πούστης !
- Μονάχοι θε να φτιάξουμε τις δικές μας πατρίδες
Ξέρω μια ξάστερη χώρα
ραϊζει σας λέω
τριγολογά το μυαλό μας
το έρμο μας νέο.
Ξέρω περήφανη γη απ' το χθες
κάνε κουράγιο πιστέ μου να λες.
Ξέρω περβόλια κρυφά σχολειά
Στ' αστραποβρόντι κράτησαν γερά.
Ταπ, ταρατάπ, ταρατάπ, ταπ, ταπ.
Ε μαλθακέ ε.
Ε μαλθακέ

Ψήσε καφέ μαλθακέ μου λαέ
- Κι αν σου χωθή ή κι αν σου χωθεί
- Κι αν σου χωθεί το παλούκι μακρύ
- Θα βαρεθει ή
 και θα ξαναβγεί.
- Να ’ναι καλά η ψείρα μας η θειά η ζωντοχήρ μας
Να ’ναι καλά τα ντέρτια μας τα τόσα μαραφέτια μας
Αλοίμονο στην πλέρια μας την αυταπατομιζέρια μας
Αλοίμονο στα αίματα που χύσαμε στα ψέματα
Αλοίμονο τα θάματα χρειάζονται προσάναμ
- Εμπρός με τον αρχάγγελο για το δικό μας τ’ άντερο.
Τι να φταίη τι να φταίη
Αϊ το μωρουδέλι μ’ κλαίη
Ντα χτιρντί Ντάχτιρντό - Νταχτιρντιροντί ντιρντό
Ντάχτιρντι ντίρντι ντριρντίντο
κάποτες με λέγαν βίντο
Σας ρίχνω ένα μήνυμα για ένα νιο ξεκίνημα
Κι ευρήκεν ανταπόκρινση η πρωτινή μας πρόσκληση
- Κι έχομε τα περθόρια να φτιάξωμεν φυτώρια
Να πούμε στο δολλάριο το άλο μας τροπάριο
Να βρούμε τρόπο φίλοι μας ν’ ανοίξουνε τα χείλη μας
Ν’ ανοίξουνε τα σκέλη μας να βγει το μπαγανέλι μας
Γιατί στο προσκεφάλι μας θρονιάστηκε το χάλι μας...

Τα στέρεψαν ’κείνα τα τραγούδια
Και δε γράφω πια για το κοινό
αλλάζω στίχους καλαμπούρι βαρώ
κι απ’ το ίδιο πίνω το νερό.

Ποιος θε να ’ρθη ρωτώ στο πανηγύρι αυτό
και δε θα γυρέψει να αρπάξει
τα πανέρια μου και τα χέρια μου
το χαρταετό μου να μου σπάσει
εδώ αφέντηδες μασάτε
 ό,τι αγγίξετε πιο τρυφερό
κι εσείς δούλοι προσκυνάτε ωω
και βολεύεστε θαρώ

Όλες τρώτε τα παιδιά σας
κι όλοι σφάζεστε ω γιες
φάγατε και την καρδιά σας
κι οι βιτρίνες σας αστραφτερές
πώπωπωπωπωπωπώ αχ τι κακό τι κακό
ω τι κόσμο θωρώ στο πανηγύρι αυτό
στο πανηγύρι αυτό, στο πανηγύρι αυτο
που δεν έχει τελειωμό.

Ξέρω, ξέρω ένα παραμύθι που λέγεται
πως στήλη άλατος γένηκε του Λωτ η γυναίκα
γιατί παράκουσε το θεσμικό σκατό
και γύρισε τα Σόδομα και Γόμορα να δει
που καιγόταν.

Κι άλλο ένα ξέρω παραμύθι, εσύ που θες να λέγεσαι λαός
είτ' υπηρέτης είτ' αφεντικός
τη φυλακή σου αμπάρωσες γερά

Θυμάμαι τότε τον παππά κατούραγε στη στράτα
κι 'τανε όλα γύρω μας όμορφα και καπάτσα
ωρέ παπά του είπαμε δεν ντρέπεσαι με ράσα
το άλογό σας χλώμιασε δεν το 'σωσαν μωρέ τα ράσα

Θέμε όλοι θέμε όλοι του παπά μας το περβόλι
κατουράμε τη βδομάδα δυό φορές την πρασινάδα
να μαράνει το περβόλι και να μπούμε μέσα όλοι
να κρεμάσουμε λαμπάδα στου παπά μας τη φοράδα
μαστορεύανε και γελούσανε, τραγουδάγανε, κοροϊδεύανε
τότες που τους χορεύανε στο ταψί
τώρα σώπασαν, δε γελάνε πια, δεν τους νιάζει πια, τάχουν όλα αυτά
τάξη, ησυχία και λεφτά.
μόνο που τους στερήσαν τη φωνή, χάσανε κι αυτοί την ανθρωπιά τους
μόνο που μας αγόρασαν την καρδιά, χάσαμε κι εμείς την ανθρωπιά μας
ωρέ παπά του είπαμε δεν ντρέπεσαι με ράσα
το άλογό σας ψώφησε δεν το 'σωσαν μωρέ τα ράσα
Θέμε όλοι θέμε όλοι του παπά μας το περβόλι
κατουράμε τη βδομάδα δυό φορές την πρασινάδα
να μαράνει το περβόλι και ναμπούμε μέσα όλοι
να κρεμάσουμε λαμπάδα στου παπά μας τη γενειάδα
φταίμε όλοι, φταίμε όλοι, που παπάς έχει περβόλι.

*Ο παπάς αποτέλεσε το μεγάλο μου σουξέ επί διχτατορίας και στη Σαλονίκη και στην Αθήνα.. Το μόνο κακό ήταν ότι σχεδόν όλοι συνδιάζαν τον παπά με τον Παπαδόπουλο, ακόμα και οι κραττούντες και γι' αυτό με τραβάγανε πολλές φορές εξ' αιτίας αυτού του τραγουδιού. Εγώ όμως δεν είχα σκεφτεί καθόλου όταν τόγραφα ούτε σήμερα και μ' αρέσει καμμιά φορά να το επαναλαμβάνω.

Επιστολές κείμενα, σκετσάκια κι' άλλα

Συμπαθητική Μελίντα, συμπαθητικοί της φίλοι,
και άλλοι επίσημοι......

Δεν είμαι τυφλός, δεν έχω συναισθηματικό πρόβλημα, δεν αισθάνομαι μοναξιά, ούτε πάσχω από ασθένεια που χρήζει θεραπείαν εξωτερικού κι ούτε είμαι σε κατάσταση σαν εκείνα τα παιδάκια τα καμμένα; τα καημένα; Ούτε είμαι καημένος. Είμαι γεμάτος ζωή κα παρόλο που αδυνάτισα κάπου 350 (τριακόσια...) κιλά, νιώθω ακόμα τα κότσια μου. Μόνο που δεν είμαι ουρανοκατέβατος και δε μπορώ πάντα να βγάλω πέρα μόνος μου. Να συστηθώ. Νικόλας ο Άσιμος πεζός και διάσημος κατδικάσιμος φτωχός καλλιτέχνης. Εμφανιζόμουνα κάπου στην Πλάκα μέχρι προλίγο από τα φώτα μαζί με τα 411,5 ελληνικά κιλά μου.

Θέτε για έλλειψη ρεύματος, θέτε για πλάκα, θέτε για ό,τι μπορεί να βάλετε στο νου σας το στέκι τετέλεσται κι εγώ στράτα ψάχνω από κάπου να πιαστώ συμπαράσταση και ποιος δε ζητά, ζητώ επανάσταση σ' ολονών τα μυαλά. Ζητώ κάποιο στήριγμα τέλος πάντων για να συνεχίζω κάτι που άρχισα.....

Οι καιροί είναι δύσκολοι και τι μου χρωστάτε, όμως τι χρωστάω κι εγώ που από σας εξαρτάται να κάνω τον καλλιτέχνη, γιατί χωρίς κόσμο η τέχνη που διάλεξα πάει στο βρόντο. Χρειάζεται κάποια γνωριμία και ένα κάποιο χρήμα κι εγώ κουβαλήθηκα απ' της Κοζάνης τα χώματα πεζός ως την Αθήνα.

Το πρόβλημά μου δεν είναι αυτό. Χρόνια τώρα προσπαθώ είτε με θεατρικές θέσεις είτε με κάποιες μπουάτ είτε είτε....πιο παλιά στη Θεσ/νίκη πρόσφατα να βάλω ένα πετραδάκι ή μάλλον κοτρώνα και πάντα εκεί π' αρχίζει να

μπαίνει τόσο στο νερό, απ, κάτ γίνεται και γκρεμίζεται και πάλι απ’ την αρχή. Δεν ξέρω τι, ή μάλλον ξέρω πολύ καλά τι φταίει και δε μπορώ να το πω τι φταίει κι ίσως να ήθελα σχολιαστή. Εγώ το μόνο που μπορώ είναι να το λέω στα τραγούδια μου ή θα μπορούσα ή το τι θα μπορούσαν πολλοί σαν και μένα αυτό είναι άλλη ιστορία που μετατοπίζεται σε μελλοντικές εγχώριες εξελίξεις, αν φυσικά υπάρξει η πιθανότητα η εξέλιξη να μη συνεχίζεται υποχρεωτικά προς τα πίσω. Όλοι το βλέπουμε κι όλοι το βρίζουμε κι όλοι καθόμαστε και γονατίζουμε. Τέλος πάντων "Άναψε κυρά μου το καντήλι. Θα νικήσουμε..."

Ζητώ επικοινωνία με καλλιτέχνες (όλων των ειδών και τάσεων πτωχούς ή διάσημους), με καλλιτεχνικά γραφεία, μάνατζερ, εταιρείες δίσκων ή τέλος πάντων δεν υπάρχει καμμιά Μαμά καλλιτεχνών που να αισθάνεται όμορφα βοηθώντας καλλιτέχνη;

Πάντως το δηλώνω είμαι απ’ αυτά τα φιδάκια τους καλλιτέχνες που μόνο καλλιτέχνες δε θέλουν να τους λένε. Και μόνο από κόσκινο δε θα περάσω τον καθένα πιθανό συμπαραστάτη. ΄Εχω και να προτείνω λύσεις για τις σημερινές μας κρίσεις... στο ποδόσφαιρο.

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία, για τη δωρεάν γνωριμία και διαφήμιση και παρακαλώ το νοικοκύρη μου να με διαβάσει μήπως και με πονέσει και δε μου κάνει έξωση και μπορέσετε και σεις να με βρείτε. Επεύσατε ταχέως.

Νικόλας Άσιμος
Αλωπεκής 39 τηλ. 714328
(προς το παρόν κομμένο)
Γενάρης 74

* Ο νοικοκύρης μου φυσικά δε με διάβασε, γιατί το γράμμα δε δημοσιεύτηκε και μου κανε και δικαστήριο ότι του κλεψα πράμματα του σπιτιού του.

Μια άλλη φορά θυμάμαι που έκανα τη μαλακία κι έδωσα συνέντευξη και μάλιστα γραφτή σε κάποια δημοσιογράφο, την Όλγα Μπακομάρου, όταν μου απαγόρευσαν το "Μηχανοσμό" Παρ’ όλο που ’χαμε συμφωνήσει ότι έτσι και υποχρεωθεί έστω και μια λέξη να αλλάξη, να μη γράψει απολύτως τίποτε, αυτή δημοσίευσε συνέντευξη με άλλα λόγια, του κεφαλιού και της νοοτροπίας της, και ούτε καν για την απαγόρεψη του δίσκου δεν ανέφερε. Μου ’πε πως το ’κανε για το καλό μου, για να με προστατέψει, γιατί έτσι όπως πάω θα το φάω το κεφάλι μου.

Πόσοι μου το ’πανε αυτό! Αλλά τουλάχιστο με θάψαν χωρίς να μ’ αναφέρουμε. Δε μου βάλαν λόγια που δεν είπα ποτέ.

Αλλά γι’ αυτό σας έχω κόψει όλους σας οριστικά, όπως κι εσείς με έχετε κομμένο αγαπητοί μου.

Αγαπητοί ωτοβλεψίες * (Δεν υπήρχαν τότε άλλες εφημερίδες για σένα που νομίζεις πως τα ξέρης όλα)

Λαμβάνω την τιμήν να αναφέρω, εγώ, Νικόλας Άσιμος, ως και οι συνεργάτες μου Δημήτρης Φινικής, Άντα Χριστίδου, Βασίλης Σπυρόπουλος, Ανδρέας Μουζακίτης, Χρίστος Αρβανιτάκης, ότι πιστοί στο καθήκον πράξαμε παν το ανθρωπίνως και υπερανθρωπίνως δυνατόν όπως ξεκομένοι παντελώς από το κύκλωμα, δημιουργήσωμεν το κάποιο στέκι πειραματικής μπουάτ στην πλάκα με στόχον την παρουσίαση με διαφορετικό και νέο τρόπο της προσωπικής ημών μουσικής εργασίας.

Αγνοούντες την παροιμία "που πας ξυπόλητος στ’ αγκάθια", αγνωνίσθημεν επαναλαμβάνω, πιστοί πάντα στο καθήκον, να δυατηρήσωμεν αδιάφθορον την αποστολή του καλλιτέχνη και προς στιγμήν πιστέψαμε ότι βγάζαμε το φίδι απ’ τη τρύπα και ότι η εργασία μας άρχισε να απηχεί στο κοινόν. Δυστυχώς όμως εδώ και λίγο διάστημα όλα μας πήγαν ανάποδα και ερχόμεθα εις δυσάρεστον θέσιν όπως αναγγείλωμεν υμάς, ότι έχομεν πείσει εαυτούς εγκαταλείψωσιν προσπάθειας και την Κυριακή 6 Απριλίου βάζομεν λουκέτο εις μαγαζί. Τούτη είναι η Τελευταία μας εβδομάς. Κατόπιν πρέπει αναθεωρήσωμεν απόψεις, αλλάξωμεν επάγγελμα και παίξωμεν προ-πό.

Ταύτα γράφω προς γνώσιν και συμόρφωσιν παντός μικρού και ασημάντου, ταλαντούχου ή ατάλαντου, όστις τρέφει την βλάσημον ψευδαίσθησιν, ότι και πως πρέπει κάπου κάπου να ταράσσονται τα ύδατα και οφεόλομεν αγωνισθώμεν προς χάραξιν νέων δρόμων. θα πάει χαμένος και κρίμα.

Δεν τον θέλει ο περίγυρος. Προσωπικά κοντεύομεν καταντήσωμεν τέκνον Μπιάφρας. Όστις διαφωνεί καλλείται να περάση τούτη την εβδομάδα από τη μπουάτ 11η εντολή. Μια δοκιμή θα σας πείση. Πληροφοριακά αναφέρω ότι εδώ και δέκα μέρες, μια βδομάδα στην ίδια αίθουσα, οι διαφορετικές ώρες, παρουσιάζεται το έργο του "Αυτοκατηγορία" από την θεατρική ομάδα "Επικοινωνία".

Ελπίζω διαθέσητε ολίγον εκ του πολύτιμου χώρου σας και δημοσιεύσητε επιστολήν.

Ευχαριστώ
Μετά τιμής ο αιτών
Νικόλας Άσιμος

* Η αίτησις φυσικά απερρίφθη, και δεν θα χρειαζόταν ούτε καν να μας αφαιρέσουν την άδεια, διότι με τις

"εξακριβώσεις" που γινόταν καθημερινά έξω από την είσοδο είχαμε πάρει πια την κάτω βόλτα, και μας είχαν σπάσει.

Κήρυκας: Και είπεν ο Θεός γεννηθήτωσαν πολέμοι, και εγεννήθησαν πολέμοι. Και τα δίποδα απέκτησα νουν και εποίησαν πολέμους, και εβελτίωσαν πολέμους. Και εποίησαν όπλα, ψυχρών τε και θερμών πολέμων. Και εγεννήθησαν συμφέροντα. Και εγεννήθησαν τα τράστ, ανατολικά και δυτικά. Και εμόλυναν τον ουρανόν και την Γην, και ενεθυμήσαν οι άνθρωποι τας εντολάς.
Και .....(ψάλτης:) - τω σωτηρίω έτει 8ον αναγεννωμένου φοίνικος, εγεννήθη η 11η εντολή.
Σπήκερ - Μπουάτ εν μέσω της Πλάκας ανατολικώς της Ακροπόλεως.
(Απόσπασμα από ην εισαγωγή στο πρόγραμμα της 11ης εντολής).

Αντιγράφω από το παλιό τετράδιο. Πάλι καλά που τάχα καταγράψει. Άλλες φορές χάνονται.
1. Σας συνιστούμε να πάτε κάπου αλλού. Δε θα καταφέρετε να προσαρμοσθείτε μαζί μας.
2. Σήμερον - Τελευταίο ταγκό.
   Κομμένες σκηνές: Η Σκηνή του Βουτύρου
   Η Σκηνή του ασσανσέρ
   Αύριον - Η Σκηνή του μπάνιου
3. Σήμερον - 1ον Λυντσάρισμα
   Στο τέλος του προγράμματος γίνεται κλήρωση. Ο τυχερός πελάτης σκοτώνεται από τον πιστολιέρο του μαγαζιού.
   λεπτομέρεια : Το ποτό του δε χρεώνεται.
4. Είσοδος για σήμερα Ελευθέρα.
5. Απαγορεύεται η είσοδος εις άπαντας αναγενηθέντας 21 του μηνός (εξαιρούνται οι οδοντόκρεμες)
6. Η έναρξη έγινε 21 Φλεβάρη.
7. Εκτός προγράμματος:
   Ο Δράκουλας κάνει κούνια μπέλλα.
8. Αχ. Πανυπέρης: Δράκουλας. Θάνατος: Δημ. Ζαφειρέλης
   Κομφερασιέ: Νικόλα Άσιμο (Ιταλός Σιούρντο).
9. Πωλούνται μπιμπερό. Ειδική Παραγγελία. (Amerikan General Strimoktik)
10. Η ιστορία της ομελέτας: Είτε παίδες ραγιάδων.
    Σκηνοθετιμένο τεστ βυθοσκοπήσεως του νευροαισθαντικού σας κατευθυνομένου καταπιεσμένου μυαλού.
    Μόνο βρίσιμο θέλετε. ΄Ετσι φοβάστε. ΄Ετσι αγαπάτε.
11. Ο Βασιλεύ απέθανε, Ζήτω το Γκρεκουτέξ.
12. Δε γίνονται δεκτοί παλαιστίνοι κομμάντος και τεφρώδη πτηνά. Εκτός εάν οπλοφορούν.
    (Η τελευταία αυτή πρόταση ήταν σβησμένη με μια γραμμή)
13. Άνοδος με ασσανσέρ. ΄Εξοδος από τις σκάλες
    Δια τους κουρασμένους ειδικό φορείο.
    Αυτό είχε γραφτεί γιατί δεν υπήρχε έξοδος κινδύνου ούτε ασσανσέρ)
14. Ο πελάτης έχει πάντα άδικο. Οι καλλιτέχνες είμαστε εμείς.
15. Τήρησε την 11η εντολή - μπορείς
    Φύλαξε την 11η εντολή - μπορείς
    Σύστησε την 11η εντολή - μπορείς
    Πίστεψε στην 11η εντολη - μπορείς
    Ξέχασε την 11η εντολή - μπορείς
16. ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ ΔΕΝ ΙΣΧΥΕΙ
    Πληροφορία μετέδωσε η Βόϋτσε Ντέλε..
    Βλέπε Τι.Βι. Κάνει καλό.
17. Τα έργα της εβδομάδος:
    Δευτέρα : 2 έργα. Ο Δράκουλας και η νεροφίδα σε μιαν ερωτική πανδαισία (Γκραντ γκινιολ)
    Η ιστορία της ομελέτας (κωμωδία)
    Τρίτη: Το ροχαλητό του Παπ. Αντ. Υπ. Υπ. Πρωθ. ΑΡΧΗ.ΕΠ.
    Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΤΡΥΓΜΟΣ (σήριαλ)
    Τετάρτη: Ο ομοφυλόφιλος κονδυλοφόρος της κίτρινης κόμπρας του καράτε
    Πρωταγωνιστεί ο ανηψιός του Κάσιους Κλαίη, Βρούτους Γελάκιος.
    Πέμπτη: Ο γύρος του θανάτου με τη μοτοσυκλέτα.
    Πιλότος: Αχιλλέας Πανυπέρης. Θάνατος: Δημήτρης Ζαφειρέλλης.

Γύρος: Νικόλας Άσιμος
Παρασκευή: Θρησκευτικές ταινίες.
Η προφητεία του Μωάμεθ. (Η αλήθεια για τα πετρέλαια)
Ο Παπίας Αυγουστίνος και ο Φαίδων Σιγίτσης.
ΕΚΤΑΤΟΣ ΣΥΜΠΡΑΞΙΣ. Ο μίμος Τζιόρτζιο Παπαδόπ. μορφωθείς εις Αβεσαλώμ.

Τάδε έφη Ζαρατούστρας κατά τας γραφάς
(κανελόνια δεν προσφέρονται.)
Σάββατο ΑΡΓΕΙ
ΚΥΡΙΑΚΗ Το έπος του Κοπάνου
Ο πρωτοποριακός μύθος της Κλεονίκης.
Στις 10 το πρωί Λατέρνα με το Βαρύμαγκα Σταύραγκα
(Όλα αυτά ήταν ανηρτημένα στην είσοδο της 11ης εντολής μέχρι της 12-3-74 αν θυμάμαι καλά).
Ήρθαν οι μπάτσοι και μας υποχρέωσαν να τα κατεβάσουμε.

Οι επιγραφές
6. Στην κεντρική είσοδο στο δρόμο.
5. Στο 2ο όροφο στην είσοδο της μπουάτ.
4. Στην κεντρική πόρτα κάτω.
15. Έξω από την είσοδο της ντισκοτέκ στον 1ο όροφο.
16. Στον πρώτο όροφο με μεγάλα γράμματα.
Όλες οι άλλες στην πρόσοψη.
Ο κοσμάκης μαζευόνταν έξω απ' το μαγαζί. Διάβαζε, συζητούσε - πέθαινε στα γέλια, την έβρισκε που λέμε, ώσπου κάποιος συνήθως έλεγε - βρε το μαλάκα! και δεν έμπαιναν στο μαγαζί. Έτσι γινόταν συνήθως.
Συμπέρασμα: Ο ραγιάς θέλει να 'χει αυτός τον τελευταίο λόγο. Αλλά τονλέει πάντα λάθος. Δυστυχώς.
Οι Αστυνομικοί δεν έχουν χιούμορ.
Πάντως είναι χάνοι... Κάναν ένα μήνα να προσέξουν τις ταμπέλες και μάλιστα στο τέλος είδαν μόνο εκείνη με τη Βόϋτσε Ντέλε.

Στη μπουάτ 11η εντολή (γωνία ΑΔΡΙΑΝΟΥ &ΑΦΡΟΔΊΤΗΣ - ΠΛΑΚΑ) ακούγονται κάθε βράδυ τα τραγούδια, οι στίχοι, οι κραυγές, οι ψύθιροι, οι βρισιές και τα ευχαριστώ του Νικόλα Άσιμου. Δουλειά πολύ προχωρημένη και μεστή που αν σ' αφήσει αδιάφορο θα σε υποψιαστώ για άσχετο. Τον βρήκαμε, τον ρωτήσαμε και μας είπε:

Δεν ισχυρίζομαι πως γράφω τραγούδια. Απλώς έχω κάνει διάφορα σχήματα μουσικοστιχουργικά. Κιθάρα έμαθα στο Πανεστήμιο, πιο πριν με κυνηγούσε η μάνε μου. Τη μουσική δεν τη βλέπω σαν επάγγελμα.

Ξεκινήσαμε μικρά παιδιά μπήκαμε στο Πανεπιστήμιο. Βρήκαμε τα ίδια πράμματα όπως και πριν. Δεν τα δεχτήκαμε κι αναγκαστικά αποφασίσαμε για πράξη γενική. Έφτασε να κάνω λειψά το δημοσιογράφο, μετά το θεατρίνο, τελικά βρίσκω πως αντί να κάνουμε τέχνη καταλήξαμε να προσπαθούμε να δημιουργήσουμε τις συνθήκες για να κάνουμε τέχνη.

Πέσαμε στις συμπληγάδες πέτρες των καταστάσεων προσπαθώντας να τις ξεπεράσουμε μπας και προσφέρουμε κάτι. Τι να προσφέρουμε; Συγκεκριμένο δεν υπάρχει. Αργά καταλαβαίνεις πως όλος ο αγώνας για προσφορά είναι να βάλεις κι εσύ το πετραδάκι σου και να κάνεις και τους άλλους, αν μπορείς - να βάλουν το δικό του, μπας κια ελαττωθούν αυτοί που δεν "βγάζουν το φίδι απ' την τρύπα". Φυσικά πάντα κουβαλάς μαζί σου και τις πεποιθήσεις σου για ανεξαρτησία του ατόμου κλπ. Δε γίνεται όμως τίποτα. Αντιστέκεσαι και συνεχίζεις να ζεις αντιστεκόμενος... Πιστεύω όμως πως υπάρχει διέξοδος και προσπαθώ να το δείξω. τώρα δεν είμαι απλώς καουρασμένος, αλλά αισιόδοξος. Μόνο που χάνεις την αίσθηση της προσωπικής ζωής. Δηλαδή, λες, ξεκινώ να μην κάνω αυτό, αυτό κι αυτό. Πας ανάποδα στους άλλους κι αμέσως ο πρώτος κύκλος (το χωριό, το σπίτι, το σχολείο) σε αποβάλλει, έπεται η πόλη και πάει μεγαλώνοντας γιατί όπως φαίνεται τους δημιουργείς προβλήματα. Αλλά όταν εκφράζεσαι γ΄νήσια και ντρόμπρα δεν τους φοβάσαι. Αυτό προσπαθώ να πω και στους άλλους.

Όμως για να τα κάνεις όλ' αυτά πρέπει να μάθεις να αντέχεις στην πείνα και στην έλλειψη φίλων. Πρέπει να μάθεις κι' όλα τα επαγγέλματα.

Τώρα για τη δουλειά μου τούτη εδώ στην 11η εντολή θέλω να δίνει την αίσθηση του θεάματος, του λόγου και του διαλόγου μεταξύ των μουσικών που είναι ταυτόχρονα και ηθοποιοί. Τους θέλω κοντά τον ένα στον άλλο. Είμαι κόντρα στην εμπορική εικόνα της μπουάτ με τα αρεστά τραγούδια και τη σειρά παρουσίασης.

Τα παιδιά με τα οποία δουλεύω μαζί είναι:

*Αντιγράφω απ' το περιοδικό Διάλειμμα (εκδότης Χρηστάκης) που κυκλοφόρησε το δεύτερο 15θήμερο Απρίλη '74.

Βέβαια αν θυμάμαι καλά ώσπου να κυκλοφορήσει το περιοδικό το μαγαζί μας τόχαν κλείσει.
Στην είσοδο υπήρχε τότε μια ταμπέλα που έγραφε
"Απαγορεύεται η είσοδος εις άπαντας
αναγεννηθέντας 21 του μηνός
ΕΞΑΙΡΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΕΣ".

Εκεί είχα πάει αφού με φώναξε ο Γκαϊφύλιας και ο τίτλος του μαγαζιού πρέπει να ήταν του Γκαϊφύλια. Αλλά ενώ πήγαμε κάτι να κάνουμε μαζί άνοιξε η τύχη του Γκαϊφύλια ξαφνικά, συνιαρίστηκε και πήγε να τραγουδήση στο μαγαζί που ήταν ο Ξυλούρης και η Κωχ.

Και συνέχιζα εγώ μονάχος. Κρίμα γιατί από τότε ο Γκαϊφύλιας ξεπλύθηκε και φαγώθηκε απ' τους μηχανισμούς. Του 'δώσαν μεροκάματο αλλά τον θάψαν φυσικά, γιατί τους ήτανε αγκάθι, και έσπασε κι αυτός από την πιάτσα. Κρίμα γιατί αν ήταν διαφορετικά πολλά θα κάναμε μαζί. Δεν έχω συναντήσει μέχρι τώρα άλλον νάχει τη δύναμη του τότε Γκαϊφύλια. Ίσως ο Πουλικάκος, αλλά δεν τον ξέρω από κοντά.

Πριν με φωνάξει ο Θανάσης είχε κλείσει την Πρωτοχρονιά η "5η εποχή" όπου εμφανιζόμουν: "Ο Νικόλας Άσιμος και τα 411,5 ελληνικά κιλά του". Κι ήτανε μαζί και ο Πάνος ο Τζαβέλλας, κι' είχα πατήσει πόδι τότε για να είναι κι' ο Τζαβέλας, ο μαγαζάτορας φοβόταν.

Αλλά δεν τα πήγαμε καλά γιατί αυτός έλεγε πως είμαι "Ανάρχα και συντήρηση" και πως αναπαράγω την μπουρζουαζία με το νάχω μαζί μου τους μαλλιάδες, τους ροκάκηδες και Αμερικανάκηδες. Ενώ αυτός ήταν βέρος Αντάρτης και στην ορχήστρα του κουβάλαγε μπουζούκια.

Μόνο που βρισκόταν κανένας φωτογράφος φρόντιζε να κάθεται έτσι ώστε το ξύλινο του το ποδάρι ναν μπροστά-μπροστά και να φαίνεται καλά. Αυτά για τότε.

****

Διαπιστώνω ότι η νοοτροπία των οργάνων της τάξεως δεν άλλαξε καθόλου. Δε θέλω να τους θίξω, αλλά η τακτική που εφαρμόσαν δεν είναι καθόλου κολακευτική. Σ' αφήνουνε δυο μήνες να ετοιμάζεσαι, να ξανοιχτείς, να χύσεις ιδρώτα, να κάνεις έξοδα και ξαφνικά έτσι χωρίς προειδοποίηση σου δίνουν μια και σου κόβουν οριστικά το βήχα.

Καταγγέλω τη σύλληψή του επιχειρηματία Γ. Σπυράκη από τον ίδιο το διοικητή του Β' τμήματος κ. Ρίζο κατά την ώρα της παράστασης και ανάμεσα στο κοινό. Με θίγει προσωπικά. Δε μπορεί να αντιμετωπίζεται ο καθένας από τον έχοντα κάποια θέση σα σκουλήκι.

Καταγγέλω το περιστατικό εν όψει της δίκης του Γ. Σπυράκη που ορίστηκε στις 18 Αυγούστου, δηλώνοντας ότι ο ίδιος είναι ανεύθυνος και ότι εγώ τον ανάγκασα αναλαμβάνοντας προσωπικά την ευθύνη να λειτουργήσει το μαγαζί.

Μετά την επίκλησή μου στον αξιωματικό υπηρεσίας να στείλει χωροφύλακες να διαλύσουν το συγκεντρωμένο κοινό διότι δεν είμαι σε θέση να το καταφέρω εγώ, και την μη ανταπόκρισή του, πήρα την ευθύνη και πραγματοποίησα την παράσταση αναγκάζοντας τον επιχειρηματία να δεχτεί με την απειλή ότι θα του κάνω μήνυση απαιτώντας τις αμοιβές του καλοκαιριού για όλους τους μουσικούς.

Αναλαμβάνω την ευθύνη των εκδηλώσεών μου. Είμαι έτοιμος να υποστώ τις συνέπειες κάνοντας την ευχή ότι θα πάψουν οι διακρίσεις έναντι αυτών που τα φυσάνε και αυτών που τους φυσάνε.
Θέτω στη διάθεση παντός ενδιαφερομένου τα στοιχεία της ταυτότητας μου.

Νικόλας Άσιμος

Υ.Γ. Πιθανή διακολογία δημοσιογράφων για τη μη δημοσίευση της επιστολής ότι θέλουν να με προστατέψουν δεν τη δέχομαι. Είμαι σε θέση να υπερασπιστώ τον εαυτό μου μόνος μου.

* Απόσπασμα επιστολής που στάλθηκε τον Αύγουστο του '74 στιε εφημερίδες και δε δημοσιεύτηκε.
Πριν λίγες μέρες είχε δημοσιευτεί καταγγελία για την επέμβαση των οργάνων της τάξεως για τη ματαίωση της πρεμιέρας στο κέντρο "Χνάρι", τα περιστατικά, πως στο τέλος η πρεμιέρα πραγματοποιήθηκε δια της βοής του κόσμου και δήλωσή μου, πως παρά την απαγόρεψη θα συνεχίσουμε τις παραστάσεις. "Εφημερίδα Αθηναϊκή".

Αλλά η "Αθηναϊκή" μόλις εκείνες τις μέρες κυκλοφορούσε και μες στη φούρια δεν είχε προλάβει να εγκαταστήσει εσωτερικό μηχανισμό καταστολής και λογοκρισίας των ειδήσεων. Γι' αυτό και ήταν η μόνη, αλλά μονάχα για μια φορά. Παρ' όλο ότι συνήθως οι επιστολές που στέλνονταν ήταν γραμμένες διπλωματικά και όχι στο κατ' ευθείαν.

Και παρ' όλο που σε πολλά τέτοια επεισόδια παρίσταντο σαν αυτόπτες και δημοσιογράφοι..

****

Σας πληροφορούμε ότι μια ομάδα νέων (μουσικών κυρίσως) ιδρύσαμε αυτές τις μέρες το "Μουσικό Θέατρο φτώχειας".

Θα παρουσιάσουμε στην αίθουσα που κλείσαμε στην Πλάκα την Μουσικοκινητική φαντασμαγορία του Νικόλα του Άσιμου.

"Τραγούδια αχνά και αχαμνά και οι ρωμιοκλαίουσες κυράδες."

Ζητάμε ανθρώπους που θέλουν να δουλέψουν για το κέφι τους και όχι για την τσέπη τους, κυρίως, μίμους, μουσικούς πνευστών, ηθοποιούς οραματικών, κλόουν και σιδεράδες, καθώς διάφορες φωνές, χορεύτριες και χορευτές, ερασιτέχνες εφευρέτες, γιατί και όχι κι ευεργέτες.

Θα τους δεχτούμε στο στέκι μας στην Πλάκα σήμερα, αύριο και μεθαύριο. Μνησικλέους 15, 1ος όροφος τηλ. 3230727-8-12 μ.μ.

Κάθε γνώμη σχετικά με τον τρόπο παρουσίασης της δουλειάς μας είναι προς το παρόν συζητήσιμη.

ΜΟΥΣΙΚΌ ΘΕΑΤΡΟ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

*Ετούτο δόθηκε στις εφημερίδες για να μπει σαν αγγελία. Απλήρωτη βέβαια. Τελικά μπήκε στα "Νέα" και στους "Ωτοβλεψίες" με κάποια σχόλια περί γραφικότητας του κειμένου. Αυτό θα πει να σε βλέπουν γραφικό προόσωπο. Τουλάχιστο τη βγάζεις επιβιώνοντας.

Χωρίς πολλά και τρανταχτά
Και όλως ανεπίσημα αρχίζουμε πιανίσιμα
Στο "Χνάρι" Γκούρα 2 στην Πλάκα κάθε βράδυ
Το Σάββατο το προσεχές, το λέμε με καμάρι

Ο Νικόλας Άσιμος παρουσιάζει τη δουλειά του

Τραγούδια αχνά και αχαμνά και οι ρωμηοκλαίουσες κυράδες

Μουσικοκινητική φαντασμαγορία με προεκτάσεις και αιχμές και
(υπονοούμενα χαζά)
Μετά πολλών δυσκολιών συνεπειών και συνθηκών
απωλειών και άλλων...
αναβολών της έναρξης στρατεύσεων και αλλαγών
Αρχίζουμε το Σάββατο με σηκωτό τον κράββατο.
Το Γοργόν και πέρα βρέχει
Κι ο Ντιντής στο Χνάρι τρέχει.

Η ορχήστρα μας:

Πιάνο: Θωμάς Σλιώμης, Κρουστά: Αντρέας Μουζακίτης, Κιθάρες: Χρίστος Αρβανιτάκης, Βασίλης Σπυρόπουλος, Μπάσο, Κοντραμπάσο: Αχ. Πανυπέρης, Βιολί: Κ. Ευγένης
Τραγουδά ο Δημ. Φινινής.
Με δικά τους τραγούδια ο Κώστας Ευγένης και ο Αχιλλέας Πανυπέρης.
Οι Σπύρος-Λήδα προγραμμάτισαν καλοκαιριάτικες εμφανίσεις με όλα τους τα γνωστά κι άγνωστα τραγούδια που θα πραγματοποιηθούν ευθύς μόλις αποστρατευθή ο Σπύρος Βλασσόπουλος.

Στο χορό της Μοίρας η διεθνούς φήμης τσιγγάνα
Στελέν Πατάκο

Μη μας ξεχνάτε και ελάτε
Μας κούρασε τ' αμάχι και μείναμε μονάχοι

Των φοιτητών αστών σαράντα (40)
Και των αστών-αστών ογδόντα (80)
Των υπολοίπων δωρεάν

Μπουάτ "το Χνάρι" Γκούρα 2 - ΠΛΑΚΑ τηλ. 32.23.282
Δίπλα στην Αγία Αικατερίνη.

Ονομάσαμε το μαγαζί μας "Ζωντανό καφενείο".
Θα προτιμούσαμε να το λέγαμε "Πολιτικό καμπαρέ". Δεν ξέρουμε όμως αν είμαστε σε θέση να λειτουργήσουμε σαν καθαρά πολιτικό καλλιτεχνικό στέκι. Δεν έχουμε ούτε τα μέσα που μας χρειάζονται γι' αυτή τη δουλειά, ούτε την ολοκληρωμένη εμπειρία της, ούτε την απεριόριστη την αντοχή, ούτε στον τόπο μας επικρατούν κατάλληλες συνθήκες. Ξέρουμε πως μπορούμε να υπάρξουμε μόνο όταν λειτουργήσουμε σαν σταθερή ομάδα εργασίας πολιτικά και κοινωνιολογικά εκπαιδευμένη.

Πέρνοντας σα δεδομένο ότι η τέχνη στην Ελλάδα λόγν των φραγμών του συστήματος, αλλά και της σύγχυσης, της ανεμελιάς, της ανευθυνότητας, της ανεντιμότητας, του κέρδους και της αναποφασιστικότητας των φορέων της, δε βρήκε ούτε στο ελάχιστο το δρόμο της. Πιστεύοντας στην αναγκαιότητα και στη ως ένα βαθμό χρησιμότητα της επαναστατικοποιημένης τέχνης.

Τασσόμενοι φύσει και θέσει ενάντια στην πολιτική της συσκότησης και της τύφλωσης. Ενάντια στη γραμμή των μέσων μαζικής επικοινωνίας να κρατήσουν τον πληθυσμό σ' ένα κενό αποβλάκωσης και νάρκης.
Διαπιστώνοντας ότι μας έχουν δέσει τα χέρια.
΄Εχοντας την ανάγκη να πούμε. Να δείξουμε και να καταδείξουμε. Να ξεσκεπάσουμε. Να αναλύσουμε. Να κρίνουμε και να επικρίνουμε. Να ψάξουμε να βρούμε τα αίτια και τη συνάφεια των γεγονότων που μας σημαδεύουν και μας εξαρτούν ενώ μας αποκρύπτονται.

Ξέροντας πως η ευθύνη για τα δεινά δε βαρύνει μόνο τους εκάστοτε φορείς ενός συστήματος, αλλά το ίδιο κατά πρώτο λόγο το σύστημα που τους εξαρτά, τους σπρώχνει και τους αναγκάζει και ότι πολύ μεγάλο μέρος της ευθύνης πέφτει και στις μάζες που δέχονται την καταπίεση αγόγγυστα.

΄Εχοντας την ανάγκη για επικοινωνία κι επαφή.
Για να φτάσουμε να βγούμε στο δρόμο, να μπούμε στα εργοστάσια, τα σχολεία, τα γήπεδα, τις αίθουσες συγκεντρώσεων.
Ξέροντας τους κινδύνουν μιας δημόσιας διαμαρτυρίας κόντρα στην επίσημη λογοκρισία και τη λαϊκή νοοτροπία.
Ξέροντας τις ατέλειες, τις διαφορές μεταξύ μας και την μη σε ίσο βαθμό απόφαση και κοινονικοπολιτική εμπειρία.

Σταθμίζοντας τα υπέρ και τα κατά.
Ξεκινήσαμε το καφενείο μας χωρίς να πληρεί όλες τις απαραίτητες προϋποθέσεις.
Για ένα όσο το δυνατό συστηματικό από σκηνής ξεσκέπασμα της σκοπιμότητας.
Για μια συνεχή μεταβολή και ανανέωση της παράστασης του έργου μας.
Για μια συνεχή από σκηνής ενημέρωση και πληροφορία.
Για να πετύχουμε να' μαστε πάντα μέσα στην επικαιρότητα, αλλά και μέσα στα καθημερινά προβλήματά μας.
Για να γνωριστούμε σιγά-σιγά ο ένας με τον άλλο μαθαίνοντας ο ένας απ' τον άλλο.
Για να πετύχουμε την άμεση επαφή.
Βοηθήστε μας και σεις. Να καλύψουμε τα κενά στην πληροφόρησή μας. Να οργανώσουμε το επυτελείο μας που θα μας τροφοδοτεί με κείμενα, ειδήσεις, θέματα, ντοκουμέντα απαραίτητα για τη δουλειά μας, για το θέατρο εφημερίδα.
Πες τε τις διαφωνίες σας ανοιχτά και χτυπείστε μας στα ίσια.
Μόνο έτσι θα καταφέρουμε να λειτουργήσουμε σαν πραγματικό "Πολιτικό καμπαρέ" και να πετύχουμε μέρος των στόχων μας.

Μουσικό θέρετρο φτώχειας.
Νοέμβρης 74

****

Για όλα αυτά το Μουσικό Θέατρο φτώχειας δε σας εύχεται χρόνια πολλά για τον καινούργιο χρόνο, αλλά κουράγιο κι' αντοχή ν' αντέξουμε στο χρόνο.
Γιατί το ξέρουμε πως έχουμε πάρα πολλή δουλειά.
Η περίοδος της πατάτας πέρασε.

Για να φτάσουμε όμως αίσια στην εποχή του λωτού πρέπει αναγκαστικά να περάσουμε και την περίοδο της ντομάτας. Πάρτε όλοι μια ντομάτα και χτυπάτε. Μη σας φοβίσουν τα ηχηρά ονόματα. Μόνον έτσι θα σας σεβαστούν.

Ευτεχνές και συνειδητόν τον Νέον έτος
Για την αντιγραφή
Μουσικό Θέατρο φτώχειας

* Το τέλος της προκήρυξης του διαλυμένου πια (μου θε φτω) και της μπάντας της πρωτοχρονιάς που δε βγήκε τελικά στους δρόμους λόγω βροχής. Τελευταία απόπειρα να κρατήσω την ομάδα και το χώρο. Ίσως να πετύχαινε αν δεν έβρεχε. Αλλά δε φταίει η βροχή.

Πριν την έναρξη

Όλα τα μέλη του θάσου βρίσκονται μισή ώρα πριν μέσα στην αίθουσα. Τους απασχολεί όλους η δουλειά τους, ο χώρος τους, ο ρόλος τους, οι στόχοι τους. Στο κοινό που μπαίνει σιγά σιγά δίνουν σημασία ανάλογη ο καθένας με το χαρακτήρα του και την απασχόλησή του.
Κάποιος καρφώνει ένα καρφί.
Κάποιος δοκιμάζει ένα προβολέα.
Κάποιος κουρδίζει την κιθάρα του.
Σιγά σιγά όλοι (ο καθένας με τον τρόπο του) πληροφορούν τον κόσμο για το τι ακριβώς θα του παρουσιάσουν και ποιοι είναι οι στόχοι τους. Άλλοι ντελαλώντας, άλλοι κάνοντας πνεύμα, άλλοι δημιουργώντας πηγάδι και συζητώντας ή λέγοντας ανέκδοτα. Στο παράθυρο ένας κράχτης με μια κάσκα κι ένα σημαιάκι φωνάζει για έναν παράξενο και θαυμαστό κόσμο των ζώων.
Άλλος βρίσκεται στη σκάλα και παίζοντας ένα γιο-γιο υποδέχεται το κοινό. "Θέλετε να μάθαιτε τι θα σας παρουσιάσουμε; Σε καμμιά περίπτωση δεν έχουμε σκοπό μας να σας διασκεδάσουμε. Εδώ διασκεδάζουμε μόνο τους εαυτούς μας."
Το κάρφωμα συνεχίζεται.
Δυό τρεις , με τις κιθάρες τους σιγομουρμουρίζουν τα τραγούδια τους στις διάφορες γωνιές.
Το κάρφωμα σταμάτησε. Σκοτάδι.
Ένας προβολές στο κέντρο της σκηνής.
Μια κοπέλλα περνά αργά απ' τη σκηνή και σιγομουρμουρίζει.
Τραγουδίστρια: Πινακωτή πινακωτή ή
  Έλα απ' το άλλο μου τ' αυτί ή
Μηχανοκίνητη εποχή
  κι ο Μπερνολτμπί, μ' ένα κουβί,
Μας περιμένει.

Φώτα-τύμπανα, φλας, θόρυβος, χειροκροτήματα. Η ορχήστρα με στρατιωτικό βήμα πιάνει τα πόστα της. Ησυχία... φυσαρμόνικα.

Σιωπητηρίου εμβατήριον

Καλέ στρατιώτη ζήσε για την τιμή
ζήσε καλέ στρατιώτη ζήσε για τη ζωή
ζήσε να πας στον πόλεμο ζήσε για την πατρίδα.
Ζήσε να πας στο θάνατο για την ελευθερία για μας
ζήσε για μας καλέ στρατιώτη. Ζήσε για την Ελλάδα μας.
Ζήσε για τα καλά παιδάκια που πίνουνε το γάλα μας
Ζήσε για την πατρίδα σου. Ζήσε για τους ανθρώπους
καλέ στρατιώτη ζήσε για την τιμή.

Μια γόμενα φρου φρου, καλέ στρατιώτη ζήσε για την τιμή
Η ίδια κι άλλη μια κολού. Ζήσε για μας καλέ στρατιώτη

Ζήσε για την πατρίδα σου
εσύ 'σαι τ' άνθος της ψυχής μου

κι εγώ η νεροφίδα σου

Μουσική, παρέλαση, χαιρετούρες (κάποια κουνάει μια ελληνική σημαία)

Α. - ΄Εζησες επέζησες και επιζείς ακμαίος
και εύχομαι ολόψυχα να είμαι ο τελευταίος
που σε γνωρίζω απ' την καλή.
Θ. (ζοχαδιασμένος συνεχίζει) - την όψη τη σπουδαία.
Με ντρουμ ντρουμ ντρουμ και τραχανά και πίνω τον καφέ μου
πάνω απ' τ' άσπρα χώματα για να μετρώ τα πτώματα
Α. - Καλά τι σχέση έχει αυτό;
Θ. - Τη σχέση της μοιραίας της στέκας του μπιλιάρδου με τις πολλές τις μπάλλες.
Τις βάζουν όλες στη σειρά και μπαμ με ένα κτύπο ταρακουνάν το σύμπαν.
Α. - Μην εννοείς αυτό που λεν το μύθο της Κορέας.
Θ. - Δεν εννοώ όπως τον λεν το μύθο της Κορέας.
Εννοώ απλά και σταράτα πως μια γριά οχιά μας βουκεντρά κατά μήκους και
πλάτους της γης, ανέμων και υδάτων, άνωθεν κάτωθεν και επιπλαγίως. (ο πιανίστας
φανερά τσατισμένος"
Πιανίστας - Κι εγώ κάθομαι και παίζω πιάνο.
Μπαίνει μια υπηρέτρια.
Υ. - Καλέ κύριε καλέ κύριε
Α. - Μπαρτνόν δεν άκουσα καλά
Υ. - Καλέ κύριε, καλέ κύριε σας ζητούν στο τηλέφωνο.
Α. - Στο τηλέφωνο. Εμένα; Δεν είμαι εδώ.
Υ. - Ναι εσάς. Λένε πως είναι υπεραστικό. ΄Οχι υπεραπόρρητον, υπερεσιακόν απ' την Υπηρεσίαν
΄Εψιλον Άλφα Ασφαλεί... Για την ασφάλειά σας.
Α. - Για την ασφάλειά μας! Νάτα μας, άρχισαν ξανά.
Υ. - Ελάτε γρήγορα σας περιμένουν στην εξώπορτα.
Α. - ΄Οχι κοπέλα μου όχι, εγώ ήρθα εδώ να κάνω παράστση. (Καλέ κύριε!) Και θα κάνω παράσταση.
Δεν έχω καμμιά δουλειά σε καμμιά εξώπορτα. Φύγε κακό πετεινό.
Υ. - Καλέ κύριε, καλέ κύριε.

Α. (προχωρεί δυο βήματα μπροστά.)
- Καλήν εσπέρα σας
πώς πήγε η μέρα σας;
Υ.- (Καλέ κύριε) και η μητέρα σας.... (Σταματά)
Α. - Χαίρεται κύριοι. Με περιμένουν στην εξώπορτα, και όπως καταλαβαίνετε πρέπει να πάω
εξώπορτα. (φεύγει)

Ο Φ. Τραγουδά.
Δυό πόρτες έχει η ζωή / άνοιξα μια και μπήκα / είπα να πάω αριστερά / μα με στριμώξαν στη γωνιά / κι ' από την άλλη μπήκα.
Μαέστρος. - Μουσική, μουσική. Παίξτε μουσική. Αυτός εδώ ενδίδει. Μουσική, μουσική παίξτε μουσική. (παίζουν τη μελωδία του εξερευνητή μια φορά - στοπ.)
(Ο ή η ηθοποιός τρεχάτα)
Καλήν εσπερν σας πώς πήγε η μέρα σας.
και η μητέρα σας κι' αυτή καλά
Απόψε που 'ρθατε βάσανα πούχετε
ξεπροβοδίτε τα να παν μακρυά.
και μπέστε φίλοι μας στο τρεχαντήρι μας
με τις αλήθειες μας κι' άλλα πολλά
κι αν ίσως μάθετε κάτι πως πάθαμε
μη μας ξεσυνερίζεστε μάθαμε πια
(παίζουν ολόκληρο τον εξερευνητή)
επιστρέφει ο Α απαθής και τραγουδά
κάποιος με μια κάσκα κυνηγά να πιάσει τα θηρία ανάμεσα στον κόσμο. Στο τέλος τον κουβαλά ο Φ. (Με ένα κόκαλο στο μέτωπο) και μ' ένα μεγάλο κοντάρι τον ανακατεύει σε μιαν υποτιθέμενη κατσαρόλα.
Α. - Στην Αφρική μες το απέραντο και απροσπέλαστο παρθένο δάσος βγήκε μονάχος εξερευνητής

με το ντουφέκι του είχε το θράσος
Εξερευνητά μη σταματάς. Πάντοτε στο τέρμα να κοιτάς
Εξερευνητά είσαι τρελός γιατί θα αποθάνης νεαρός.
....
(Στο τέλος οι ηθοποιοί παρασταίνουν τους αρτίστες των Αμερικάνικων καμπαρέ και του Καν-Καν (χορογραφία).
Ν. - Κυρίες δεσποινίδες και κύριοι. Λεΐντις εν Τζέντλεμεν.
Άρχεται το πρόγραμμα.
Α. - Χειροκροτήστε φίλοι μας όλοι μαζί για να γιορτάσουμε αυτή την τελετή.
(χειροκροτήματα, ξεφωνητά, σημαιάκια)
Παρουσιαστής σοβαρός:
Ν. - Καλή εσπέρας σας, καλώς ορίσατε, καλώς μας βρήκατε. Ελπίζω να κάθεστε καλά, να νιώθετε όμορφα, ευχάριστα ζεστά. ΄Εστω και χωρίς τραπεζομάντηλα. Ελπίζω ότι ελπίζετε πως ελπίζετε ότι θα σας κάνουμε να φύγετε ικανοποιημένοι από το καφενείο μας. ΄Ηρθατε εδώ με την ελπίδα πως δε θα πληρώσετε τα λεφτά σας τζάμπα. Πως δε θα βγήτε μουτρωμένοι κατσούφηδες ή ντροπαλοί, για το λάθος σας που ήρθατε, που ήρθατε και μας βρήκατε, που σας είδαμε που μας είδατε.

Όπως βλέπετε ενδιαφερόμαστε για σας, ρωτάμε για σας, και χαιρόμαστε όταν και σεις ενδιαφέρεστε για μας και ρωτάτε για μας.

Με μια διαφορά! Αποφασίσαμε να μην είμαστε εμείς για σας καθόλου ευγενείς. Επαναλαμβάνω γ σας εμείς καθόλου ευγενείς. Απεναντίας σεις σε μας, εκ των πραγμάτων, σεις σ' εμάς παρέχετε ολόκληρη την ευγένειά σας. Υποχρεούσθε να είστε ευγενείς. Υποχρεούσθε σεις και όχι εμείς. Γιατί εσείς είσαστε ο κόσμος. Διότι εσείς είσαστε κοινό. Το κοινό δεν έχει δική του έκφραση. Το κοινό δεν αντιδρά. Το κοινό ακούει. Ακούει κι' αντιλαμβάνεται ότι και όπως του λένε από σκηνής. Ουδέποτε το κοινό αντέδρασε. Ουδέποτε υπήρξε κοινό ζων ουδέποτε ξεχείλησε ουδέποτε ξεσπάθωσε ουδέποτε πολέμησε τις αηδίες. Ουδέποτε έλαβε θέση μαχητική. Το κοινό εις ολόκληρον την επίσημον και ανεπίσημον ελληνικήν ιστορίαν έφαγε το φαγάκι του μέχρι το τέλος έτσι και όπως του το 'δωσαν.

Διότι το κοινό έμαθε να βολεύεται. ΄Εμαθε να κουφεύεται. Ποτέ και πουθενά επί της γης δεν ανέβηκε θεατρικό έργο με τίτλο "το θέμα είναι να τη βρω". Ποτέ και πουθενά κοινό δε διασκέδασε τόσον εντυπωσιακώς ηλίθια με τα άπλυτα της οποιασδήποτε Δέσποινας. Δε μπορείτε να μαζέψετε τα παρτάλια σας κύριοι. Σας λυπάμαι. Σας λυπάμαι και σας μέμφομαι. Και σας ερωτώ. Για ποιο λόγο να κάνουμε εδώ εμείς σήμερα παράσταση. Τι εξυπηρετεί μια παράσταση, τι θα μπορούσε να πράξη μια παράσταση για να σας βγάλη από την απραξία.

Μας φέρνετε σε φοβερό δίλημα κύριοι. Η κατάσταση σας είναι τραγική. Δεν αξίζετε φράγκο. Δεν αξίζετε τους κόπους και τους μόχθους που κάναμε για σας. Είναι φοβερή διαπίστωση αυτή για μας. Οι προσπάθειές μας είναι εκ των προτέρων καταδικασμένες να πέφτουν στο κενό. Είσαστε ανεύθυνοι κύριοι, είσαστε αναίσχυντοι είσαστε οι βασανιστές μας. Είσαστε βλάκες και ηλίθιοι, κούφια δοχεία, ασκιά φουσκωμένα, κατουρημένες ποδιές. Στις φλέβες σας ρε δεν τρέχει αίμα. Στις φλέβες σας τρέχει ντοματοπελτές, και δη αμερικάνικος ντοματοπελτές και ρώσικος ντοματοπελτές και γιαπωνέζικος και κινέζικος ντοματοπελτές...

΄Εχετε την εντύπωση ότι κάνετε τον καμπόσο. ΄Εχετε την εντύπωση ότι προσπαθείτε να αντιδράσετε. Είσαστε σάπιοι. ΄Ετσι μου 'ρχετε να σας ρίξω κοκινοπίπερο στη γλώσσα. ΄Εχετε πάθει ανοσία. Φτου σας.

Απόψε έχασα και την τελευταία μου ελπίδα. Την τελευταία μου ελπίδα τ' ακούτε. Κάθομαι εδώ και σας μιλώ με στυλ ιεροκήρυκα και δε βρέθηκε ούτε ένας να με πετάξει έξω με τις κλωτσιές. Μάθατε να σας βρίζουν, μάθατε να σας κολακεύουν μάθατε να σας μαλώνουν, μάθατε να έχετε πειθαρχία σ' αυτόν που μιλά. Ανάθεμα στους παπάδες σας, νταβάδες σας, κυβερνητάδες σας και λοχαγούς σας. Ανάθεμα τα ήθη σας, τις πίστες σας, τα πάθη σας. Ανάθεμα στους συζύγους, διευθυντάδες σας και δασκάλους σας. Ανάθεμα στην πολυκατοικία σας, το ψυγείο σας, τ' αυτοκίνητο και την τιβί σας.
Ανάθεμα σας βρωμομούρηδες.
Όχι κύριοι, κανείς σας δεμπορεί να με κατηγορήσει πως παίζω το παιχνίδι μου υποτιμώντας τον ΄Ελληνα. Το γνωστό παιχνίδι που χρησιμοποιούνε όλοι για ν' ανέβουνε εύκολα.
Δεν έχετε ούτε το δικαίωμα να με πήτε τρελλό.
Δεν μπορείτε να αποδράσετε κύριοι. ΄Εχετε παραδεχτεί πως είσαστε κοινό, πως είσαστε κενό, πως είσαστε όμορφη μάζα. ΄Ετσι μούρχεται να σας δώσω μια πιπίλα στον καθένα.
Σας έβρισα, σας έφτυσα, σας είπα ηλίθιους. Και δεν κουνήθηκε κανείς. Δεχτήκατε αγόγγυστα τους αφορισμούς μου σαν το γάϊδαρο με το καμπτσίκι. Όχι κύριοι είσαστε άξιοι της τύχης σας. Δεν τόχω σκοπό για σαρανταπέντε γάϊδαρους με κέρατα παχιά να κουραστώ ούτε λεπτό περισσότερο.
Πληρώστε το ποτό σας και πηγαίνετε. Πηγαίνετε στα σπίτια σας κι' αφήστε μας στη ησυχία μας. Δεν θα κάνουμε παράσταση απόψε. Πληρώστε το ποτό σας και πηγαίνετε. (οι σερβιτόροι αρχίζουν να μαζεύουνε λεφτά απ' τον κόσμο)
- Μπρος μαζέψτε τα μικρόφωνα
Όλοι. - Μα;;;;

Ν. - Δεν έχει μα και ξε μα. Μαζέψτε τα μικρόφωνα είπα!!!
΄Ενας - Άκουσε να δης φίλε, σ' αυτούς εκεί μπορείς να λες ότι θέλεις, αλλά σε μας εδώ, να λείπει το βύσινο.
Ν. - τι είπατε;
΄Ενας - Αυτό που άκουσες και μάζεψε τη γλώσσα σου αν θέλης το καλό σου.
Ν. - Ε όχι αυτό είναι αίσχος. Αυτό είναι ανταρσία. Αυτό είναι πραξικόπημα αναρχικών (στο κοινό) - εσείς εκεί κάτω βοηθάτε ρε. Αυτοί εδώ αν φάνε εμένα θα φάνε και σας. Βοηθάτε ρε. Γαϊδούρια είσασταν, γαϊδούρια θα μείνετε. Ακόμα κι' οι γάϊδαροι βρε καταλαβαίνουν το συμφέρον τους. Εσείς ούτε το συμφέρον σας δεν καταλαβαίνετε;
Άλλος - Και βέβαια αγαπητέ μου δεν καταλαβαίνουν το συμφέρον τους. Του γαϊδάρου το συμφέρον είναι μαζί σου. Πάψαμε πια να έχουμε του γαϊδάρου το συμφέρο. Δεν αγωνιζόμαστε για ελαφρότερο σαμάρι. Δε θέλουμε καθόλου το σαμάρι. Δεν μας χρειάζεται. Το πετάμε. Και ξέρουμε για τον τρόπο.
΄Ολοι - Δε θέλουμε μεταρυθμίσεις
Ν. - Αδύνατον! δεν υπάρχει τρόπος.

κάποια με ένα φιρμάνι

- Η κεντρική επιτροπή του μουσικού θεάτρου φτώχειας μετά τη γενική συνέλευσι των μελών της ανακοινεί ότι. ΄Υστερα από τις διαπιστωμένες και επανειλημένες ενέργιες του θιασάρχη μας να επιβάλλη προσωπική γραμμή, τις πραξικοπηματικές του ενέργειες, τα επανειλημένα ολισθήματα, τις απάτες, την κακή διαχείρηση των εισπράξεων, την προσωπικήν εκμετάλλευση της δουλειάς μας, την σύμφωνα με τα καπιταλιστικά πρότυπα μοιρασιά των κερδών, έτσι ώστε να έχη αυτός την μερίδα του λέοντος κι' μεις της γουστερίτσας. Αποφασίσαμε ότι αυτός δεν μας είναι αναγκαίος και τον πετάμε καθαιρώντας τον από γενικό δερβέναγα και διώχνοντάς τον από το θίασό μας που κρίναμε ότι είναι δικός μας και όχι δικός του, διότι εμείς στο σύνολό μας καταλάβαμε έργο για τη δημιουργία του αντιστρόφως ανάλογο με αυτόν τον ένα, των αποδοχών του και των αποδοχών μας. Αυτοδικαίως ο θίασος ανήκει σε μας εδώ και τρία χρόνια και καλούμε αυτόν να πάρη το καπέλο του και να αποχωρήσει ησύχως τώρα αμέσως.
Ν. - Με με διώχνετε από το θιασό μου;
΄Ενας - Δεν είναι θίασός σου είναι θίασός μας.
Ν. - Καλά και θα τραγουδήσετε χωρίς εμένα;
Άλλος - και βέβαια. Σάμπως θαρείς πως δε μπορούμε. Πάμε παιδιά.
(Ο Ν φεύγει σιγά σιγά ενώ αρχίζει το τραγούδι του ξενητεμένου).
Α. - Και δε μου λες τώρα πούφυγε δε θα ξανάρξη
Β. - Πήρε το ντέφι μαζί του
Α. - το πήρε
Β. - τότε θα ξανάρθη σίγουρα
Α. - πως
Β. - Μόλις πούμε εκείνο το παρανοϊκό του τραγούδι με τον κούρο και την κόρη θα ρθεί να παίξει στο φινάλε.
Κάποιος - Αδύνατο, αυτό δεν το παίζω
Β. - Δε μου λες, τον θέλουμε ή δεν τον θέλουμε;
Γ. - κατά βάθος τον θέλουμε.
Β. - Στα ψέματα δεν τον διώξαμε, έτσι για να κάνουμε παράσταση.
Γ. - Ναι στα ψέματα
Β. - Ε λοιπόν στα ψέματα έτσι για να κάνουμε παράσταση ας το παίξουμε. Γίνεται.
(κάποιος δίνει σήμα)
- Ο Κούρος και Κόρη
(ο Παρουσιαστής μπαίνει ορμητικός στο φινάλε)
και συνεχίζεται.............................
με τραγούδια και σκετς, σποτάκια,
κείμενα και άλλα.

* Δώσαμε μόνο τρεις παραστάσεις πειραματικές. 29, 30 Νοέμβρη '74. Είχαμε συμφωνήσει να κάνουμε έναρξη μετά το δημοψήφισμα για το Βασιλιά το Δεκέμβρη νομίζω. ΄Ελα όμως που αυτές οι παραστάσεις άρκεσαν για νάρθουμε στα χέρια. Πρώτος αποχώρησε ο πιανίστας. Το πρόγραμμαδε συμφωνούσε με την αριστερίστικη οργάνωση που ήταν. Μετά αποχώρησαν κι' άλλοι ή για λόγους αναλόγους ή γιατί κουράστηκαν ή γιατί τους φάνηκε πως με το 40άρι που βάλαμε για ποτό, δε θα βγάζαν αρκετά.

Εκεί πάνω στο τσακ για να τα καταφέρουμε. Τρεις μήνες πρόβες κι' αναλύσεις σ' ένα μαγαζί που χώραγε

500σιους. Στις πλάτες ενός μαγαζάτορα που τον ηρεμούσα κάθε τόσο να κάνει υπομονή.

Κρίμα και νόμιζα πως είμασταν ομάδα, και μιας και μοιραζόμασταν τις αποδοχές θα μοιραζόμασταν και τις ευθύνες.

Ίσως το σφάλμα ήταν που δε συνέχισα μονάχος, γιατί ο κόσμος που μπλάκωνε μετά και ρώταγε, τι γίνεται και δεν παίζουμε, ήταν πάρα πολύς. Και δεν είχαμε ούτε τις αφίσσες κολήσει.

Αλλά πώς μπορείς να συνεχίσεις, όταν έχεις στήσει ολόκληρο τσίρκο, μονάχός με μια κιθάρα, γίνεται; Έχεις ενοχές.

Έκανα απόπειρες να τους ξαναμαζέψω, γύρισαν μερικοί, αλλά λείπαν μουσικοί κλειδιά και μας φαίνονταν πως θα τα παίζαμε μισά. Έτσι παραιτήθηκα, πήρε το μαγαζί ο Πάνος ο Τζαβέλας κι' άρχισε η βασιλεία των αντάρτικων, που ισοπέδωσε τα πάντα. Στον ίδιο εκείνο χώρο. Δυστυχώς.

Μετά από αυτό έγραψα το "Μηχανισμό".

Η παράσταση του Μουσικού Θεάτρου φτώχειας μετατίθεται στο τέλος του Γενάρη. Οικονομικοί λόγοι και εσωτερικές διαφωνίες δεν μας επέτρεψαν να παρουσιάσουμε το έργο μας αποτέλεσμα ομαδικής συνεργασίας. Στα πλαίσια των πνευματικών καλλιτεχνικών και ιδεολογικών στόχων μας παραχωρούμε την αίθουσα μας τον νεκρό αυτό χρόνο άνευ δικής μας αμοιβής σε νέους συνθέτες να δείξουν τη δουλειά τους στο κοινό.
Ζωντανό καφενείο
Μουσικό Θέατρο φτώχειας
Μνησικλέους 15 - Πλάκα
τηλ. 3230727

Αυτά τα χρόνια πήγανε χαμένα
Αυτά τα χρόνια ήτανε των ηγητόρων
Μόνο που αυτά τα χρόνια κάτι άφησαν πίσω τους
κάτι το δυνατό που δεν το φάγαν τα σκοτάδια.
Αυτά τα χρόνια κουβαλάνε τη συνειδητότητά τους
την αλήθεια τους για το χαμένο καιρό
για τη δικιά μας συμβολή στο χάσιμο
Ξέρουμε πια πως ειρηνικά οι ισχυροί δεν κάνουν βήμα πίσω
δεν ξεκουνήθηκαν ποτές απ' το σκληρό τους θρόνο.
Με το καλό δεν περνούν ούτε με τα λόγια.
Τόχουν καλά βαλμένο στο μυαλό τους πως για να κρατηθούν
στην εξουσία πρέπει να ξεπλανεύουν τους πολλούε εμάς
να αποπροσανατολίζουν τον αγώνα μας
να αγοράζουν τους ηγήτορές μας
Αυτοί δε χάσανε ποτές σα δε τ' αρπάξαμε εμείς.
Αυτά τα χρόνια πήγανε χαμένα
Αυτά τα χρόνια μας πουλήσαν οι δικοί μας
Το ματωβαμένο μονοπάτι της λευτεριάς δεν ξεστρατίζει μια εδώ και μια εκεί θε
προχωρά μπροστά κι' ευθεία
Αν δεν αφεθούν οι σκλαβωμένοι να το δουν αυτό.
το ματωβαμένο μονοπάτι της λευτεριάς ξευτίζει
Ο δρόμος δεν οδηγεί ειρηνικά στις πύλες των ανθρώπων.
Το πραγματικό καθήκον των πρελατάριων είναι
η επανάσταση. Το διώξιμο των προδοτών κι' αποστατών
από την τάξη. Το πέταμα των ισχυρών από την πλάση.
Αυτά τα χρόνια είχαν ένα καλό.
Μας έκαναν να ξαναβρούμε την αλήθεια.
Αυτά τα χρόνια πήγανε χαμένα
Αυτά τα χρόνια ήτανε των ηγητόρων
Μόνο που αυτά τα χρόνια κάτι άφησαν πίσω τους
Κάτι το δυνατό γεννιέται πίσω απ' τα σκοτάδια
Αυτά τα χρόνια κουβαλάνε τη συνειδητότητά τους

Γυναικείος οδηγός συμπεριφοράς

Διατηρείστε την ομορφιά σας με σαμπουάν Χαν
Καπνίζετε πάντοτε σιγαρέτα Χεν.

Όταν έχετε ερωτικές επιθυμίες, σηκώστε τα χέρια σας στην έκταση, κάμψετε το σώμα σας στην επίκυψη και κάνετε χου.
Εάν αποτύχετε

Δοκιμάστε ξανά * (παράλληλα κάνει τις κινήσεις)
χου-χου

και πάλι * χου
κα * χου χου χου
Η επιθυμία σας έφυγε. Χωρίς να χρειαστή να χρησιμοποιήσετε πλαστικά.
Στη χειρότερη περίπτωση καλέσατε τον κλειδαρά,
τον βρίσκετε εύκολα κοστίζει φτηνά.
Μην πίνετε γάλα κάνει ρυτίδες.
Εάν κάποιος σας ενοχλεί στο τηλέφωνο κάνετε πρώτα την προηγούμενη άσκηση και καλέστε τον στο σπίτι. Είναι ο μόνος τρόπος για να τον αποφύγετε.
Μην τρώτε λαχανικά.
Ποτέ μη συγχέετε τον έρωτα με τηνμαγειρική.
Μην πίνετε τον καφέ σας σκέτο
Η γυναικεία σας ευαισθησία δεν το επιτρέπει.
Μην κάνετε ποτέ μήνυση σε αστυνομικά
το μητρικό σας ένστικτο δεν το επιτρέπει.
Προτού κλείσετε ραντεβού, εξακριβώστε αν ο συνοδοός σας * Στην Αθήνα: Διαθέτει αυτοκίνητο. ΄Εχει μετοχές και ξέρει να κάνη γκα. * Στας νήσους. Αν έχει γαϊδαρο, διαθέτει ορμές και ξέρει να κάνει πλα.
αποφεύγετε τους διανοούμενους, κρατούμενους και καλλιτέχνες. * Την τέχνη μόνον η γυναικεία σας ευαισθησία την πλάθει και η ανδρική ομοφυλοφιλία την τρέφει.
Εάν σκοπεύετε να κερδίσετε τον τίτλο της Μις, μην ξεχάσετε να αφήσετε το σκύλο σας στη γιαγιά ας.
* Χρησιμοποιείτε αποσμητικό χο.
Εάν διαβάσατε τις συμβουλές μου φοράτε πάντοτε στηθόδεσμο καφέ. να σας γνωρίζω.
Εάν έχετε καραργήσει το στηθόδεσμο, τότε ξυρίστε το αιδείο σας σε σχήμα Ν Βε Λ ανεστραμένο.
Δοκιμάστε το.
Σε πολλές από σας θα πήγαινε.
(Πετάει το παπιγιόν του και φεύγει)

* Το * εδώ σημαίνει ότι χτυπάει καμπανάκι.

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΌΣ

Με πείσανε να γίνω ρεβιζιονιστής και να γυρίσω δίσκο
θα 'ρθει όμως καιρός που κι' εσύ θε να πειστείς
πως έτσι δεν τη βρίσκω.

Τι να κάνω ήτανε γραφτό
θέλω δεν το θέλω ό,τι τραγουδώ
να το πουλώ να ζήσω
όταν πάω στον παραγωγό
πρέπει να βολέψω έτσι το γραφτό
να του γυαλίσει, για να το πουλήσει
να 'χει σαλέπι, για να σας αρέσει
να έχει θέμα με έρωτα και αίμα

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΌΣ ΘΙΑΣΟΣ ΜΟΥΣΙΚΏΝ

Ξεκινήσαμε αυτή τη δουλειά έχοντας συνειφητοποιήσει την ανάγκη να οργανωθούμε ομαδικά.

Πιστεύοντας πως οι αντιδραστικοί μηχανισμοί της μεταδιχτατορικής κυβέρνησης δεν είναι δυνατό να μας στηρίξουν.

Πήραμε την απόφαση ν' αντισταθούμε και να παλέψουμε οργανωμένα έξω από οποιεσδήποτε πιέσεις και να κρατήσουμε μόνοι μας τη δουλειά μας.

Σαν πρώτο βήμα πιάσαμε αυτό το μαγαζί φτιάχνοντας έτσι την οικονομική μας βάση και ελέγχοντας όσο το δυνατό περισσότερο την καλλιτεχνική μας παραγωγή.

Επειδή δεν πιστεύουμε στους θεούς ή στα είδωλα.

Επειδή δε δεχόμαστε ότι τα δεινά της ανθρωπότητας οφείλονται στη μοίρα ή σε υποχθόνιες άλλες δυνάμες.

Επειδή δεν κρεμόμαστε από καμμιά μεταφυσική αντίληψη.

Ξέροντας ότι η καταπίεση, ηα καταδυνάστευση και η βία, είναι έργα πραγματικά ανθρώπων.

Ξέροντας πως η φτώχεια και η μιζέρια δεν οφείλονται τόσο στην ανικανότητα αυτών που την έχουν αλλά στην δυναμικά επιβολή μιας οικονομικής ολιγαρχίας σε βάρος των λαών.

Ξέροντας, πως βασιλιάδες, τσιφλικάδες, αρχιεπισκοπές και μπουρζουάδες φρόντισαν και φροντίζουν να διατηρούν ακέραια αυτά που έχουν πάρει, χρησιμοποιόντας όλων των ειδών μηχανισμούς καταπίεσης και πιέζοντας μ' όλα τα μέσα, στρατούς, αστυνομίες, σχολεία και κυβερνήσεις τις λαϊκές δυνάμεις που αντιστέκονται.

Επειδή πιστεύουμε ότι τα προοδευτικά βήματα στην ιστορία οφείλονται σ' αυτές ακριβώς τις δυνάμεις, στον άνθρωπο, στο λαό και στους αγώνες του.

Ξέροντας πως ο ιμπεριαλισμός στον τόπο μας είναι ο κύριος αίτιος όλων των κακών.

Ξέροντας πως οι λακέδες του, παρά τα παχειά τους τα λόγια, δεν έπαψαν ποτέ να τον υπηρετούν, να παίζουν το παιχνίδι του και να μας εκμεταλεύονται.

Μη έχοντας αυταπάτες περί "ελευθερίας της έκφρασης" κι έχοντας αποφασίσει να εκφραστούμε.

Επειδή σαν εργαζόμενοι καλλιτέχνες είμαστε έντονα φορτισμένοι απ' όλα τα γεγονότα του καιρού μας.

Κουβαλώντας μέσα μας τις εμπειρίες των αγώνω της εργατιάς, της αγροτιάς, των φοιτητών, ολόκληρου του λαού.

Επειδή πιστύοθμε στις ίσες προϋποθέσεις.

Μαζευτήκαμε, ξεπερνώντας ως ένα βαθμό τις ιδεολογικές μας διαφορές, επιλέξαμε απ' τα τραγούδια μας τα πιο

κατάλληλα, και πιάσαμε ένα χώρο, όπου μπορούμε πια όλοι μαζί να επιβληθουμε στον επιχειρηματία, να ελέγξουμε απόλυτα τη μορφή, το περιεχόμενο και την ποιότητα της παράστασής μας και να εκφράσουμε ανοιχτά τις απόψεις μας πέρα από τις απαγόρεψες που επιβάλλουν η κοσμική ολιγαρχία της άρχουσας τάξης, τα μονοπώλια, οι εταιρείες δίσκων, το ραδιόφωνο, ο τύπος και η τηλεόραση, που θέλουν να φιμώσουν και αλλοτριώσουν τη λαϊκή έκφραση υποτάσσοντάς την στις δικές τους ανάγκες.

Θέλουμε το μαγαζί μας χώρο ζύμωσης, κριτικής και αυτοκριτικής μας με το κοινό.

Πόλο συσπείρωσης, ιδεολογικού ξεκαθαρίσματος, συνδικαλιστής δράσης στον τομέα μας και αλληλεγγύης στους αγώνες των άλλων εργαζόμενων.

Τόπο όπου θ' ακουστεί ξεκάθαρη η επαναστατική φωνή της φτωχολογιάς.

Η τέχνη δε μπορεί να κάνει επανάσταση. Βοηθάει όμως στην κατανόηση του προβλήματος, στην τόνωση της αγωνιστικής διάθεσης και στον ιδεολογικό εξοπλισμό.

Γι' αυτό καλούμε όλους όσους καταλαβαίνουν το παιχνίδι της αντίδρασης, ή έχουν κάτι να πουν, γραφτό ή προφορικό, ποίημα ή τραγούδι, καταγγελία ή θεατρικό σκετς, να 'ρθουν σε μας να το παρουσιάσουν.

Θα τους κάνουμε ανοιχτή κριτική. Θα μας κρίνουν και κείνοι. Θα φτιάξουμε πιο στιβαρή τη φωνή μας. Να σμίξουμε όλοι εμείς που 'χουμε τις πιο λίγες διαφορές. Να κοιτάξουμε πιο πέρα από την καθημερινότητα της ζωής μας.

Έτσι θα μπορέσουμε μέσα από αυτή την απόφαση. Την απόφαση γι' αγώνα. Θα διαλύσουμε αυτούς που έχουν τεράστιες διαφορές από μας κι έχουν σμίξει για να καταπιέσουν την καθημερινή μας ζωή.

Θέλουμε κι άλλοι συνάδελφοι καλλιτέχνες να πάρουν θέση.

Η τέχνη οφείλει σ' αυτή τη φάση να προετοιμάζει το λαό στο δρόμο για την ανατροπή της καταπιεστικής κοινωνίας των καπιταλιστών.

Ο κόσμος σφίγγει πια το ζωνάρι του και λιγοστεύουν οι αυταπάτες του.

Το κατεστημένο θέατρο πεθαίνει. Κι' αυτά που σήμερα λέγονται μπουάτ - όσα κεφάλαια κι αν προσπαθούν από πίσω να τα στηρίξουν αργά ή γρήγορα θα ψοφήσουν. Δε χρειαζόμαστε σταρ.

Χρειαζόμαστε δουλειές που να τις έχουν στα χέρια τους αυτοί που τις φτιάχνουν.

Μουσικό καφενείο "Σούσουρο"
Οχτώβρης '75

ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΌΣ ΘΙΑΣΟΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Αυτό μοιράζοταν στο μαγαζί μέσα. Το κείμενο γράφτηκε έτσι ώστε να το δεχτούν και οι άλλοι με λίγο σπρώξιμο. "Τους καπέλωσα μου λέγανε" πολύ μετά, όταν με διώξαν με το μαγαζάτορα μαζί, που υποτίθεται τον είχαμε βάλει στον πάγκο του.

μουσικό καφενείο
σούσουρο

Ανδριανού 134 - Πλάκα 3245606

Χωρίς καμμιά χρηματοδότηση
Χωρίς διαφήμιση
Χωρίς φίρμες και ηχηρά ονόματα
Χωρίς τα απαραίτητα τεχνικά μέσα
Κόντρα στα καθιερωμένα

Παρά τον αποκλεισμό μας από τα μαζικά μέσα της ενημέρωσης
Παρά τις προσπάθειες αυτών που κρατούν στα χέρια τους το κατεστημένο
θέαμα να μας διαβρώσουν και να μας εντάξουν στο κύκλωμά τους
Παρά τον πόλεμο που μας γίνεται

Η παράσταση μας μέρα με τη μέρα δυναμώνει
Η ενότητα μας σφυρηλατείται σε βάσεις πιο γερές
Και η διακύρηξή μας ότι θα παλέψουμε έξω από οποιεσδήποτε πιέσεις και θα
κρατήσουμε μόνοι μας τη δουλειά μας, έγινε πραγματικότητα
Τώρα ακριβώς που είναι η χειρότερη οικονομικά εποχή για το θέαμα

Αντέξαμε στο δύσκολο καιρό. Το οφείλουμε στην ωριμότητα του κόσμου που
μόνος του ήρθε και μας βρήκε.
Χωρίς να του χρειάζεται η φανταχτερή πρόσοψη, η μεγάλη ταμπέλα, η γυαλιστερή

αίθουσα, η χρωματιστή φωτογραφία και η διαφήμιση από την τηλεόραση.

Χαιρόμαστε γι’ αυτό και δεσμευόμαστε από αυτό
Διορθώνουμε τα λάθη μας ανανεώνουμε το πρόγραμμά μας, ζωντανεύουμε το καφενείο μας
Και στεκώμαστε συνεπείς σ’ αυτά που τραγουδάμε
Δεν υπάρχει χειρότερος εχθρός για το κοινό απ’ αυτούς τους
"καλλιτέχνες" που για το οικονομικό τους το συμφέρον, με το
πρόσχημα της ανέμελης διασκέδασης, το αποκοιμίζουν, το αποπροσανατολίζουν
και το αποκόπτουν από τα πραγματικά του τα προβλήματα
Και μαζί μας διασκεδάζετε. Όχι όμως εύκολα
Δύσκολα παίρνει κανείς την απόφαση να περάσει το κατώφλι μας
Κι όποιος την παίρνει ξέρει το γιατί

Συνεργατικός θίασος μουσικών

Θάνος Αδριανός - Νικόλας Άσιμος - Γιάννης Ζουγανέλης
Περικλής Χαρβάς Σπυρουλιώ Τουτουδάκη
Τραγουδούν:Ζωή Βέη - Σάκης Μπουλάς - Ισιδώρα Σιδέρη
Παίζουν: Κώστας Καραμήτρος - Θεολόγος Στρατηγός - Κώστας Στρατηγόπουλος
Κίνηση: Καλλίτσα Κραντολέλλη Αχιλέας Πανυπέρης

Αυτό μοιραζόταν στους δρόμους της Πλάκας. Γράφτηκε μετά το α’ κείμενο.

Κι είναι κομμάτι ψεύτικο. Αν και πίστεψα προς στιγμήν ότι η κριτική ατόμων μέσα απ’ τους θεατές θα τους έσπρωχνε πιο μπροστά.

Στο "Σούσουρο" μετείχα επειδίς, μόνος μου είχα βγάλει τέτοιο όνομα και δεν έβρισκα χώρο.

Σε μια τελευταία προσπάθεια να μην αποκοπώ.

Δεν είχα εμπιστοσύνη στα άτομα που συνεταιρίστικα. Χαρβά, Αδριανό και Ζουγανέλλη. Αλλά κι αυτοί δεν είχαν εμπιστοσύνη στους εαυτούς τους κι έτσι δέχτηκαν να σπρώξω εγώ τα πράγματα και να καθορίσω το περιεχόμενο της δουλειάς. Όλα αυτά μέχρι να πλημυρίσει το μαγαζί με κόσμο.
Κι εκεί που πίστευα πως θα τους σπρώξει αυτό πιο μπρος, την πάτησα για τα καλά! Όσο για τους άλλους, εκτός από τη Ζωή Βέη, την Καλλίτσα (που ’ταν απέξω) και τη Σπυρουλιώ Τουτουδάκη, που είχαν πιο πριν αποχωρήσει.

Δεν το είχαν πάρει ζεστά. Την είχανε δει μουσικοί του μεροκάματου, αλλά σε "προοδευτική δουλειά" κι έτσι λειτούργησαν ως το τέλος. Αντίς να μοιράζουμε στα ίσια τα λεφτά, στο "Σούσουρο" αναλάβαμε 4 άτομα το μεροκάματο των άλλων. Μέχρι και το Δεκέμβριο δεν περίσευε για μας φράγκο.

Ο Νικόλας Άσιμος δεν έφυγε από το "Συνεργατικό Θίασο Μουσικών" αλλά διώχτηκε με το χυδαιότερο τρόπο από τους ίδιους του τους συνεργάτες γιατί τσακώθηκε, λένε, με τον επιχειρηματία.
Με το χειρότερο τρόπο του στερούνε το ψωμί, του αποκλείουνε το λόγο και την είσοδό του στο μαγαζί με την απειλή ξυλοδαρμού και της αστυνομίας, στο μαγαζί που δημιουργήθηκε κι’ από τον ίδιο τουλάχιστο κατά το ένα τέταρτο, εκμεταλλευόμενοι την περίοδο των εορτών που έτσι κι αλλοιώς η Πλάκα θα δουλέψει.
Του ανακοίνωσαν την απόλυσή του τηλεφωνικά χωρίς να τον καλέσουν καν σε απολογία για τις κατηγορίες που ερήμην του του φορτώσανε και χρησιμοποιούνε τη διακήρυξη που αυτός συνέταξε για καθαρά εμπορικούς λόγους, μιας και που γι’ αυτούς έχει χάσει πια το νόημά της και αποδείξανε πως δεν πιστεύουν ούτε ένα κόμα από αυτά που γράφει μέσα. Ο αγώνας τους δυστυχώς περιορίζεται στο πώς θα πείσουν τους επιχειρηματίες να τους δώσουν μαγαζιά και τις εταιρίες να τους κάνουν δίσκους.

Εκμεταλλεύονται στα λόγια τους πόθους του λαού για να καταντήσουν κι’ αυτοί οι αυριανοί καταπιεστές του.
Αυτά για το μουσικό καφενείο "Σούσουρο".
Ο Νικόλας Άσιμος θα διεκδικήσει αυτά που του ανήκουν και δε θ’ αφήσει τις αντιδραστικές δυνάμεις που πολεμά να τον φιμώσουν και να τον πεθάνουν απ’ την πείνα.

Χριστούγεννα ’75

ΝΙΚΟΛΑΣ ΑΣΙΜΟΣ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

Μετά το βίαιο διώξιμό μου από το Μουσικό Καφενείο "Σούσουρο" και τη ριζική μου αντίθεση προς τους υπόλοιπους του "Συνεργατικού Θιάσου Μουσικών" έμπαινε άμεσα το καθήκον της απάντησης στα όσα λέγονται εναντίον μου και του ιδεολογικού πολέμου απέναντι στη στάση όλων αυτών των ατόμων, που φτάσανε στο σημείο να μου φερθούν χειρότερα από το χειρότερο εργοδότη, συμμαχώντας μ' όλες τις δυνάμεις της αντίδρασης που φαινομενικά μέχρι τα τότε πολεμούσαν.

Εκτός απ' αυτό όφειλα να μην αφήσω να πετύχουν το σκοπό τους, που ήταν η αργή θανάτωσή μου μέσω της ανεργίας και της αποκοπής μου από το επάγγελμα του μουσικού, μιας που κατά τα λεγόμενά τους έχω γραφτεί για δεκάτη τουλάχιστο φορά στη μπλακ Λιστ των καλλιτεχνών και των μαγαζατόρων και δεν πρόκειται να ξαναπιάσω δουλειά.

Επιπλέον άμεσα μπαίνει για μένα και η υποχρέωση πληροφόρησης του κοινού, γύρω από μια δουλειά που πραγματικά το απασχόλησε, εφόσον για πρώτη φορά εργαζόμενοι καλλιτέχνες υπόγραψαν πολιτική διακήρυξη και για πρώτη φορά μπήκαν τακτικοί στόχοι που μπορούν και πρέπει να κατακτηθούν.

Το κοινό πρέπει να τα μαθαίνει όλα. Αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος για να προχωρήσει η υπόθεση για την οποία παλεύουμε. Το κοινό είναι ώριμο να κρίνει να αποφασίζει, να απέχει ή να μετέχει. Είναι υποχρέωση όλων μας να του δώσουμε αυτή τη δυνατότητα, αντίθετα μ' αυτούς που δεν τηρούν την υπογραφή τους διαλέγοντας την ασφάλεια της σιωπής.

Τα όσα διακήρυξε ο "Συνεργατικός Θίασος" είναι και παραμένουν σωστά. Η μόνη τρύπα ήταν η φράση "ξεπερνώντας ως ένα βαθμό τις ιδεολογικές μας διαφορές.." Αυτό φάνηκε αξεπέραστο στην πράξη με όλα του τα επακόλουθα.

Δυστυχώς χωρίς κοινή ιδεολογική βάση, σ' αυτή την περίοδο που διέρχεται το λαϊκό μας κίνημα, στέκεται αδύνατη η συσπείρωση κάτω από τη σωστή επαναστατική γραμμή και ειδικώτερα στους καλλιτέχνες που τα μικροαστικά τους κατάλοιπα, οι καριερισμοί και οι αυταπάτες για τους οικονομικούς ορίζοντες που ανοίγονται, τους γυρίζουν τόσο πίσω, που εκτός από την ταξική συνείδηση που δεν την έχουν χάσουν τελείως και μια μίνιμουμ συνέπεια που κάτω από ορισμένες περιστάσεις τους χαραχτήριζε.

Και το χειρότερο δε φταίνε αυτοί, αλλά οι κομματικοί φορείς εκείνοι που διδάσκουν το συμβιβασμό και τα παζαρέματα με την άρχουσα τάξη χτυπώντας στη γένεσή του το επαναστατικό κίνημα, αποτελούντες έτσι στήριγμα της βάσης του καπιταλιστικού συστήματος.

Για όλα αυτά μένοντας συνεπής στον αγώνα μου κι' έχοντας άμεση ανάγκη να εργαστώ, προτίμησα να μην αλλάξω επάγγελμα, αλλά έπιασα ένα μικρομάγαζο, όπου ξεκινώ μόνος μου με την κιθάρα μου να ξαναεπικοινωνήσω μαζί σας. Ώσπου να συσπειρωθούμε όλες εμείς οι καλλιτεχνικές δυνάμεις, και να τραβήξουμε ως το τέλος την αγωνιστική μας συνέπεια. Να γίνει η πραγματική ομαδοποίηση, να δημιουργηθεί ο αληθινός συνεργατικός θίασος, να γεννηθούν πολιτιά καφενεία στον τόπο μας και να συμβάλλομε έμπρακτα κι' εμείς οι καλλιτέχνες στην ανατροπή των καταπιεστών του λαού μας.

Ζητώ τη συμπαράσταση όλων σας.

ΝΙΚΟΛΑΣ ΑΣΙΜΟΣ

θα με βρήτε στην Πλάκα στα σκαλιά της οδού Μνησικλέους.
Ο τίτλος του μαγαζιού είναι "Για ένα πολιτικό καφενείο".

Για ένα πολιτικό καφενείο
στα σκαλιά
της οδού Μνησικλέους

(Εφημερίδα Αυγή)

"Για ένα πολιτικό καφενείο" είναι ο τίτλος του μαγαζιού όπου άρχισε τις παραστάσεις του ο Νικόλας Άσιμος, παρουσιάζοντας δική του δουλειά. Μαζί του τραγουδά και ο Δημήτρης Ψινίνης. Σε ανακοίνωση που κυκλοφόρησε χέρι με χέρι ο ίδιος ο Άσιμος, ζητάει τη συμβολή μας στη διαμόρφωση του προγράμματος και τη συμπαράστασή μας στο να κρατηθεί μια δουλειά, που μάχεται έξω από τα κυκλώματα και τα μονοπώλια των δίσκων ανοιχτά τους

μηχανισμούς καταπίεσης του αστικού κράτους.

Στο τέλος της πρώτης παράστασης που δόθηκε την Πέμπτη 29 Γενάρη, ακολούθησε συζήτηση με θέμα "ένα πολιτικό καφενείο στη διαμόρφωσή του", όπου αναλύθηκε το περιεχόμενο και οι στόχοι αυτής της προσπάθειας.

Στις προηγούμενες του προσπάθειες για τη δημιουργία πολιτικών παραστάσεων επί δικτατορίας και μετά από αυτή, ο Άσιμος ερχόμενος σε αντίθεση με την αντίδραση και την αστυνομία, σταματήθηκε τουλάχιστον δέκα φορές. Ο πρώτος του δίσκος απαγορεύτηκε από ραδιόφωνο και τηλεόραση και οι διώξεις συνεχίστηκαν με αποτέλεσμα να τον απολύσουν τα Χριστούγεννα από το Μουσικό Καφενείο "Σούσουρο" όπου εργαζόταν.

Α Π Ο Λ Ο Γ Ι Σ Μ Ο Σ

Τίτος Πατρίκιος

Τι έγιναν οι νικημένοι;
Ποιος σκέφτηκε ποτέ γι' αυτούς,
ποιος μας σκέφτηκε;
Αδελφή Ισπανία, μόνη μες στον ήλιο σου
μαύρο και πυρωμένο σαν το θάνατο
που λίγοι πια τον βλέπουν, τον θυμούνται.
Αδέρφια σκοτωμένα, νικημένα αδέρφια μου
πού πήγατε, πώς σκορπίσατε;
Άλλοι νεκροί, χωρίς τάφο, χωρίς πλάκα
παράνομοι ακόμα και στο θάνατο.
Άλλοι χαμένοι στις απέραντες πόλεις
στα στενάχωρα σπίτια, ανυπόταχτοι και μονάχοι
με ξεχασμένο το επαναστατικό ψευδώνυμο.
Άλλοι ακόμα στη φυλακή
χτυπώντας όλο πιο κουρασμένα τις πέτρες
περιμένοντας μιαν απάντηση, λησμονημένοι απ' όλους.
Κι οι άνθρωποι ξεχνάνε, οι άνθρωποι ζούνε
δεν είναι πια στη μόδα οι ήρωες,
τα βασανιστήρια, τα συγκλονιστικά ντοκουμένα.
Χιλιάδες τα γνώρισαν, τ' άκουσαν, τα διάβασαν, τα βαρέθηκαν.
Τώρα κάτω απ' τα τείχη των φυλακών
παραθερίζουν άλλοι μ' αδύνατη μνήμη -
είναι μι' ανάγκη να ξεχνάς στις μέρες μας.
Ανοίγουν τα σύνορα, ξένοι ανακαλύπτουν γραφικότητες
σε νησιά που αφήσαμε τα κόκκαλά μας,
η ζωή ξέχειλη σε χρώματα τόσο κοινά, τόσο απαραίτητα
κι η ποίηση αυτού του είδους που κάποτε συγκίνησε
τώρα φαντάζει σαν παράταιρη, έξω από σύγχρονες αναζητήσεις.
Είμαστε οι νικημένοι.
Το φέρνω, το ξαναφέρνω στο μυαλό μου
το ξέρω χρόνια τώρα κι όμως ακόμα
μου είναι σχεδόν αδύνατο να το δεχτώ
όπως εκείνος που του 'κόψαν το πόδι
κι ύστερα από καιρό πάει να το ξύσει μες τη νύχτα.
Έτσι στο ίδιο κενό πέφτει η ψυχή μου
όταν κοιτάω τα χτήρια που κάποτε είταν η έδρα μας
και τώρα στεγάζουν κρατικές υπηρεσίες.
Τους χώρους που κάποτε μας άνηκαν
και τώρα καλύπτονται από ξενόγλωσσες επιγραφές,
όταν κοιτάω τους ανθρώπους που κάποτε είσαν έτοιμοι για όλα
και τώρα αντιπροσπερνιούνται με βάδισμα προβάτου.
Νικηθήκαμε. Ακόμα αρνιέμαι να το παραδεχτώ
με μιαν αντίδραση σχεδόν βιολογική.
Κι όμως νικηθήκαμε.
Αλήθεια, μες στην ήττα πώς αλλάζουν όλα.

Τα πράγματα κρατάν στα χέρια τους οι υπεύθυνοι της ήττας
μεθυσμένοι από νύχτα και χαμένη δόξα
αντιστρέφουν τις ευθύνες, επιβάλλουν αποφάσεις
διέπουν τύχες αγωνιστών, καταδικάζουν, ανυψώνουν
στριμώχνουν την ιστορία στα μέτρα τους -
κι αρχίζουν τα ομαδικά παραληρήματα.
Μεταστροφές, αποστασίες, ξεπεράσματα,
επαναστάτες πειθαρχούν, εκχωρούν τη σκέψη τους
στον παραπάνω καθοδηγητή, άλλοι τρελλαίνονται,
άλλοι αντιστέκονται, απομονώνονται, συντρίβονται
άλλοι γίνονται δήμιοι των ίδιων των συντρόφων τους
άλλοι σκεπάζουν τις φωνές με ποιήματα δοξαστικά στο Στάλιν
άλλοι ρίχνουν βουβοί τις νύχτες προκηρύξεις
άλλοι ανοίγουν μαγαζιά, πάντα ικανοί,
κλέβουν, κερδοσκοπούν, άλλοι μοιχεύουν,
αφήνουν ξαφνικά ελεύθερα τα ένστιχτά τους
άλλοι φορούν τις επαναστατικές τους ρεντικότες
σε κάθε επέτειο του κινήματος
εκφωνούν τους κεκανονισμένους λόγους
επιτηρούν μη θίξεις τις νεκρές αλήθειες τους, μην τους θίξεις
άλλοι διαμαρτύρονται, παραλογίζονται, εξαχρειώνονται,
άλλοι τους καταγγέλουν, βρίσκουν την ευκαιρία να δικαιωθούν
ανακαλύπτουν ξάφνου τη βρωμερή προσωπικότητά τους -
Αλήθεια, μες στην ήττα πώς αλλάζουν όλα.
Κι εσύ που καλόπιστα θα πεις: <Πάει κι αυτός
τα σκάτωσε, δεν ξέρει πια τι λέει>,
και συ που θα με κατηγορήσεις
πως κάνω ζημιά μ’ αυτά που γράφω,
σκέψου πως ύστερα παό τόσα χρόνια
σακατεμμένος, γεμάτος στέρηση, με τη σάρκα μου να φλέγεται
κι όμως από μένα τον ίδιο καταδικασμένη να νεκρωθεί
μπρος στις ανάγκες του κινήματος,
σκέψου πως δεν κουράστηκα να γυρνάω
από κρατητήριο σε κρατητήριο, από στρατόπεδο
σε στρατόπεδο, από άγονη συνεδρίαση σ’ άλλη,
να βυθίζομαι σ’ ελπιδοφόρες συζητήσεις
που δε βγάζαν αποτέλεσμα,
να βλέπω τίποτα σχεδόν να μην αλλάζει,
να καταντάω ανεπιθύμητος, μόλις ανεκτός,
γι’ άλλους επικίνδυνος, όταν όχι ν’ αλλαξογύριζα
μα κάπως λιγότερο να νιαζόμουν
με περιμέναν δρόμοι βολικοί προσωπικής ανάδειξης
που δε λείψανε ποτέ, κι αλλοίμονο
θα μ’ έκαν στα μάτια σου πιο σεβαστό
όπως τόσους που τιμάς και καμαρώνεις.
Τώρα λοιπόν είναι που περσότερο θα επιμένω, θα ουρλιάζω,
έστω κι αν μένω μόνος, μι’ ανίσχυρη μειοψηφία,
έστω κι αποδιωγμένος, στιγματισμένος, ύποπτος,
γιατί η στάση μου δεν εξαρτήθηκε ποτέ
από κομματικό μισθό ή πόστο
και στο χαράκωμα της επανάστασης
δε με διόρισε ποτέ κανείς
κι ούτε μπορεί να μ’απολύσει.
Θα ήτανε βολικό να σώπαινα. Μα δεν μπορώ.
Αρχίζω πάλι ως να κολλήσει η γλώσσα στο λαρύγγι:
Το δρόμο, πρέπει να βρούμε το δρόμο
η σκέψη απλώνεται σ’ όλο το κορμί
κάθε στιγμή αργοπορίας είναι θάνατος

η ιστορία μας κινδυνεύει να σαπίσει
η χώρα μας, ο λαός μας κινδυνεύει να σαπίσει.
Κι εμείς, μ' όλες τις αδυναμίες,
η μόνη ελπίδα σωτηρίας.

*Αυτό το ποίημα υπάρχη στη συλλογή με τίτλο "Μαθητεία" των εκδόσεων πρίσμα 1963 που τυπώθηκε για λογαριασμό του ίδου του Πατρίκιου.

Το έχωσα σα σφήνα μες το πρόγραμμα του "Σούσουρο" και τάραξε νομίζω τα νερά. Επειδή με τους άλλους συνεργάτες εκείνης της δουλειάς δεν είχα κοινές εμπειρίες, διάλεξα, για να βοηθήσω την κατάσταση να πάει μπροστά , να παρεμβάλλω κείμενα άλλων, όπως π.χ. του Μπρεχτ και του Βάλεντιν "το κλουβί και το πουλί". Και γι' αυτό εκείνη η δουλειά δεν ήταν μόνο τραγούδια, αλλά και θέατρο του καμπαρέ της ανατροπής.

Πρόσκληση δρχ. 50

ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

Στα σκαλιά της οδού Μνησικλέους 24 - Πλάκα
Μουσικό πρόγραμμα - Ποτό δρ. 65
Παρουσιάζει τη δουλιά τους ο Ν ι κ ό λ α ς Ά σ ι μ ο ς

Τραγούδια έξω από τα μονοπώλια των δίσκων, κείμενα - σκετς - ντοκουμέντα. Συνεργάζονται ηθοποιοί - μουσικοί - τραγουδιστές. Ζητάμε τη συμβολή σας στη διαμόρφωση του προγράμματος. Ο χώρος μας είναι ανοιχτός για οποιαδήποτε συζήτηση και ζύμωση πάνω στο προβλήματα του αγωνιζόμενου λαού. Δεχόμαστε να διαβαστεί οποιαδήποτε μπροσούρα των οργανώσεων της εργασίας και διαθέτουμε το μαγαζί μας για εκδηλώσεις. Είμαστε ανοικτοί στην κριτική σας. Μπορείτε να παρουσιάσετε δική σας δουλειά (ποίημα - τραγούδι - θεατρικό σκετς) εφ' όσον δέχεστε την κριτική μας. Θεωρούμε το πενηντάρικό σας σαν συναγωνιστική πράξη συμπαράστασης. Για να αποδείξουμε πως παρά τα απανωτά χτυπήματα της μπουρζουάδικης αντίδρασης μπορούν να κρατηθούν δουλειές ολοκληρωτικά αποκλεισμένες από τα μαζικά μέσα ενημέρωσης.

Για να πεισθούν οι πάντες ότι μπορούμε μόνοι μας, εφ' όσον το 'χουμε αποφασίσει να δουλέψουμε και να φτιάξουμε την τέχνη εκείνη που θα γίνει όπλο στα χέρια του λαού και θα βαδίζει πλάϊ-πλάϊ στους αγώνες του μαχόμενου προλεταριάτου.

Η Πλάκα δεν είναι ο χώρος μας. Τη φορτωνόμαστε αναγκαστικά για να φτιάξουμε την ολική μας βάση.

Ξέρουμε πως έχουμε μπροστά μας πολλή δουλειά. Χρειαζόμαστε κι άλλοι ν' αποφασίσουν και να παλέψουν.

Ξεκινήσαμε όμως. Και το βουνό ακόμα αν προσπαθήσεις να το ρίξεις θα πέσει.

Σας περιμένουμε. Κάθε βράδυ στις 9.30 μ.μ

ΓΙΑ ΕΝΑ "ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ"

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

Για να φτιάξουμε το "Πολιτικό μας καφενείο" αρχίζουμε μια σειρά από εκδηλώσεις και συναυλίες στις γειτονιές.
Οι εκδηλώσεις γίνονται σε ανοιχτούς χώρους και προσφέρονται δωρεάν.
Πρώτη εκδήλωση, την Κυριακή 27 Ιούνη γήπεδο μπάσκετ Ζωγράφου.
Στην προσπάθεια της χρονιά που πέρασε η πείρα μας δίδαξε πως το "Πολιτικό Καφενείο" θα γίνει μόνο σε άμεση επαφή με τα ταξικά εκείνα στρώματα που θέλει να εκφράσει.

Η σύνδεσή μας με απεργιακούς αγώνες εργατών, η συμπαράστασή μας σε δικαζόμενους αγωνιστές, οι συγκρούσεις μας με την αστυνομία και τους μαγαζάτορες και η ριζική μας αντίθεση μ' όλο το κατεστημένο θέαμα και τα συμφέροντα των κυκλωμάτων που το συντηρούν, δυνάμωσαν την αποφασιστικότητά μας και μας οδήγησαν σε νέους πιο ριζοσπαστικούς τρόπους επαφής με το κοινό. "προκηρύξεις, καταγγελίες, ανοιχτές πολιτικές συζητήσεις, συνεργασία μαζί του..." Βρέθηκαν άνθρωποι - κι αγωνιστές που μας βοήθησαν στις κινητοποιήσεις μας πάλαιψαν για να κάνουν πλατύτερα γνωστούς τους στόχους της δουλειάς μας, και επέδρασαν ενεργά στα προχώρημα του περιεχόμενου και της μορφής της.

Φάνηκε πια καθαρά πως οι συνθήκες είναι αρκετά ώριμες, η πολιτικοποίηση όλο και μεγαλύτερων στρωμάτων του λαού αυξάνει, και μια κίνηση έξω από τα μπουρζουάδικα κανάλια, υπηρετώντας ανοιχτά την ασυμβίβαστη

επαναστατική αλήθεια στο πλευρό των αγώνων της εργατιάς και του λαού, αποδίδει καρπούς.

Η ελίτικη άποψη του κατεστημένου αστικού θεάματος για τον καλλιτέχνη είδωλο, για τον καλλιτέχνη ξεχωριστό άτομο, για τον καλλιτέχνη από απόσταση, για τον καλλιτέχνη απολίτικο, για τον καλλιτέχνη θεό, πήγε περίπατο. Αποδείχθηκε και έμπρακτα πως οι άνθρωποι που αποτελούν το κοινό, ειδικά όταν πρόκειται για τα κατώτερα στρώματα, αυτούς που η αστική ιδεολογία αποκαλεί διανοητικά καθυστερημένους, οι εργάτες, οι εργαζόμενοι, ο φτωχός κι' αμόρφωτος λαός, είναι πολύ πιο ώριμοι και πιο ολοκληρωμένοι απ' όλους τους καλλιτέχνες.

Η υπόθεση τέχνη θα προχωρήσει μόνον σε συνάρτηση με το κίνημα όλων αυτών των στρωμάτων και μόνο από καλλιτέχνες που θα συνδεθούν άμεσα μαζί τους σαν ίσοι προς ίσους, χωρίς καριερίστικα κόμπλεξ και βολέματα στις ψευδαισθήσεις και θα παλέψουν μαζί με την εργατική τάξη για την απελευθέρωση όλης της κοινωνίας.

Για να έρθουμε σε συχνή επαφή, να συνδεθούμε και να ανταλλάξουμε την πείρα μας με όλο και πλατύτερα λαϊκά στρώματα, να μάθουμε απ' αυτούς και να μάθουν από μας, εφέτος το καλοκαίρι θα περιοδέψουμε τις γειτονιές της Αθήνας.

Πιστεύουμε πως η γειτονιά είναι ώριμη να μας δεχτή. Οι εκδηλώσεις μας θα πετύχουν.

Ζητάμε τη συμπαράσταση όλων σας. Ο καθένας, η καθεμιά στη γειτονιά σας, προετοιμάστε το έδαφος.

Θα παρουσιάσουμε: τραγούδια έξω από τα μονοπώλια των δίσκων.
κείμενα, σκετς, ντοκουμέντα.
ελληνικά και διεθνή επαναστικά τραγούδια.

συνεργατικός θίασος μουσικών
ομάδα για ένα Πολιτικό Καφενείο

Την τέχνη μου τη βάζω στην υπηρεσία της επανάστασης. Καταπολεμώ την αστική ιδεολογία της καταπίεσης, εκμετάλευσης, υποκρισίας και εξάρτησης, όπως φυσικά και κάθε μορφή αναπαραγωγής της από το προλεταριάτο και το λαό. Τη δουλικότητα, υποταγή, αδυναμία, άρνηση της πάλης και βόλεμα των ψευδαισθήσεων. Τη θρησκεία, τους θεούς και τα είδωλα, τις μεταφυσικές καραμέλες, τον ιδεαλισμο, τον ατομικισμό, την άρνηση της πάλης, το φόβο, την εξαπάτηση, την κακομοιριά, τη μοίρα και το θάνατο. Μισώ οτιδήποτε στατικό και σάπιο. Λατρεύω τη ζωή, την κίνηση, την επαναστατική πνοή. Τραγουδώ τον ήλιο, τα νερά, τα δέντρα και τη θάλασσα. Και φωνάζω στο λαό να ορμήξει να τα πάρει. Για μας υπάρχουνε κι' αυτοί ποθ τάχουνε μας τα στερούνε. Όμως, όταν τα μαύρα κοράκια απλώνουνε τα νύχια τους ν' αρπάξουνε και τα τσακάλια των πόλεων στρογγυλοκαθισμένα στις τράπεζες και στα Υπουργεία αλληχτάνε. Όταν η αστυνόμευση, η φτώχεια, η πείνα και η ανεργεία κορυφώνονται, όταν ξεπουλιώνται τα πάντα απ' τους καλοθρεμένους εργατοπατεράδες. Όταν δίνει και πέρνει η καπηλεία των ιδεών. Όταν έχουμε οχτώ χρόνια να φάμε ροδάκινο. Όταν καταμεσήμερο πλακώνει το σκοτάδι καιη κυρά του μαχαλά μονολογά και λέει, δεν πέρνει άλλο. Όταν η ληστεία και το ψέμα βασιλεύουνε και οι αριστεροί το κανακεύουνε.. Ε τότε ξεχνώ τη θάλασσα και το νερό και στρατεύομαι, κοντά σ'αυτούς παλεύουνε, ενάντια σ' εκείνους που τα περνούνε και μας πλανεύουνε.

Περιττό λοιπόν να μιλάμε για επανάσταση κουλτούρας ξεχωριστά από την επανάσταση. Ο Θεοδςράκης που το λέει βολεύεται και βολεύει αυτούς που τον πιστεύουνε. Ο στόχος ήταν είναι και θα παραμένει πρώτα και κύρια πολιτικός. Δε φτάνει να κάνεις μόνο τέχνη. Τα πάντα απαγορεύονται το ίδιο όπως και πρώτα, μόνο που πεινάμε περισσότερο. Από δικτατορία σε δικτατορία, από δίκες πολιτικές σε ποινικά δικαστήρια, από δακρυγόνα απλώς σε νομικούς ροπαλοφόρους και η βία και τρομοκρατία σε κάθε μας διεκδίκηση δίνει και πέρνει, είτε ανοιχτά είτε καλυμένα, και τι δικτατορία! Ούτε καν κοινοβουλευτική. Δικτατορία ενός κόματος των Νεοδημοκρατών αρχοντοφαγάδων. Κι ο Φλωράκης, Κύρκος, Παπαντρέας κι' Ηλιού υπογράψανε για τους εξοπλισμούς. Γιατί; μα για να δώσουν όπλα στο κεφάλαιο και να μας σφάξει.

Σήμερα ένας διανοούμενος που προέρχεται από τα φτωχά στρώματα και θέλει να κηρύξει την αλήθεια, είναι καταδικασμένος στην οικονομική του εξαθλίωση. Δε βρίσκει εκδότη να τυπώσει και να δημοσιεύσει τα κείμενα του, παραγωγό να του βγάλει τη μουσική του και αίθουσα να προβάλλει τα έργα του. Του λείπει επιπλέον και μια κάποια ολοκληρωμένη ιδεολογικοπολιτική συγκρότηση.

Η κατάσταση αυτή αναπόφευκτα τον οδηγεί σε δύο δρόμους.

α) Αναγκάζεται για οικονομικούς λόγους να κάνει παραχωρήσεις και να εργαστεί στα τραστ της κεφαλαιοκρατίας, επενδύοντας συνείδηση είτε στη ραδιοφωνοτηλεόραση, θέατρο και τύπο ή στην κάπως καλύτερη περίπτωση στα αλλοτριωμένα κόμματα της αριστεράς.

Η λύση αυτή τον οδηγεί κατά κανόνα στο χάσιμο της αρχικής του πρόθεσης και στο ξεπούλημα σιγά-σιγά της συνείδησής του.

Είναι ο δρόμος ο εύκολος της αυτοανάδειξης.

β) Συνεχίζει αποφασισμένα τον αγώνα του, κι αν τα καταφέρει να επιβιώσει, χωρίς να πάψει να γράφει αλλάζοντας

δουλειά, αναζητάει να συνδεθεί και μ' άλλους σαν κι' αυτόν.
Ο δρόμος αυτός είναι ο δύσκολος. Ο μόνος όμως που εγγυάται την αληθινή δημιουργία. Το ξέκομα από τις εταιρίες, λογοκρισίες, κερδοσκοπικούς οργανισμούς και την ξεπουλημένη διανόηση των οπίσθιων στηριγμάτων του συστήματος, αν δεν καταλήξει στην κακοτοπιά της αυτοαπομόνωσης, οδηγεί στη συνειδητή υποταγή του ατομικού στο συλλογικό και στη γόνιμη σύνδεση με το επαναστατικό κύμμα. Τη στιγμή αυτή γεννιέται ο ζωντανός καλλιτέχνης της εποχής μας. Ολοκληρώνει ιδεολογικοπολιτικά τη συνείδησή του, οργανώνει τη ζωή του και τη δουλειά του και είναι σε θέση, βασισμένος στις δικές του δυνάμεις, να κάνει με σιγουριά την επανάστασή του.

Οι άνθρωποι αυτοί υπάρχουν και μας κάνουν, κι' είμαστε σίγουροι πως θα δουλέψουμε καλά μαζί τους.

Προσοχή όμως. Εντοπίζουμε εδώ έναν κίνδυνο. Την συνεχή εξαθλίωση των μεσαίων και μικρομεσαίων ταξικών στρωμάτων και το δράμα της αλληλοποίησης των διανοουμένων το εξέφρασε προοδευτικά και ολοκληρωμένα για την εποχή του ο Σαββόπουλος. Εξέφρασε όμως μαζί και την ανημπόρια όλων αυτών, αλλά και του εαυτού του να βρούνε λύσεις και να προχωρήσουν παραπέρα. Όσοι σήμερα θέλουν πράγματι να κάνουν κάτι, πρέπει να το εντοπίσουν αυτό. Το ευχόμαστε και για τον ίδιο το Σαββόπουλο. Τον καλλούμε να πάρει θέση. Χρειάζονται βέβαια θυσίες. Αλλά στο κάτω κάτω, εμείς τις κάνουμε και χάνουμε συνειδητά, χωρίς να έχουμε τα μέσα. Γι' αυτόν, που διαθέτει τα μέσα, είναι απείρως πιο εύκολο.

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

ανοιχτες εκδηλώσεις

συναυλίες στις γειτονιές

ΤΡΙΗΜΕΡΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ ΣΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ 6, 7, 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΣΤΟΝ "ΟΡΦΕΑ", ΣΤΑΣΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ, 8.30 μ.μ.

Στόχος μας είναι σε κάθε γειτονιά που πάμε να συνδεθούμε άμεσα μ' αυτούς που η δουλειά μας θέλει να εκφράσει τον αγώνα τους, τους εργάτες, τους εργαζόμενους, τους άνεργους και το φτωχό λαό.

Ξέρουμε πως στη γειτονιά δεν αρκεί μιας μέρας συναυλία.

Γι' αυτό όποτε καταφέρνουμε και βρίσκουμε χώρο, μένουμε όσο περισσότερο καιρό μπορούμε, προσπαθούμε να μην αρκούμαστε στα τραγούδια και τα σκετς της παράστασης, αλλά να είμαστε ανοιχτοί στο διάλογο και την κριτική. Έτσι με ιδεολογικοπολιτικές ζυμώσεις να κάνουμε βήματα για να ενεργοποιείται ο κόσμος που μας ακούει, να μας μαθαίνει και να του μαθαίνουμε, να βρίσκουμε τις λύσεις που μας χρειάζονται για να προχωρήσουμε από κοινού τον αγώνα μας για μια κοινωνία φτιαγμένη απ' τους ανθρώπους για τον άνθρωπο χωρίς τις ταξικές αντιθέσεις και τη δικτατόρευση του κεφάλαιου.

Βάζουμε την τέχνη μας ανοιχτά στην υπηρεσία του κινήματος. Πολεμάμε την αστική ιδεολογία. Χτυπάμε το κατεστημένο θέαμα κι αυτούς που το στηρίζουν. Τα μεγάλα συμφέροντα που ελέγχουν το ραδιόφωνο, τον τύπο και την τηλεόραση. Τη ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ. Την ανέμελη διασκέδαση. Τα βαριετέ, τα μπουζουκσίδικα, τα ηχηρά ονόματα, τις φίρμες, τις υπερπαραγωγές, τα θρίλλερ. Τα μυξοδράματα, τις φάρσες και τους θρήνους, κάθε τι το πονηρό και κάλπικο. Κάθε τι που αποθαρρύνει, κάθε τι που εκτονώνει, το στατικό, το θολό και σάπιο. Κάθε τι που αποπροσανατολίζει βγάζοντας μας από τα πραγματικά προβλήματά μας. Κάθε τέχνη που σκόπιμα αποφεύγει να αντικρύσει κατάφατσα την πραγματικότητα, παίζει το ρόλο του υπηρέτη της εκμεταλλεύτριας τάξης, που με κάθε τρόπο φροντίζει να κρατάει το λαό στον ύπνο. Κι αυτή η εκμεταλλεύτρια τάξη είναι που σήμερα έχει στα χέρια της ολόκληρο σχεδόν το θέαμα γιατί και τα μέσα διαθέτει και το χρήμα, και τους χώρους που χρειάζονται απαραίτητα οι καλλιτέχνες για να υπάρξουν, τους κρατάει κλειστούς για κάθε προοδευτική δουλειά, για κάθε αληθινή προσπάθεια.

Οι εκδηλώσεις μας στις γειτονιές χτυπιούνται από την αστυνομία, μένουν αβοήθητες από τις τοπικές δημοτικές αρχές και κουκουλώνονται από τον τύπο.

Παρόλα αυτά δεν τα κατάφεραν να μας σταματήσουν. Αντέξαμε στο χρόνο και συνεχίζουμε τον αγώνα μας. Όλο και πιο πολλοί εργαζόμενοι του χώρου μας (ηθοποιοί, ποιητές, μουσικοί, τραγουδιστές, ζωγράφοι) έρχονατι και συσπειρώνονται μαζί μας. Όλο και συμμετέχει πλατύτερο κοινό. Όλο και δυναμώνει η φωνή μας.

Χωρίς τα απαραίτητα για τη δουλειά μας μέσα, χωρίς χρηματοδότες και διαφημιστές.

Μοναδικό μας στήριγμα η πίστη μας στη νίκη, στη νίκη της εργατικής τάξης και των καταπιεζόμενων όλου του κόσμου.

Τα τραγούδια μας βρίσκουν ανταπόκριση. Ξέρουμε πως δουλεύοθμε σωστά.

Το πρόγραμμα μας στον "Ορφέα", στο αναψυκτήριο, βρίσκεται σε αντίθεση με όλα τα άλλα μουσικά προγράμματα σε όλα τα άλλα αναψυκτήρια της Αθήνας και της επαρχίας.

Θέλουμε τα θερινά μας μαγαζιά χώρους ζωντανούς ζύμωσης, όπου με φτηνό ποτό θα μαζευόμαστε οι εργάτες

κι ο λαός θα συζητάμε τα προβλήματά μας. Θα βρίσκουμε λύσεις και θα προχωράμε μπροστά.

Θέλουμε να μείνουμε και να ριζώσουμε στο Περιστέρι.

Θέλουμε προσπάθειες σαν τη δικιά μας να κατακλύσουν τις γειτονιές.

Αυτό θα γίνει μόνο με τι δικιά σας συμβολή, μόνο με το δυνάμωμα του δικού σας αγώνα.

Ενεργοποιηθείτε. Παλέψτε για τα δίκια σας.

Μην προσπερνάτε σαν απλοί θεατές.

Τα προβλήματα δεν λύνονται από τα πάνω με την επέμβαση των λίγων. Λύνονται μόνο με την ασυμβίβαστη πάλη, τη δικιά σας, της εργατικής τάξης και του λαού.

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ" ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ.

6, 7, 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΣΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ.

Δηλώστε μας συμμετοχή.

Ο καθένας με την περιγραφή του προσωπικού σας αγώνα στους χώρους δουλειάς, στα εργοστάσια, στα γιαπιά, στους δρόμους.

Για να φτιάξουμε μαζί το "Πολιτικό μας Καφενείο".

Για να σπάσει το κύμα τρόμου που πλακώνει ξανά.

Για να πάρουμε τους χώρους που μας ανήκουν, τα γήπεδα, τις πλατείες, τους δρόμους.

Για να μπορέσει η τέχνη να υπηρετήσει την αλήθεια στο πλευρό των αγώνων της εργατιάς και του λαού.

Το "Πολιτικό Καφενείο" και οι
αποκλεισμένοι από τα μαζικά
μέσα ενημέρωσης άνεργοι καλλιτέχνες.
Ανοιχτά γραφεία πληροφόρησης στο πεζοδρόμιο μπροστά από το Πολυτεχνείο.

Χθες βράδυ Τετάρτη προς Πέμπτη

Διάλογοι με συνθήματα του δρόμου

Η Ελλάδα ανήκει στους ΄Ελληνες.

Α. Ελλάς - Ελλήνων - Ορθοδόξων και Καθολικών, ραγιάδων κι ’εκμεταλευτών, ασχέτως ιδιότητας και ιδιωματισμών.

Α. Ν’ ακουστεί στη βουλή του εργάτη η φωνή.
Πολλοι - χα χα χα ου ου ου
Β. Αυτό είναι σωστό ρε παιδιά. Και γιατί να μην ακουστεί.
Γ. Ν’ ακουστεί στη βουλή του εργάτη η φωνή;
Μα σοβαρολογείς Χα! χα! χο! χο!
Β. Μα και γιατί να μην ακουστεί.
Γ. Καλά και πώς θα ακουστεί.
Δ. Απ’ το μαγνητόφωνο ρε βλάκα!

΄Ενας. Εσ και εξ κάνουν Εσσεξ
το έσσεξ ρυπαίνει τη θάλασσα
κι έτσι το Αιγαίο δεν ανήκει στα ψάρια,
αλλά στο Ε.Κ.Κ.Ε.

Προλεταιριάτο αν είναι έτσι φάτο

Επειδή σήμερα το πρόγραμμά μας θα είναι πολύ ευτυχισμένο και πολύ συγκεκριμένο, παρακαλούμε. Αν εντοπιστεί χαφιές να πεταχτεί έξω γρήγορα. Και εν' ανάγκη βίαια. Κι' όταν λέμε χαφιές εννοούμε καθένα που έχει ιδεολογία χαφιέ, που 'θάταν ικανός έστω και με καλή πρόθεση να μας καρφώσει ή να μας αποκαλέσει αριστεριστές ή προβοκάτορες.
Γιατί αριστεριστές δεν είμαστε. Είμαστε πάρα πολύ συγκεκριμένοι κι' αποφασισμένοι για να είμαστε μόνο αυτά.
Όσο για προβοκάτορες. Όσοι μίλησαν για τέτοιους, όπως εξελίχτηκαν τα πράγματα σήμερα. Μάλλον αυτοί τους παίξανε προβοκατόρικο ρόλο στο κίνημα. Και η αντίδραση τους χρειάζεται. Και τους δίνει και στάδια να κάνουνε γιορτές. Τους επιτρέπει να βγουν και βουλευτές, δήμαρχοι. Και να οργανώνουνε περιθωριακά κατά τα αστικοδημοκρατικά πρότυπα ακόμα και την εργατιά.

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΑΠ' ΑΦΟΡΜ΄Η ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ
"ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ"

Το Πολιτικό καφενείο παλεύει για τη σύνδεση της τέχνης με τους αγώνες της εργατικής τάξης. Ξέρουμε πως όλα τα προβλήματα, ακόμα και τα πιο μικρά, είναι πολιτικά. Δεν λύνονται αν δεν αλλάξει η κοινωνία. Το ίδιο ισχύει και για το πρόβλημα τέχνη.

Έτσι το "Π. Κ." δεν είναι απλά μια καλλιτεχνική ομάδα, αλλά μια ομάδα ανοιχτής ζύμωσης και πάλης, με τελικό σκοπό τη νίκη της παγκόσμιας επανάστασης και την κοινωνική απελευθέρωση των καταπιεζόμενων και εκμεταλλευόμενων όλου του κόσμου.

Ζούμε σε μια χώρα όπου η κυβέρνηση κι' αυτοί που συνεργάζονται μαζί της είναι εκτελεστικά όργανα των συμφερόντων της διεθνούς κεφαλαιοκρατίας.

Η φθηνότερη χώρα της Ευρώπης με τα πιο φτηνά εργατικά χέρια. Έτσι μας ετοιμάζουν για το μπάσιμο μας στην Ε.Ο.Κ. Σίγουρες επενδύσεις, σίγουρα κέρδη.

Κατοικούμε πάνω σ' αναμένη φωτιά. Είμαστε πυρηνική βάση. Διαμετακομιστικός σταθμός όπλων και υλικού για το χτύπημα της Αραβικής εξέγερσης και το σφαγιασμό του Παλαιστινιακού λαού.

Η χούντα παρέδωσε τη σκυτάλη στη "Δημοκρατία του Καραμανλή".

Για τους εργάτες, τους αγρότες και το φτωχό λαό τα πράγματα αλλάζουν. Αλλάζουν όμως προς το χειρότερο. Μας απαγορεύουν το δικαίωμα της απεργίας, της συγκέντρωσης, της διαδήλωσης. Το δικαίωμα της ελευθερίας της έκφρασης.

Η κυβέρνηση δείχνει το πρόσωπο της. Κυβέρνηση ανοιχτού πια φασισμού, ανοιχτής βίας και τρομοκρατίας.

Στην προσπάθεια να χαλιναγωγηθεί το εργατικό κίνημα ψηφίζουν νόμους: Ιδιώνυμο, 330. Κατεβάζουν αύρες και ροπαλοφόρους. Δικάζουν όσους αντιστέκονται και παλεύουνε για να μην περάσουν στην πράξη οι αντεργατικοί νόμοι: 23 Ιούλη, Σπάτα, Τρικοπί, Πίτσος, Μαντούδι, 25 Μάη.. Αφήνουν ελεύθερους τους μπράβους τους βασανιστές. Εκδίδουν τον Πόλε στους Γερμανούς Ναζί. Αυξάνουν τους εξοπλισμούς. Μας εξαναγκάζουν με το βούρδουλα να υπηρετάμε 3 χρόνια στον αστικό τους στρατό. Αυξάνοντας τις ανάγκες τους για κατώτερο υπηρετικό προσωπικό στρατεύουν τώρα και τις γυναίκες. Διασπούν την ταξική και διεθνιστική μας ενότητα βάζοντάς μας αντιμέτωπους με τους Τούρκους εργάτες και λαό.

Τους συμπαραστέκονται όλοι όσοι μιλάν για υπεράσπιση της "πατρίδας" και της Εθνικής ανεξαρτησίας. Όλοι όσοι μιλάν για αντιδραστική ενότητα και αντι-ιμπεριαλιστική συσπείρωση. Ενότητα δηλαδή με τους αστούς. Μαζί τ' αφεντικό με τον εργάτη. Αντίς να συνδέσουν την πάλη μας με το Τούρκικο επαναστατικό κίνημα, τους παλαιστίνιους αντάρτεσ, τους Άραβες, τους μαύρους της αφρικής, τους Γερμανούς επαναστάτες, τους Ισπανούς εργάτες, τους βραζιλιάνους αγωνιστές.

Αντίς να σφυρηλατούν την επαναστατική ενότητα της τάξης, σφυρηλατούν την συνεργασία των τάξεων.

Ξέλουνε το λαό μας πρόβατο ν' ακολουθεί. Όσοι παλεύουν για τα δίκια τους είναι προβοκάτορες εξτρεμιστές... Πλήρης υποταγή στην εξουσία του κράτους των αστών. Νομιμοφροσύνη κι' άρνηση της πάλης.

Η πληροφόρηση κι' ο τύπος στα χέρια της άρχουσας τάξης, η παιδεία στα χέρια των αστών, τα δικαστήρια των εκμεταλλευτών, το θέαμα δικό τους.

Όσο για τα μεγάλα καλλιτεχνικά πανηγύρια, ξεπουλημένα κι αυτά στην ιδεολογία της τσέπης.

Το "Πολιτικό Καφενείο" είναι μια ομάδα ανοικτής ζύμωσης και πάλης. Για την ελεύθερη συγκέντρωση, ελεύθερη συζήτηση, συνδικαλισμό και στρατό. Εργοστασιακές επιτροπές. Για το δικαίωμα στους εκμεταλλευόμενους να διεκδικούν και να επιβάλουν το δίκιο τους.

Αυτές τις ζυμώσεις επιδιώξαμε τραγουδώντας στις απεργίες, συμπαραστεκόμενοι σε δικαζόμενους αγωνιστές και εξορμώντας στις γειτονιές. Παρ' όλο που μας χτύπησαν άγρια. Παρ' όλο που μας απαγόρεψαν τους χώρους και μας πέταξαν έξω από μαζικές εκδηλώσεις.

Κάτι καταφέραμε. Βάλαμε ένα πετραδάκι κι εμείς, στηριγμένοι στις δικές μας μικρές δυνάμεις και στην αυθόρμητη συμπαράσταση του κόσμου. Έτσι, παρά τη δύσκολη περίοδο, είμαστε πλάϊ και μέσα στο κίνημα και θα προχωρήσουμε μαζί μ' αυτό χωρίς συμβιβασμούς ως την τελική νίκη. Τώρα μας δικάζουν. Όπως δικάζουν τους πρωτοπόρους εργάτες, τους αγρότες, τους αγωνιστές του λαού.

Μας πέρασαν και μας περνάνε από δίκες. Δίκες μικρές. Αρκετές όμως για να μας τινάξουν
στον αέρα οικονομικά. 30 μέρες για κάθε αφίσα. 30 μέρες ίσον 7-10 χιλιάδες δραχμές. Αγνοήσαμε τις αστυνομικές διατάξεις και δεν ζητήσαμε την άδειά τους. Γιατί θεωρούμε δικαίωμα καταχτημένο μ' αγώνες και αίμα. Να κολλάμε τις αφίσες μας, να κάνουμε τις συγκεντρώσεις μας, να τραγουδάμε τα τραγούδια μας. Να συζητάμε τα προβλήματά μας ανοιχτά.

Ζητώντας άδεια αναγνωρίζουμε το νομικό τους καθεστώς. Τους αναγνωρίζουμε το δικαίωμα να επεμβαίνουν.

Είναι χρέος όλων μας να διαφυλάξουμε τα μόνα μέσα πάλης όταν οι εκμεταλλευόμενοι αυξάνουν την πίεσή τους, ανοίγουν τον αγώνα τους, να συνδεθούνε προ
Το μέσο προπαγάνδας και πληροφόρησης (αφίσσα, προκήρυξη, εφημερίδα τοίχου).

Το δικαίωμα στη συγκέντρωση και το διάλογο. Στο στρατό, στους χώρους δουλειάς, στα γήπεδα, στις πλατείες, στις γειτονιές, στους δρόμους και τα πεζοδρόμια.

Τ' αφεντικά ψηφίζουν νόμους. Θαρρούν πως έτσι θα μας εξοντώσουν. Δεν το καταλαβαίνουν πως σκάβουν το λάκκο τους. Τρίζουν τα δόντια τους τρέμοντας οι ίδιοι από φόβο. Το φόβο για τη μεγάλη σύγκρουση που έρχεται και που θα καταλήξει σε βάρος τους. Το φόβο για μια κοινωνία λεύτερων ανθρώπων χωρίς αφεντικά.

Οι δίκες δε θα μας λυγίσουν.

Συμπαρασταθείτε μας στο δικαστήριο. Δε δικάζουν Εμάς. Δικάζουν το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης.

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΕΙΟΥ Φειδίου 18
2, 12 Νοέμβρη ώρα 9 π. μ.
ΟΥΔΕΝ ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ ΣΤΑ ΑΣΤΙΚΑ ΤΑΜΕΙΑ
ΟΥΤΕ ΕΝΑΣ ΣΤΑ ΑΣΤΙΚΑ ΚΕΛΙΑ
Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΛΕΥΤΕΡΟΥΣ

Δε θα υπάρξει πληροφόρηση από αφίσες. Η περίοδος είναι από τις πιο δύσκολες. Ο ταξικός εχθρός επιτίθεται μεθοδικά. Εμείς ανασυντάσσουμε τις δυνάμεις μας. Σύντομα θα πάρουν την απάντηση που τους χρειάζεται.
Και δε θα είναι μόνο συγκεντρώσεις και τραγούδια.

Αθήνα 17-10-76

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ
Ομάδα ανοιχτής ζύμωσης και πάλης

Τραγούδια από την μεταπολίτεψη κι εδώ
μέχρι και τη διάλυση του πολιτικού καφενείου

ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ (Υπάρχει πιο πριν)

Η ΘΑΝΑΣΑΙΝΑ

Να το να της Μεσόγειος το κράτο, που 'χει ένα μαχαίρι στην κοιλιά
μια σταλιά κι όλο αίματα γιομάτο, στο ντορβά γενιούνται τα παιδιά.
τιτουτιρανά μαχαίρι στιν κοιλιά
τιτουτιρανά γενιούνται τα παιδιά.

Θανάσαινα, θανάσαινα, δως τα μωρά στη λύκαινα
να στηλωθεί να φάει γερά, να τάχουμε μ' αυτή καλά
να μην κοπεί η βοήθεια της, κι εμείς τι θ' απογίνουμε
σαν αρνηθεί η εργατιά, να τρώει τον τραχανά
που της σερβίρουμε πιστά απ' το σαραντατέσσερα
κι υπηρετήσαμε καλά λαό και βασιλιά

και δεν μας πρέπει ευγενών, να πέσουμε στα τέσσερα
Αμερικάνοι στείλτε μας πε-σσότερα λεφτά

Νάτο να της Κωνσταντινιάς το κράτο, που στενάζει ακόμα και στα δεσμά
προεστοί πάντα το κρατούν χορτάτο με τρομπόνια αύρες και στρατά
τιτουτιρανά ακόμα στα δεσμά
τιτουτιρανά τα τανξ και τα στρατά.

Κωνσταντινιά, καλή μαμά, λεφτάς γαμπρός χρυσή παντρειά
συμμόρφωσε την κοπελιά, να 'χει τα ήθη της χρηστά
κι όσο γι' αυτά που επιθυμά, Χριστέ μας θώριε πράμματα!
μπαλωγιατρέ τα ράμματα για τ' άτακτα παιδιά.

που τα μορφώνουμε με βία. Πατρίς, θρησκεία, εμπρός παιδιά
μα δεν νάγουν τα κουζουλά μπαρντόν και τεμενά
δεν ειν' ευχή Μπουρζουαδών στο μένος πίπτει των μαζών
τη Νέα Μπότα στείλτε μας τη Δημοκρατικιά.

Να το να της χωματερής το κράτο, καρτερά υπομονετικά
μια ιτιά μαρτυρά το περασμά του, λεύτερα κρεμάσανε παιδιά
τιτουτιρανά
τιτουτιρανά
θανάσαινα, θανάσαινα, θυμάσ' όταν σ' αρμάτωνα
κι ήταν ο πόθος μας ζερβά, ζεστά τα όπλα μας σιμά
θανάσαινα μες το χιονιά, στον κάματο, σ' απάτησα
μα θε να σμίξουμε ξανά, ζητώντας λευτεριά.

που μας τη στέρησαν σκληρά απ' το σαραντατέσσερα
κι υπηρετήσαν στα τυφλά, μεγάλα αφεντικά
είτε τις βάσεις έχουμε, είτε τ' Αυγούστου τέσσερα
για μας σκλαβιά για μας σιωπή, γι' αυτούς είναι καλά.
κι είτε ο Άγγλος μας κτυπά, η γαλλικιά η γιου ες α
Κουκέξ κουκές και κινεζμπά, παράλληλα σκατά.

τραγουδιόταν στο "ΣΟΥΣΟΥΡΟ"

Σιορ Ιδιοκτήτης (Ζεϊμπεκιά)

Σαν με ρώτησαν για το τι ζητάς
τους απάντησα πως θέλεις να μας φας
Δεν του φαίνεται απόρησαν αυτοί
είναι μορφωμένο το παιδί

Εσύ σουνα ο Χριστιανός ο σερ ιδιοκτήτης
και ήμουνα ο άθεος ο κόκκινος αλήτης
και σαν εμένα από ζωές
ολόκληρος πλανήτης.

Τώρα έκαμες και πάλιν εκλογάς
Με κυβέρνησες όπως τις προτιμάς
κι απ΄τον ιδρώτα μας πάντοτε μασάς
και μας έκλεξες δικούς σου γαϊδαρους εμάς.

Σαν δεν περάσει το καλό θα μπει η ρουφιανιά σου
είναι γνωστή η φάρα σου, γνωστή κι η αφεντιά σου
Μα θε να γίνουν σύγνεφο
εσύ και τα δικά σου.

Και καμώνεσαι πως μας αγαπάς
και η σκέψη σου όλο προς δυσμάς, και προς ανατολάς καμμιά φορά
σαν μας ντύνεσαι και τον αριστερό
ονειρεύεσαι τον ιστορικό συμβιβασμό.

Εσύ 'σαι ο πιο δυνατός σιορ ιδιοχτήτη
και μεις οι άλλοι είλωτες χωρίς δικό μας σπίτι
μα θε να τον αλλάξουμε
ετούτο τον πλανήτη.

* Η μουσική είναι φτιαγμένη το '73 και είχε άλλα λόγια.

ΤΟ ΒΑΡΕΛΙ

Το σύστημα έλεγαν οι αρχαίοι, και γι' αυτό ήταν σπουδαίοι
είναι ένα βαρέλι γεμάτο σκόρδα. Και μέσα στο βαρέλι
ανθρώποι, ανθρώποι, ανθρώποι. Μια γη γεμάτη σκορδαλιά
Και το βαρέλι αυτό γυρίζει, γυρίζει. Κι όλο και κάποιοι
βγαίνουνε στην επιφάνεια. Και γίνονται μετά Ωνάσηδες.
Ωνάσης σημαίνει να πας στα μπουζούκια, να τα σπας αγκαλιά με τον
τέλη το Σαβάλας και να κάθεσαι μετά στο Κολωνάκι
στις κοσμικές ταβέρνες, και να τρως λαϊκώτατα σκορδαλιά. Αυτό είναι
και που το σώζει το σύστημα. Ποιός πρώτος θα προλάβει. ´Εχει την εντύπωση,
την αυταπάτη, το πιστεύει δηλαδή, πως θα προλάβει, να βγει ο ίδιος
μέσα απ' το βαρέλι και να πέσει με τα μούτρα να φάει.
Να φάει. Να φάει. Γι' αυτό βρωμάει ο χώρος μας σκατίλα. Σκατίλα είναι
η μυρουδιά του ανθρώπου, αυτουνού που τρώει σκόρδα. πολλά σκόρδα, πάρα
πολλά σκόρδα. ´Ολα τα σκόρδα όλων των υπόλοιπων ανθρώπων.

Σαν θα με καλέσει η πατρίδα

Σαν θα με καλέσει η πατρίδα, να πάω τον οχτρό να πολεμήσω
θα τους πω, δεν έχω γω πατρίδα, ούτε θυσιάζομαι ποτές
για των μπουρζουάδων τα μεράκια, για των μπουρζουάδων τα σαγόνια.

Θα τους πω, δε βαστώ, δεν περνάει το παραμύθι
Δε με μπλέκουν εμένα μ' αδερφούς μου να σφαχτώ
Οι οχτροί μου είστε σεις που μας θέτε ν' αρπαχτούμε
Τα αισχρά συμφέροντά σας ματωβάφουνε τη γη
Η κεφαλαιοκρατία πάει πια έχει σαπίσει
Κι οι φαντάροι που ξυπνήσαν άλλο πια δεν πολεμούν.

Τα ντουφέκια μας τα θέμε, τα θέμε, για τα στήθεια τα
τα στήθεια τα δικά σας.
Κι οι λαοί αδέ, λαοί αδελφωμένοι, θα σας στήσουνε, σας στήσουνε στον τοίχο.
Σαν κινήσετε, κινήσετε πολέμους
τότε η μάχη θε να γίνει ταξική
τότε η μαχη στα κεφάλια σας θα πέσει
τότε η μάχη θα γυρίσει ταξική
τούρκοι, έλληνες, Άραβες και νέγροι
όλοι επανά, όλοι επαναστάτησαν.

Σαν θα με καλέσει η πατρίδα, να πάω τον οχτρό να πολεμήσω
θα τους πω, δεν έχω εγώ πατρίδα, μον τα χέρια μου έχω για δουλειά.

Και αυτά τα δυο μας χέρια σαν σηκώσουμε σφιγμένα
θα γεμίσουνε οι δρόμοι ανθρώπινες ζωές.
που οι βοές τους θα συντρίβουν κάθε σας ανακοκλέφτη.
τίποτα, τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει
δε μπορεί, δε μπορεί να σταματήσει, τις φωνές, τις φωνές
των πεινασμένων, τις φωνές, τις φωνές των σκλαβωμένων,
που διψούν, που διψούν ελευθεριά, που διψούν, που διψούν
αδελφωσύνη, που διψούν, διψούν ελευθεριά.
Τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει το διάβα μας
Της γης οι κολασμένοι, της γης οι κολασμένοι
οι προλετά- οι προλετάριοι
της γης οι προλετάριοι σαν βρούνε τους εχθρούς τους
σαν βρούνε τους εχθρούς τους, δεν κάνουν βήμα πίσω
Τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει το διάβα μας
ο καιρός, ο καιρός είναι μαζί μας
Και η η επανάσταση θα γίνει
Κάθε μικρούλα σπίθα φουντώνει σε φωτιά
- παίζουν τα όργανα από μόνα τους-
τα ντουφέκια μας τα θέμε, τα θέμε
για τα στήθεια τα, στήθεια τα δικά σας
κι οι λαοί αδέ - λαοί αδεέλφωμένοι
θα σας στήσουνε, θα σας στήσουνε στον τοίχο

Αυτοί που χωρίσανε το βιός τους σε πατρίδα
σε σύνορα μας μάντρωσαν σα ζώα σε κλουβιά
σε κάθε μας εξέγερση απάντησαν με βία
κάτω το κεφάλαιο. Κάτω η δουλειά
η επανάστασή μας, θα γίνει, θα γίνει.

Το ξαίρουμε, το μάθαμε, δεν έχουμε πατρίδα
τους καθοδηγητάδες της κρεμά η εργατιά
η επανάστασή μας θα γίνει, θα γίνει
το μεγάλο άλμα για τη λευτεριά.

Σημείωση

Το κομμάτι πρωτοπαίχτηκε την άνοιξη του 76 τότε που 'χαμε την ομάδα "για ένα πολιτικό καφενείο", στο γήπεδο Καλλιθέας, για τους απεργούς του νέου Κόκκινου, αλλά παίχτηκε με πλήρη ορχήστρα: Αρίων Καλοναίος, ντραμς, Δημήτρης Τρνάνταλης, μπάσο και φωνητικό, Θανάσης Παναρκούδης, κιθάρα ηλεκτρική, Βασίλης Ταρραίος, μπουζούκι, Νικόλας Άσιμος, κιθάρα και τραγούδι και Δημήτρης Φινινής και Ελένη Μανιάτη, τραγούδι. Και χάλασε κόσμο. Σηκώθηκε επάνω η εξέδρα και χτυπούσε παλαμάκια, μέχρι που αναγκάστηκε και ο τάππος (βουλευτής του ΚΚΕ) να χτυπάει κι αυτός, για να μην διαχωριστεί απ' το λαό του και τη νεολαία, που στην πλειοψηφία τους ήταν Κνίτες, ενώ στον αέρα πετάγανε δυό τρεις φίλοι αντιστρατιωτικές προκηρύξεις, και δεν κουνήθηκε κανείς να τους πειράξει. Και όλα αυτά για ένα τραγούδι που τους στίχους του κανείς δεν δεχόταν τότε, εξόν από τους λίγους τροσκιστές και αναρχικούς.

Τι να σου κάνει αυτή η μουσική, άμα βγάλεις ήχο. Και είχαμε χρειαστεί να κάνουμε ντου για να καταλάβουμε τα μικρόφωνα, γιατί τα "ταμπούρια" θέλαν να μας λογοκρίνουνε και η Δημητριάδη έβαζε βέτο, πως αν είναι δω ο Άσιμος,- εγώ δεν τραγουδάω. Πιστή τότε στην επαναστατικολενιστική γραμμή της. Βέβαια μετά τραγούδησε, αλλά δεν την άκουγε κανείς. Παρ' όλο που έλεγε ακόμα τότε Μπίρμαν και δεν είχε καταπιεί τότε τελείως την γλώσσα της.

Βέβαια τέτοια περιστατικά δημιουργήθηκαν πολλά το 75, 76 και 77 με τα βέτο των εργατοπατεράδων και γνωστών καλλιτεχνών. Μέχρι που έφτασε στο τέλος να μας κόψουν και οι αριστεριστές ΟΠΑ, ΟΚΔΕ, Μαχητής, και που στη συγκέντρωση για τον Πόλε το καλοκαίρι του 76. Θέατρο Ρουαγιάλ, που την έφτιαξαν αυτοί, πετάξαν έξω τους αναρχικούς, παρ' όλο που εκείνοι την είχαν ξεσηκώσει όλη την ιστορία συμπαράστασης στον Πόλε. Πετάξαν και μένα ζητώντας βέβαια συγνώμη κανα δυο και βάλαν τον Δημητριάδη να τους τραγουδήσει για τον Στάλιν και κείνο το ομορφόπαιδο το ξεπλυμένο, τον Αρζόγλου, να απαγγείλει.

.....Ώσπου βαρέθηκα και γω να κάνω ντου και ντου και από τότε ό,τι έχω κάνει, το έχω κάνει μοναχός μου, αν βέβαια καταφέρω να βρω αίθουσα με τ' όνομα που έχω βγάλει. Γιατί βέβαια δε γύρεψα ποτέ την άδεια της

αστυνομίας.

ΔΕΝ ΠΑ ΝΑ ΜΑΣ ΧΤΥΠΑΝ

Δεν πα να μας χτυπάν με όλμους και κανόνια
Δεν πα να μας χαλάν τα πιο ομορφάμας χρόνια
Και αυτοί που μας μιλούν πως θέλουν το καλό μας
Ποτέ τους δεν ακούν τα δίκιο το δικό μας

Δεν είναι αυτή ζωή κι από τ' αφεντικά μας
Δεν είναι ανθρωπινά τα μεροκάματά μας
Αυτοί καλοπερνούν κι εμείς αγωνιάμε
αν θάχουμε δουλειά για νάχουμε να φάμε

Το δίκιο μας εμπρός να βγάλουμε στους δρόμους
μπουρλότο και φωτιά σε κράτος κι αστυνόμους
Τον ξέρουμε καλά της γης μας τον αφέντη
Τους έμαθε πολλά το αίμα του Νοέμβρη

Δε πα να μας χτυπάν με όλμους και κανόνια
Δε πα να μας χαλάν τα πιο όμορφα μας χρόναι
Θα βάλουμε μπροστά την κόκκινη σημαία
για μας, για μια ζωή πιο λεύτερη πιο νέα
θα βάλουμε μπροστά την μαύρη, και την κόκκινη σημαία
Γι' αγώνα η λευτεριά μας είναι αναγκαία.

Παράτα τα (with Boyzouki)

Παράτα το σχολειό, παράτα αυτό το χάλι
Εσύ είσ' αφεντικό του εαυτού σου πάλι
Παράτα τα θρανία και τ' αμφιθέατρα
να ρθης στη παραλία να κάνουμ' έρωτα

Παράτα τη δουλειά, παράτα τη τη σκρόφα
Και κοίτα πως εσύ θ' αποφασίζεις πρώτα.
Χιλιάδες σουπερμάρκετ γεμάτα πράματα
Γιατί δεν τα βουτάμε για τα γεράματα;

Παράτα το Θεό, πατέρα και παρτάλι
Μη θέλεις παντρειά και μισθωτό χαμάλη
Αρνήσου να' σαι σκλάβα διπλά κι ολόϊδια
θα ζήσουν τα παιδιά μας μεσ' τα κοινόβια.

Παράτα το λοιπόν, παράτα το το κόμμα
Μη θες να κουβαλάς το κουρδιστό σου πτώμα.
Της κεντρικής γαϊδάρας να εισ' ερμηνευτής
Αρνήσου να σαι χάφτης και καθοδηγητής

Κατούρα στη βουλή και σπάστους τα γραφεία
Να πάει να πνιγεί κι η γραφειοκρατία
Και φόρεσε κουκούλα ωσάν σε πρίζουνε
Σε κάθε αναμπουμπούλα μη σε γνωρίζουνε.

Παράτα το στρατό το προβατοποιείο
και ας μας έχουνε για το τρελλοκομείο
Για μια χαζή πατρίδα οπλίζουν τους λαούς
Δεν κάνει η ιεραρχία για τους αναρχικούς

Στην κοινωνία αυτή σαπίσαμε στ' αλήθεια
Απάνθρωποι θεσμοί μας γίνανε συνήθεια
Παράτησε τα όλα να ζήσουμ' άβολα
Οι άλλοι όπως βαδίζουν κι εμείς ανάποδα.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΠΗΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΜΕΤΑΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΙΣΗΣ ΜΑΣ.

Οι ιδέες δεν είναι τίποτε άλλο παρά η φωτιά που καίει μέσα σου. Δεν είναι όμως τίποτα χωρίς η ίδια σου η ύπαρξη και η καθημερινή σου ζωή να τις πραγματώνει επαληθεύοντας τες.

Όταν είσαι φυλακή για τις ιδέες σου έχεις δυό πράγματα να κάνεις. Ή να τις αποκηρύξεις ή να τις κρατάς πεισματικά προβάλλοντάς τες. Αν επιλέξεις το δεύτερο, όντας φυλακή, αντιμετωπίζεις συγκεκριμένες δυσκολίες για τη διάδοσή τους. Έχεις το ελαφρυντικό του ότι είσαι φυλακή. Περιμένεις να το πράξουν οι συντρόφοί σου.

Όταν είσαι συμπαραστάτης κάποιου που διώκεται για τις ιδέες του, έχεις πάλι δυο πράγματα να κάνεις. Ή τον υπερασπίζεσαι όπως ακριβώς είναι προβάλοντας τις ιδέες του αυτές καθαυτές, ή αρπάζοντας την ευκαιρία, για δικά σου ωφέλη, τον υπερασπίζεσαι όχι σαν αυτό που είναι, αλλά σαν αυτό που θα σε βόλευε να είναι, τον χρησιμοποιείς σαν εμπόρευμα προς κατανάλωση στο σουπερμαρκετ της ιδεολογίας αποκρύβοντας και διαστρεβλώνοντας τις ιδέες του.

Στην πρώτη περίπτωση, εφ' όσον δεν αδρανήσεις - η αδράνια εδώ δε χωρά ελαφρυντικό- είσαι πραγματικός σύντροφος. Παλεύεις για την ίδια σου την ύπαρξη και επιβεβαιώνεσαι στον ίδιο σου τον εαυτό. Στη δεύτερη είσαι εχθρός, κι αν προσωρινά θέλεις να φαίνεσαι στο ίδιο πλευρό, ανήκεις φύσει και θέσει στο αντίθετο.

Σύντροφοι το κράτος μας έκλεισε στην φυλακή γιατί μας θεωρεί αναρχικά και ανατρεπτικά στοιχεία. Δεν αρνιόμαστε αυτό που είμαστε. Αρνιόμαστε όμως το δικαίωμα της εξουσίας να συλλαμβάνει τον καθένα σαν ηθικό ή ψυχικό αυτουργό για τις ιδέες και για τις πράξεις του. Αρνιόμαστε επίσης και κάθε εκστρατεία υπεράσπισης που κρύβοντας το πραγματικό πρόσωπο της καταστολής αποφεύγει και το να αναφερθεί στις ιδέες μας.

Μπροστά στη υνομωσία διαστρέβλωσης των μέσων ενημέρωσης, τη σιωπή και λασπολογία όλων των κομμάτων, τα φιλάνθρωπα αισθήματα των εκδηλώσεων συμπαράστασης (συναυλία 9ης Ιανουαρίου, δημοσιεύματα "Ελευθεροτυπίας", δηλώσεις Δικηγορικού συλλόγου, βουλευτών Πα. Σο. Κ. κ.τ.λ...) αλλά και μπροστά στην αδράνεια πολλών συντρόφων, αισθανόμαστε την ανάγκη να ξεκαθαρίσουμε τη θέση μας.

α) Δεν δεχόμαστε το χαρακτηρισμό "πολιτικός κρατούμενος". " Είμαστε αιχμάλωτοι πολέμου ανάμεσα σε εξουσιαστές κι εξουσιαζόμενους, εκμεταλλευτές κι εκμεταλλευόμενους" - δήλωση του Παναγιώτη Λιβερέτου κατά την απεργία πείνας στις φυλακές Κορυδαλού λίγο πριν αυτοπυροβοληθεί-,
πράγμα που δε μας ξεχωρίζει από τους άλλους έγκλειστους των φυλακών, των αναμορφωτήριων, του στρατώνα, των ψυχιατρείων, των εργοστασίων... που αποτελούν το κατασκευασμένο άλλοθι της ευνομούμενης εξουσιαστικής κοινωνίας για να ασκεί τη βία, την καταστολή, την κλεψιά, τη σφαγή και την υποταγή συνειδήσεων...

Για μας: ένα από τα βήματα της κοινωνικής επανάστασης είναι να καταργήσει μια για πάντα τη Δικαιοσύνη

και να γκρεμίσει τις φυλακές, πράγμα που δεν το κάνεις σαν πολιτικός, γιατί πολιτική σημαίνει ελιγμός για την κατάληψη κάποιας εξουσίας.

β) Δε δεχόμαστε να μας αναφέρουν γενικά κι αόριστα αγωνιστές. Απλά ζούμε ή καλύτερα προσπαθούμε να ζούμε έτσι ώστε με την άρνηση να υποτάξουμε ολοκληρωτικά τους εαυτούς μας στις διαδικασίες ένταξης αυτής της κοινωνίας, η ίδια μας η στάση μας φέρνει σε καθημερινή σύγκρουση με το σύστημα.

γ) Δεν κοπτόμαστε για "δημοκρατικά δικαιώματα" και "συνταγματικές ελευθερίες". Οι δημοκρατίες ήταν, είναι και θα είναι ωμές διχτατορίες με μακιγιαρισμένο το πρόσωπο της καταστολής.

Επιπλέον δ) Λόγς της ιδιότητας μας σαν εκδότες και μουσικοί διαχωρίζουμε τη θέση μας από τις προσωπικότητες και τους καλλιτέχνες της συγκεκριμένης εκδήλωσης, που τους θεωρούμε εξ' ίσου υπεύθυνους με τους δημοσιογράφους, πολιτευτές, δικαστές, καθοδηγητές, καθηγητές, παπάδες... στη μαζική πλύση εγκεφάλου και υποταγή. Δεν έχουμε καμιά σχέση μ' όλον αυτό το συρφετό και η προσωπική μας στάση ήταν τέτοια ώστε να βγάλουμε τους εαυτούς μας έξω απ' τα κυκλώματα τους και όσον αφορά τα έντυπα και τα τραγούδια μας προτιμήσαμε να τα κυκλοφορούμε μόνοι μας παρά να αλλάξουμε το περιεχόμενό τους και να ενταχθούμε στο σουπερμάρκετ του θεάματος. Είναι για μας σε συνάρτηση με την υπόλοιπη ζωή μας και δεν είναι ούτε αυτοσκοπός, ούτε καριέρα, ούτε επάγγελμα. Πολεμήσαμε και θα πολεμάμε πάντοτε ενάντια στη φτιασιδομένη ψευτιά απ' οπουδήποτε κι αν προέρχεται.

Ευχαριστούμε όλους τους φιλελεύθερους που κόπτονται για τις ατομικές ελευθερίες και τα ανθρώπινα δικαιώματα - όντες ενταγμένοι στους κατασταλτικούς μηχανισμούς - για τη συμπαράσταση που μας προσφέρουν... με τον ίδιο τρόπο που ευχαριστήσαμε τους ανακριτές και τους εισαγγελείς που μας έκαναν υποτίθεται τη χάρη να μας αποφυλακίσουν.

Αρνιόμαστε κάθε οικονομική ενίσχυση που τυχόν ήθελε μας δοθεί από αυτή τη συναυλία.

Σύντροφοι, η καταστολή δεν έχει ατονήσει. Αποφυλακιζόμαστε με όρους ταπεινοτικούς, εξακολουθούμε υπόδικοι κι αρκετοί βρίσκονται στις φυλακές. Οι διώξεις κλιμακώνονται με έρευνες στα σπίτια, απελάσεις, παρακολουθήσεις, ανακρίσεις και κατασχέσεις.

Κάνουμε έκκληση σ' όλους τους συντρόφους αναρχικούς και μη, τώρα που η καταστολή εκδηλώθηκε ανοιχτά ενάντια σε κάθε προσπάθεια εξέγερσης, σε κάθε προσπάθεια αυτονόμησης και σε κάθε κίνημα αμφισβήτησης με πιστούς συνεργάτες κάθε εξουσιαστικό μηχανισμό, να αντιδράσουμε επιβάλλοντας το δικαίωμα μας να υπάρξουμε όπως ακριβώς είμαστε κι όχι να ανοίγουμε το δρόμο στην επαναφομοίωση μας από το σύστημα.

Νικόλας Άσιμος, Κυριάκος Βασιλειάδης, Μιχαήλ Πρωτοψάλτης

Το κείμενο μοιράστηκε πριν και κατά τη διάρκεια της συναυλίας του Σπόρτινγκ σε 1500 αντίτυπα. Κατόπιν εμείς που υπογράφουμε επιχειρήσαμε να το διαβάσουμε με τηλεβόα διακόπτοντας τους απαράδεκτους για μας λόγους των ομιλητών.

Μετά τη σκόπιμη διαστρέβλωση των γεγονότων από δημοσιεύματα της Ελευθεροτυπίας, 10ης Ιανουαρίου που μας παρουσιάζει σαν αυτόκλητους αναρχικούς και ύποπτα στοιχεία κρίναμε απαραίτητο να ξανατυπωθεί και να ξαναμοιραστεί.

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ Ή ΟΤΑΝ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ, Ο ΗΛΙΟΣ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ.

Είναι ο τίτλος του κειμένου που κυκλοφόρησε σε φωτοτυπίες 50 με 100 για εσωτερική χρήση του κινήματος των αναρχικών για να διαβαστεί δηλαδή απ' τα καταξιωμένα στελέχη, όχι απ' τους λοιπούς, φρικιά, αλήτες, πρεζόνια κ.τ.λ. (ΑΝΑΡΧΙΑ περιέχει στελέχη-στέγη, κλίκα κ.τ.λ.) δηλαδή άστα να πάνε.

Το κείμενο αντίς να αντιπαρατεθεί στην πράξη της διάλυσης της συναυλίας και
που λέμε μας χαρακτηρίζει απλώς θλιβερές κωλοτρυπίδες (άλλο κόμπλεξ και
γασμιακούς διανοούμενους). Και δεν το δημοσιεύω γιατί δεν έχει καν χιούμορ και βαριέμαι. Απλώς το αναφέρω, σπάζοντας έτσι το φράγμα των 50 με 100 αντίτυπων και το γνωστό με το κομμάτι του τίτλου που μου φαίνεται πολύ ποιητικό στην γραφή.

Έχουν συμβεί πολλά περίεργα πράγματα σ' αυτό το χώρο. Όταν μοιράζαμε την του "Συναγερμού πείνας" (Υπάρχει δημοσιευμένο το κείμενο στο Ιδεοδρόμιο καν "σύντροφοι" που μας είπαν πως "Αν σας έβλεπαν οι Ισπανοί αναρχικοί θα σας λουσαν, δεν είναι σοβαρά πράγματα αυτά". Χρειάζεται λοιπόν σοβαρότης!!!

Πόσο έξω έπεσα που νόμιζα πως εκείνα που μας λείπουν είναι η φαντασία, το χιούμορ κι οι παλαβές ενέργειες έξω από κάθε λογική των ανθρωποειδών.

Τώρα εξηγείται γιατί κάθε ενέργεια που κάνω πέφτει στο κενό. Όπως τότε που πήγαιναν τον Κυρίτση στον Ανακριτή (για κείνα τα 8 μπουκάλια) έτσι έλεγα εγώ και δε θα μας χώσουνε και μέσα για 8 μπουκάλια.

Και πήγα μ' ένα πλαστικό αυτόματο που έκανε βζουν-βζουν (ήταν απ' αυτά τα διαστημικά). Και πέφταν κάτω Ασφαλίτες και Δημοσιογράφοι όταν γονάτισα στα ξαφνικά και πυροβόλαγα. Κι είχαμε και το χέρι μας κρεμασμένο με επίδεσμο ότι είμαστε τρομοκράτες, μας τραυματίσανε. ΧΑ ΧΑ. Κι αναβήκαμε και πάνω στους διαδρόμους κι έπαιζε και κάποιος φυσαρμόνικα. Κι ο σοβαρός ανακριτής που βγήκε έξαλλος να απαγγείλει κατηγορίες προσβολής του χώρου, έμεινε σύξυλος όταν άκουσε εμείς να του απαγγέλουμε αυτουνού δεκάδες κατηγορίες που συνοδεύονταν από το ρυθμικό βζουβζούνισμα του πυροβόλου και τη φυσαρμόνικα.

Ώσπου ο ανακριτής να ξαναβγάλει έξω τη γλώσσα του που την είχε καταπιεί, εμείς είχαμε φύγει.

Αλλά και η ενέργεια αυτή έπεσε στο κενό γιατί την έκανα μονάχος. Δεν ήρθε κανείς από όσους είχαμε συμφωνήσει το βράδυ και δυο τρεις που ήταν εκεί τους μαζεύαμε εγώ και ο Θανάσης (ο Θανάσης ήταν ο μόνος που ήρθε) από Μουσείο και Εξάρχεια.

Κι έτσι δεν καταφέραμε 30 (τριάντα) τρομοκράτες με πλαστικά πυροβόλα να κάνουμε ρεζίλι τους δικαστές και τις κατηγορίες τους και τα τρομοκρατικά τους νομοσχέδια.

Πάντως το γεγονός, πήρε έκταση απ' τις εφημερίδες και με είχαν και πρωτοσέλιδη φωτογραφία με το αυτόματο σε κύκλο και με τίτλο "Μασκοφόροι με μπιστόλια συμπαραστέκονται στους τρομοκράτες" και στα ψιλά "τα όπλα ήταν πλαστικά". Φωτογραφία από πίσω, γιατι οι φωτορεπόρτερς που ήταν από μπρος τρόμαξαν κι αυτοί και πέσαν χάμς και φωτογράφιζαν τα ταβάνια.

Κι ενώ ξέρανε ποιός το 'κανε δεν το αναφέραν, γιατί τους είχαμε πει πιο πριν ότι μ' αυτά που γράφουν γίνονται χαφιέδες και φαίνεται το σκέφτηκαν.

Αυτό συνέωη γύρω στις αρχές Μάη του '78 κι είχα μαζί μου και το πιτσιρίκι και δε φορούσα μάσκα.

Κι έτσι βρήκαν ευκαιρία οι διαννοούμενοι, οι δικηγόροι κι οι κομματικοί, να κάνουνε καταγγελίες για το "τρομοκρατικό", αλλά τους Κυρίτσηδες ποτέ δεν αναφέραν που αυτοί ήταν που χρησιμοποιήθηκαν τότε για να το ψηφίσουν στην Βουλή.

Μέχρι του σημείου που όταν στη συγκέντρωση του δικηγορικού συλλόγου ενάντια στο τρομοκρατικό θέατρο "ΑΚΡΟΠΟΛ" πήγαμε να κάνουμε λόγο για το Φίλιππα και τη Σοφία, αυτοί μας πέταγαν έξω και επειδή δεν φεύγαμε, φώναξαν και τους Μπάτσους, αλλά οι Μπάτσοι τα χάνουνε μέσα στον κόσμο κι έτσι μείναμε στην είσοδο με ένα κουτί φωνάζοντας "   νος για τους τρομοκράτες αναρχικούς, για μια κοινωνία χωρίς φυλακές, χωρίς δικαστήρια κα δικηγόρους"

Και η πλάκα είναι ότι μαζέψαμε και λεφτά.

Τα ματογυάλια

Πολλά περίεργα πράμματα συμβαίνουνε στον κόσμο
κι η επαναφομοίωση στο σύστημα αρχινά.
Σοφά κεφάλια κάνουνε για μας το δικηγόρο
και πα να προαρμόσουν τ' απροσάρμοστα.

Πως "αναρχία" δε σημαίνει αταξία...
αυτά είναι λόγια περιττά,
που καλουπώνουν μια μοντέρνα ελευθερία
αλλά κι αυτή με όρια.

Πολύ διασκεδάστηκε το φιάσκο συναυλία
κι οι συντρόφοί μας δήλωσαν οι μόνοι αναρχικοί.
Αλλά κι εμείς μπλεχτήκαμε σε καρεκλολογία
κι αλλίμονο κερδίσαν πάλι οι θεσμοί.

Την εσωτερική μιζέρια σας σκοτώστε
Σ' αυτό κι εγώ ατομιστής
Μα σύντροφε μου σε καλώ, αν θέλεις, όρσε
Μαζί μου να συνεργαστείς.

Πολλά περίεργα πράμματα περάσανε και μείναν
κυνηγητά σου κόψανε τη φόρα που 'χες χτες.
Μα έμαθες συντρόφισσα να ξεπερνάς το φόβο

και δεν αφομοιώνεσαι σαν δε το θες.

Η ελευθερία μας δε θέλει ματογυάλια
δε θέλει περιθώρια.
Αυτά που ζήσαμε στην αυτοεξορία
αυτά δεν έχουν όρια.

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΕΣ -ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΙΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Προκήρυξη των Ο.Π.Α.Π.Σ.

Σύντροφοι, εργάτες, φαντάροι, μαθητές...

Με πρόσχημα την υπεράσπιση του έθνους και της πατρίδας επιβλήθηκε η διχτατορία. Με το ίδιο πρόσχημα και πάλι με το στανιό. Εμάς τους φαντάρους κατέβασαν για να καταστείλλουμε την εξέγερση του Νοέμβρη. Να χτυπήσουμε δηλαδή τα ίδια μας τ' αδέρφια. Και το κακό έγινε... Και τα χτυπήσαμε... Τους μπάτσους, τους πολιτευτές και σπιούνουσ τους κόβουν και μισθό.. Εμάς ΜΑΣ ΔΙΑΤΑΖΟΥΝ και μεις ΥΠΑΚΟΥΜΕ... Μας χρησιμοποιούν για τα συμφέροντά τους.

Τώρα μας εκπαιδεύουν για πόλεμο (αμυντικό ή επιθετικό, καμμιά η διαφορά) ενάντια στους τούρκους εργάτες και το λαό. ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΕΙΛΛΟΥΝ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΜΑΣ και εδώ και στην Τουρκία.

Αν δεν προετοιμάσουμε τους εαυτούς μας και δεν αντιδράσουμε έγκαιρα, θα καταλήξουμε στο σφαγείο.. κρέας για τα κανόνια τους.

Ακόμα και με το θάνατο μας κερδίζουν.

Σύντροφε όπου υπάρχει εκμετάλλευση, υπάρχει και στρατός.
Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΧΩΡΙΣ ΣΤΡΑΤΟ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΕΞΟΥΣΙΑ, πάυουν να υπάρχουν.
ΧΩΡΙΣ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΡΙΕΣ ΤΑΞΕΙΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΣΤΡΑΤΟΣ...

Ο στρατός είναι μια μηχανή, όπου μας μπάζουν νέους γεμάτους ζωή, μας μετατρέπουν σε όρθια πειθαρχημένα χτήνη, κι αφού καθυποτάξουν τον λεύθερο εαυτό μας. Μας βγάζουν αφισνιμένους να αντιδράσουμε, κι έτοιμους να δεχτούμε αγόγγυστα τη μισθωτή δουλειά. ΄Ετσι μας έχουν πείσει πως είναι η ζωή... Υπάρχουν δυνατοί κι αδύνατοι, πλούσιοι και φτωχοί. Και οι φτωχοί υπομένουν, υπακούν και πεθαίνουν.

ΟΧΙ ΘΗΤΕΙΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ
ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ, ΚΑΤΩ Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ,
ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΑΣ.
ΚΑΤΩ Η ΦΤΩΧΕΙΑ ΚΑΙ Η ΜΙΣΘΩΤΗ ΣΚΛΑΒΙΑ, ΚΑΤΩ Τ'ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ. να γίνουμε εμείς αφέντες της δικιάς μας ζωής.

ΕΡΓΑΤΗ, ΦΑΝΤΑΡΕ, ΜΑΘΗΤΗ. Η ιδεολογία του πατριωτισμού δε σε συμφέρει. Ενώσου με τους καταπιεζόμενους αδερφούς σου, πάνω από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον καπιταλισμό, ενάντια στους στρατούς του, ενάντια στη μιζέρια και τη μισθωτή σου σκλαβιά.
Πάρε την τύχη στα ίδια σου τα χέρια. Παρ' όλο που μας σέρνουν με τη βία στο στρατό.. Ξέρουμε πού θα στρέψουμε τα ντουφέκια που μας δώσαν.

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΕΣ - ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ 25 ΑΠΡΙΛΗ, ΘΕΑΤΡΟ ΓΚΛΟΡΙΑ (οδός Ιπποκράτους) 6.30 μ.μ.

Καλλιτεχνικό πρόγραμμα.. ανοιχτή συζήτηση.. ελεύθερες από κοινού αποφάσεις για το συντονισμό και την παραπέρα προώθηση της πάλης μας.

Πάρε και ο ίδιος μέρος από τώρα ενεργά.

ΟΜΑΔΕΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ-ΣΤΡΑΤΙΩΤΩΝ (Ο.Π.Α.Π.Σ)
αθήνας, συνοικιών, πειραιά, πάτρας, ηρακλείου, θεσ/νίκης, ιαννίνων....................

Στην παραπομπή μου για "ηθική αυτουργία", υποκίνηση κ.τ.λ. σε ανατρεπτικές εκδηλώσεις, τότε που καθάρισαν τους Γερμανούς Μπάντερ, Ράσπε, Ἐσλιν και τον Κασίμη εδώ, το ’78 η απόφαση της προφυλάκισής μου στηρίχτηκε και στην κατάθεση ενός αρχιαστυνόμου ότι πιο παλιά, το 76-77, σε μια εκδήλωση μαθητών, διάβασα απ’ τα μικρόφωνα μια προκήρυξη των ΑΠΑΤΡΙΔΩΝ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ. Παραθέτω το κείμενο που κυκλοφορούσε τότε. Στο κάτω-κάτω είν’ ωραίο, άμα βρίσκεις, να διαβάζεις και να μοιράζεις τέτοιες προκηρύξεις. Ἐκανα τίποτα κακό;

ZAKULA RADIO NEWS Z/R/N ΕΚΤΑΚΤΟ ΔΕΛΤΙΟ ΕΙΔΗΣΕΩΝ

Σήμερον την εσπέραν, ομάδα αποτελούμενη από τους: χάρυ κλιν, βίκυ μοσχολιού, κ. τουρνά, πόλυ κερμανίδη, FRANK ZAPPA, κια-μποζου, σου κυρκου, κ.τ.λ. , επετέθει στον νίκο Δίασημο με κλωτσιές, δαγκωνιές, κουταλιές(αυτές τις έδινε ο μητροπάνος), κουταλιές. Ὀπως είναι γνωστό, τα κέντρα τους έκλεισαν εξ αιτίας της απότομης ανόδου του Ν/Δ και θέλησαν να συζητήσουν το θέμα φιλικά μαζί του. Χαρακτηριστικά ο γ. νταλάρας τον κυνηγούσε μ’ ένα κλαδί από το "δέντρο" για να του αποσπάσει το μυστικό της επιτυχίας. Συγκινητική ήταν η σκηνή όπου ο αδριανός τον δάγκωνε αδελφικά στο σβέρκο. Αργότερα ο ν. Διάσημος μας δήλωσε: ΗΜΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΠΕΡΙΘΩΡΙΑΚΟΣ. ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΠΙΤΕΘΗΚΑΝ ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ FREAKIA. ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΜΟΥ ΑΝΗΚΕΙ. I AM THE BEST OF THE VILLAGE. ΜΕ ΦΘΟΝΟΥΝ ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΙ Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ. ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΝΕΟ ΚΥΜΑ. ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΠΩ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΣΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ.
Μετά τις σεμνές δηλώσεις του ο καλλιτέχνης, ξεκίνησε για την 5723987652345549875 4387 περιοδεία του, ενώ συγχρόνως ο κ. φέρη γυρνά ταινία τη ζωή του με πρωταγωνιστή το χ. ζυγοΜΑΛΑΚΑ και τίτλο "ένα αστέρι γεννιέται" Ο ν. Διάσημος χτυπά τον 65294723975 δίσκο του στην NICOS ASIMOS COMPANY, με τίτλο ΥΠΑΡΧΩ (του τον πούλησε ο καζαντζίδης αφού κι αυτός φάληρε) και εκδίδει τα απομνημονεύματα του στην ASIMOS PRESS με τίτλο ΗΡΘΑ, ΕΙΔΑ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΤΣΩ.

(Αποκλειστική συνέντευξη του Ν. Ἀσιμου στην καινούργια ZAKULA, καθώς και πόστερ του καλλιτέχνη).
Στην ζάκουλα αυτής της εβδομάδας ολόσωμες φωτογραφίες (γυμνές) του ζυγοΜΑΛΑΚΑ.

ZAKULA’S LOVERS PRESS

Ευχαριστώ τα παιδιά που μας κάναν και διασκεδάσαμε όταν έπεσε στα χέρια μας αυτό. Ἠταν εξαίσιο. Μέχρι που την ίδια κιόλας μέρα έγραψα και τραγούδησα τραγούδι που τους το αφιερώνω.
Για τις δύο στιχουργικές φράσεις που είναι δικές τους ευχαρίστως τους δίνω και ποσοστά από τα κέρδη.

Σε ρεμπέτικο : 9/8

Αϊ ααααμ Δι μπε, Δι μπέεεεεεστ οφ
Δι βίιιιλατζ.
Γιού αρ Γιουλί, Γιουλίιιιας
εντ Λοοόοοολας.
ντίρι ντίρι ντίρι ντίρι ντί ντιντί
ντίρι ντίρι ντίρι ντίρι ντί ντιντί.
Ἠσουν ωραίος κάααααποτες, μα τώωρα μιάζεις χααάαανος.
Μιας καααρακάξακας γκόοοοομενος
που νάαα μας πάρει ο Χάααααρος.
ντίρι ντίρι ντίρι ντίρι ντί ντιντί
ντίρι ντίρι ντίρι ντίρι ντί ντιντί.

Σε ROCK : 4/4

Ἠρθα είδα, Ἠρθα είδα και θα κάτσω
και στο τέλος τα κεφάλια σας θα σπάσω
Σαν πετάξετε γιαούρτια
Τότε θα τη βρω
Κι αν πετύχετε εμένα
Τότε θα χαρώ.
Σας προσκαλώ
Γιατί εγώ πεινάααααααααω
Και θέλω να σας φάααααααααω.

Σε Ρεμπέτικο ξανά :

Αϊ αααμ Δι μπέ, δι μπέεεεεστ οφ
Δε βίιιιλατζ
Ντίρι ντίρι ντίρι ντίρι ντί ντιντί

Ντίρι ντίρι ντίρι ντίρι ντί.

Απ' τη διάλυση του καφενείου και μετα. Κομμάτια που παίχτηκαν και απ' τους EXARHIA SQUARE BAND, όσα γράφτηκαν πριν τη διάλυσή τους.

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ υπάρχουν πιο πιο πάνω.

ΜΟΡΟ

(1) Σε τιμούνε όλοι Μόρο
και σου απονέμουν φόρο
φόρο για το θάνατό σου
κουβαλάν το φέρετρό σου
Μόρο!!
Πρόεδρέ μας Μόρο !!!
Εδοξάστης Μόρο !!!
Για ελευθερία μίλησαν
τα κρατικά θηρία
τους επαναστάτες έκραξαν
Προβοκάτορες !!!
Προβοκάτορες !!!
΄Υποπτα
Σκοτεινά
Στοιχεία
Κι η Δημοκρατία πάει
Κι ο Μπερλίγκουερ στενάζει
συνταγές στους Πολιντομάνους
πώς να σώσουνε την τάξη.
Μπρέζνιεφ και Κάρτερ σκύβουν
στοργικά πάνω στις μάνες
Καταδώστε μας !!!
Καταδώστε μας !!!
Περίφρουρού
Φρούραγε ρέ
το μπέε.
(ιντερμέντζο) Πως μ' αρέσουν τα κοπάδια
Που τα τρώνε τα χορτάρια
Να μας έχουν στα κλουβιά
τι καλά, τι καλά
κι ο Τουρνάς να τραγουδά
τι καλά, τι χαρά
τη γουστάρω τη σκλαβιά.
Το φαγητό μου να 'χω 'γω
κι έναν καλύτερο μισθό.
Αυτά μου λέει το κόμμα μου
που συγκρατεί το πώμα μου.
(2) Σε θρηνούνε όλοι Μόρο
όπως κλαίνεκάθε μέρα
που χιλιάδες σαν και μένα
τους σαπίζουν στα μπουντρούμια
τους ψοφάν από την πείνα
τους στερούνε τον αέρα
στα εργοστάσια, στις πόλεις
στα χωριά και στους στρατώνες
Μόρο !!!
Πρόεδρέ μας Μόρο !!!
Εδοξάστης Μόρο !!!
Χίλιους τόσους νόμους ψήφισαν

για την τρομοκρατία
Ούλρικε και Μπάντερ στα κελιά
Αυτοκτόνησαν !!!
Τους δολοφόνησαν !!!
Κι εσύ γελάς
κι εσύ γελάς
Γελοία.

Κι είναι όλα όπως πάντα
πατριωτική η μπάντα
Δικαστές και εκκλησία
όλοι ενάντια στη βία.
Απ' τις μπόμπες σας ρε χτήνη
Τίποτα δεν έχει μείνει
Καταδώστε μας !!!
Καταδώστε μας !!!
Του είναι μας
Φοβόσαστε
την ΕΚΡΗΞΗ

Διάλογος :

Α- Το σκέφτηκες ποτέ τι θα γινόταν
Αν ο καθένας καταπιεσμένος
για τον εαυτό του και μόνο γι' αυτόν
καθάριζε τ' αφεντικό του;
θα καθάριζε ο αέρας
Δε θα υπήρχαν Μόροι ούτε Μπερλιγκουέδες

Β- Μα έτσι θα ήταν Χάος !!!
Ποιός θα μας κυβερνουσε !!!

Γ- Κανείς.

Την Αντίσταση βαρέθηκα

Επειδή με ρωτήσαν πολλοί
Πώς τα πέρασα στη φυλακή
Πώς δεν έφτιαξα κάνα τραγούδι
Όπως τόσοι αντιστασιακοί
Απαντώντας σας λέω ξερά
Δεν πουλιέμαι αντισασιακά.

Όλοι αντιστασιασθείτε
Ποιο καλά έτσι να τακτοποιηθείτε
Ποιος στο τέλος θα μπορέσει
Βουλευτή ν' αρπάξει θέση.

Την αντίσταση βαρέθηκα
Λόγια φαμφαρόνων ψεύτικα
Μέσα στο κελί μαράθηκα
Τους πολιτικούς σιχάθηκα.

Οι φυλακές γεμάτες, τα κελιά υγρά
Ποινικοί οι κρατουμένοι, μες τα κάτεργα
Ειν' το άλλοθί σου κόσμε, για να κρύβεις την ψευτιά
Να στηρίζεις τις σφαγές σου, και τη νόμιμη κλεψιά.

Τρομοκράτες !
Όσοι αρνούνται !
Να υποταχθούν.

Φιλελεύθεροι !
Όσοι καίνε
και γεννοκτονούν.

Βάλτε μπόμπα, να τινάξτε
στον αέρα όλα τα κελιά
Για τη λευτεριά σας θάψτε
της ζωής σας
Όλα τα χαζά κοινωνικά στοιχεία.

Είν' ωραία δίχως νόμους
Δίχως τανξ στρατιωτικά
Δικαστές και Δικηγόρους
Εργοδότες και σκατά.

Στο πιο χλωρό ντουμάνι
θα βρω τον έρωτα
Δρώντας ποτέ και πάντα
Παντού και πουθενά.

Επειδίς με ρωτήσαν πολλοί
Πώς τα πέρασα στη φυλακή.

Κουρδιστέ χαμάλη (Ζεϊμπέκικο)
Δε μπορώ να ξέρω
πόσο θα υποφέρω
Ο Ντουρούτι τόπε
ρε τι γινόταν τότε.

Είσαι μπάτσος σπάσε
κι αν εργάτης κάτσε
κι αν για δούλος μοιάζεις
Ε τότε ξανατζάζεις

Δε μπορώ να υποφέρω πια
Πώς εσείς δεν έχετε καρδιά
Όταν όλα είναι τόσο πονηρά
Κάθεστε θαμμένοι στην ουρά.
Και θέτε νταβαντζή σας το Φλωράκια να μιλά.
Πώς προγραμματίζονται μυαλά.

Κουρδιστέ χαμάλη
Μαύρο έχει χάλι
Σε χορεύουν όοοπα
Μύρια καθεστώτα.

Ρώσοι και Κινέζοι
Ρε κι οι Αμερικανέζοι
Το που σε κάναν βίδες
Μονάχα συ δεν είδες.

Δεν μπορώ να υποφέρω πια
Πως γινήκατε όλοι αυτόματα
Όταν όλα είναι τόσο πονηρά
Κάθεστε θαμμένοι στην ουρά
Και θέτε νταβαντζή σας τον Αντρέα να μιλά
Πώς προγραμματίζονται μυαλά.

Στων συντρόφων μου τις μύτες

1. Κι είχα μια ψεύτρα ζωή, μια ζωή περιττή
διχασμένο εαυτό και δεν ήμουν εγώ που μιλάω
Μου επιβάλαν μυαλά σε κονσέρβα κι αυτά
Τεθλασμένη φωνή να μου κάνει Μπί-μπί όπου πάω.

Κι όλο γυρνάω σωστά με καθώς πρέπει δουλειά
'κει που παίρνω φωτιά, με την πρώτη κλανιά, σταματάω.

Στων συντρόφων μου τις μύτες
Πάντα αράζαν οι προφήτες
Όλα λελυμένα. Αυτοί μοχθούν για μένα
Στου γυαλού τα βλεφαράκια
Κάθονται δυο ψιψινάκια
Παραπονεμένα, δεν μιλαν σε κανένα.

2. Στη διαδήλωση χθες μ' ερωτεύθηκες πες
και δε μου σπασες πια, και δε σούσπασα πια
το κεφάλι
Κι ήσουνα Κνίτης εσύ, παινεμένο παιδί
συ κρατούσες πανώ κι εγώ έσερνα ένα μπουκάλι
Ώσπου τη βρήκαμε δες και χωρίς διαταγές
από μόνοι κι οι δυό μες τους μπάτσους τα βάλαμε πάλι

Στων συντρόφων σου τις μύτες
πα να κάτσουν οι προφήτες
Μην ακούς κανένα, παρά μονάχα εσένα.

Στου γυαλού τα βλεφαράκια
Κάθονται δυό σκιουράκια
στεναχωρημένα δε μιλούν σε κανένα.

3. Και πριν να πιάσει βραδυά, στα οδοφράγματα για
τη χαμένη φωνή, τιην τριμένη ζωή, πολεμούσες.
Μα σε γέλασαν κουτέ και σου είπαν στ' αυτιά
πως δεν ήσουν καλά και σε πήραν ξανά τα στελέχη.
Κι έμεινα μόνος εγώ με διχασμένο εαυτό
Μα το κατάλαβα πια πως εγώ ήμουν καλά και γελούσα.

Στων συντρόφων μου τις μύτες
πα να κάτσουν οι προφήτες
Μα δεν ακούω κανένα, παρά μονάχα εμένα.
Στου γυαλού τα βλεφαράκια
Κάθονται δυό ψιψινάκια.
Κι ειν' ερωτευμένα μοναχά μ' εμένα.

4. Τώρα η φωνή μου κι αυτή δε μου κάνει μπί-μπί
Όλα αλλάξαν για μέ, είμαι μόνος
μα ξέρω που πάω.

ΠΟΥΤΣΟΜΟΥΝΟΣΟΝΑΤΑ - ΑΜΑΝΕΣ ΜΟΥΝΑΚΟΠΟΥΤΣΑ

Θλιβερής μνημακληρονομιάς των ερώτων μας ο μαμωνάς.
Αναπαραγωγής της ψευτιάς. Ξεχασμένη η αλήθεια για μας.
Το ξέρω σας αρέσει η βιδωμένη σχέση
Ο εαυτός σου φρίκη στον άλλον να ανήκει.

1. Φαλλοκράτης δεν ήμουνα ’γω.
κι ας μου μίλαγες πάντα γι’ αυτό.
Φεμινίστρια ήσουνα συ
επαναστατημένη γυνή.

Ενοχές μου φορτώνεις συχνά
για των αρσενικών τα σκατά
Δεν ανέχτηκες μια φορά
να σου θίξουνε τα θηλυκά.

Θα φύγω και με χάνεις
Να ιδούμε τι θα κάνεις
θα φύγεις θα με χέσεις
Αυτά γεννούν οι σχέσεις.

Όχι δε θα μαλώσω πια
το προτιμώ χωρίς δεσμό.

2. Θλιβερό και τομάρι με λες
και τα πάντα δικά σου τα θες
κι όλο ξύνω και ξύνεις πληγές
κι όσο φταίω κι εσύ τόσο φταις.

Ανασφάλεια νοιώθεις εσύ
Παρομοίως κυρά μου κι εγώ
κι αν εσένα σε βλέπουν μουνί
και εμένα με βλέπουν φρικιό.

Πανάθεμά σε φύση
γεννήσαμε κορίτσι
κι εσύ σαν τη μαμά σου
το θες ομοίωμά σου.

Γιατί σώνει και καλά τη φαλλοκρατία
Να την αντιστρέψουμε σε αιδοιοκρατία.
Δε χρειάζεται τόσο πια το μένος
Καταργείστε τα τους ρόλους και το γένος.

3. Όταν μ’ έσερναν για το στρατό
μου ’πες πρόβλημα είν’ ανδρικό
Κι επιτέλους κατάλαβα ’γώ
το μοντέρνο σας φεμινισμό.

Μου ζητάς σιγουριά στ’ αγαθά
συ και ’γώ κι αισθημάτων σκλαβιά
και Κατίνα σε είπα μαθές
κι απ’ το σπίτι με πέταξες δές.

Και συ με είχες είπει
βρωμιάρη και αλήτη
Σαν πιάνεις τη μουρμούρα
βουτάω τη κουμπούρα.

Όχι δε θα μαλώσω πια
το προτιμώ χωρίς δεσμό.

4. Κι αν μ’ έχουν κόψει φέτες
δε φταίνε οι γυναίκες

πολλά τους δίνω δίκια
κι ας κάνουν καριολίκια
Οι άντρες τις πηδάνε
και δούλες τις κρατάνε.
Μα όχι να πληρώνω
την πούτσα μου και μόνο.

Γιατί σώνει και καλά την πουτσοκρατία
Να την αντιστρέψουνε σε μουνοκρατορία
Δε χρειάζεται τόσο πια το μένος
Καταργείστε τα τους ρόλους και το γένος
Κι αν ο έρωτας ελεύθερα κυλάει
δε χρειάζεται κανείς να κυβερνάει.

Παρ' όλα αυτά αρέσει η βιδωμένη σχέση.

* Αφιερωμένο στη μάνα του παιδιού μου Λίλλιαν που ονομάτισε την κόρη της Λίλλιαν όπως ο Κωνσταντίνος Α' Παλαιολόγος, ονομάτισε τον υιόν αυτού Κωνσταντίνον Β' Παλαιολόγον.

Σχιζοφρενοβλαβίωση.

Είμαι παλιάνθρωπος
Είμαι υπάνθρωπος
Αντικοινωνικός
και άρρωστη σχιζοφρενοβλαβίωση

Με κατατάξατε
σε ταξινόμηση
για λοβοτόμηση
και επαναδιάρθρωση των σκέψεων.

Κυρίως όταν σας μιλώ
πως δε χρειάζομαι γιατρό
κι ο παλαβός δεν είμ' εγώ
γελάτε.
Γελάτε σαρδονιακά
φτωχά μου ανδράποδα φριχτά
μ' εγκεφαλοαλοιωτικά
τρυπάτε.

Κουνάτε όλοι σας
το υπνοστάρι σας
κι η κοινωνία σας
μια άρρωστη σχιζοφρενοβλαβίωση.

Σας καταδίκασαν
σε ομοιόσταση
Ευμωρολίανση
Γελάτε ομοιόμορφα σαν πτώματα.

Κυρίως όταν σας μιλώ
για τ' ανυπόταχτο εγώ
πως είμαι μόνο όντο φωτεινό
γελάτε
Γελάτε σαρδονιακά
φτωχά μου ανδρείκελα φριχτά
μ' εγκεφαλοαλοιωτικά
τρυπάτε.

Μη χάσετε όλοι σας
το υπνοστάρι σας
Κι η ευτυχία σας
Σκωληκωνμερμηγκότρυπας τελείωση.

Μου λες πως σε παραμελώ

Μουσική : Νίκος Δεληγιάννης
Στίχοι : Νικόλας Άσιμος

1. Πρώτη διαπίστωση εχθές
ωσάν σε ξαναείδα
Μου βάζεις ξάφνου τις φωνές
πως μούστριψε μια βίδα
πως μου χαλάσαν οι στροφές
κι ήσουνα νεροφίδα

Μου λες πως σε παραμελώ
δε δίνω σημασία
λες και σου ζήτησα εγώ
να μας προσέχεις θεία.

2. Κι ήτανε φρέσκος ο πελτές
και ξαναφαγωμένος
Που 'σβησε και ο ναργιλές
κι ήμουν ξενερωμένος
και έτσι πια βαρέθηκα
να τρώω τον κιοσέ μου.

Και συγκρατώ τη φλόγα μου
Με ένα ποτιστήρι
Στου διπλανού μου τον τεκέ
την πέφτω μπανιστήρι.

3. Το πρωϊνό εμούλιαζα
Σ' αστραφτερή μπανιέρα.
Τα τιμαφλή σκουριάσανε
Απ' τη δικιά μου λέρα.
Ομολογώ δεν τρώγεται
Το χρυσαφές χρυσάφι.

Τι να τα κάνω τα λεφτά
Δεν είναι δα και σέξυ
Σας ρίχνω όλους στην κλανιά
κι ο κώλος μου έχει φέξει.

Είμαστε τρομοκράτες

Φωνές-- Είμαστε τρομοκράτες όλοι- όλοι
Είμαστε τρομοκράτες με πρώτο το Μανώλη
Φωνή Α'- Που δεν πήγε στο στρατό
Φωνή Β'- Φοβότανε τον πόλεμο δεν ήθελα τα όπλα
Φωνή Α'- Ποιος είν' ο τρομοκράτης, ποιος;
Φωνή Β'- Ο χαχόλης ο Μανώλης ο φαιδροπαιδαράς
γιατί ποτέ δε δέχτηκε να γίνει
Όλοι - Βρωμοποδαράς
Όλοι - (ρεφραιν) Είμαστε τρομοκράτες, είμαστε τρομοκράτες
κι οι πρόγονοι μου εργάται τρομοκράται ήταν κι αυτοί.

Με την τρομοκρατία πεθαίνει η εξουσία
δεν έχουμ' εκκλησία, αστυνομία, στρατό και βουλή

Φωνή Α'- Είναι το κράτος ο τρομοκράτης;
Φωνή Β'- Όχι το κράτος είναι η τάξις
Φωνή Α'- Είναι ο εργάτης ο τρομοκράτης;
Φωνή Β'- Όχι. Ο εργάτης είναι το πτώμα. Και είναι
στο κόμμα, κοιμάται ακόμα !!!
Φωνή Α'- Μα είναι το κόμμα ίσον το πτώμα;
Φωνή Β'- Όχι το κόμμα είναι ένα.
Όλοι - Κουκουκουκουέ το πτώμα σου λαέ
Κουκουκουκουέ το πτώμα σου λαέ
Για να έχεις σύνταξη καλή, συστοιχία
και κατάταξη, ταξινομημένο και αριθμημένο
κουρδιστό ραμολιμέντο. Να μην είσαι
τρομοκράτης, αρνησίθρησκος, χωριάτης,
ανυπόταχχχτος, τεμπέλης, άπατρις, κοπανατζής.
Για να είσαι δημοκράτης, χάφτης και
σοσιαλιστής (όλοι μαζί) καντηλανάφτης.
Όλοι (ρεφραίν) - Είμαστε τρομοκράτες....
Φωνή Α'- Είναι οι μπάτσοι οι τρομοκράται;
Φωνή Β'- Όχι, οι μπάτσοι είναι φρουροί.
Φωνή Α'- Είναι το τάγμα ο τρομοκράτης;
Φωνή Β'- Όχι, το τάγμα είναι πατρίς.
Φωνή Α'- Είναι η δουλειά μας τρομοκρατία;
Φωνή Β'- Όχι, δουλειά ίσον τιμή.
Φωνή Α'- Είν' οι παπάδες οι τρομοκράτες;
Φωνή Β'- Όχι, θρησκεία είναι τα θεία
Φωνή Α'- Μήπως οι νόμοι τρομοκρατούν;
Φωνή Β'- Όχι, οι νόμοι νομοθετούν.
Φωνή Α'- Τρομοκρατία ίσον βουλή;
Φωνή Β'- Μα όχι βουλή μας είνα η ψήφος
Όλοι - Κι ο ψηφοφόρος θανατηφόρος !!!
Φωνή - Το είπε κι ο πρώτος μουγγός μασκοφόρος αυτό.

Ρεφραίν- Είμαστε τρομοκράτες, είμαστε τρομοκράτες
κι οι μασκοφόροι εργάται, τρομοκραται ήταν κι αυτοί.
Με την τρομοκρατία πεθαίνει η εξουσία
δεν έχουμε εκκλησία, αστυνομία, στρατό και βουλή.

Φωνή Α' - Τρομοκρατία ίσον Δαφνί;
Φωνή Β' - Όχι, βαρά και ψυχοσορροπεί
κι αφού σας μαντάρει ! Ξανά στη γραμμή
Φωνή Α' - Μα τότε σχολείο σημαίνει και τρόμος !!!
Φωνή Β' - Όοχιιι. Διδάσκεσαι πίστιν στους νόμους
Φωνή Α' - Τρομοκρατούνε οι δικασταί;
Φωνή Β' - Μα Δικασταί μας, είναι η έδρα.
Φωνή Α' - Μα, μήπως η έδρα ισοπεδώνει;
Όλοι - Όοοχι. Η έδρα μας σουλουπώνει, μας καλιγώνει,
μας το βιδώνει γερά το τιμόνι στα μπισινά !!
Εν-δύο-τρία-εμπρός με χαρά.
Όλοι - Κράτος, σχολεία, θρησκεία, στρατός
νομοθετούνε για μας ευτυχία
τα συνδικάτα το κόμμα φραγμός
κάντε εμετό και νοιώστε αηδία.
Φωνή - Για να μπορέσει επιτέλους να σηκώσει
το κεφάλι ο τρομοκράτης που είναι μέσα μας.
Όλοι μαζί - Είμαστε τρομοκράτες όλοι, όλοι
Είμαστε τρομοκράτες με πρώτο το Μανώλη

Φωνή - Ποιος είν' ο τρομοκράτης; Ποιος;
Όλοι - Ο χαχόλης, ο Μανώλης, ο φαιδροπαιδαράς
γιατί ποτέ δε δέχτηκε να γίνει
βρωμοποδαράς...

Το κομμάτι γράφτηκε απ' αφορμή τη σύλληψη του Φίλιππα και της Σοφίας Κυρίτση και την ψήφιση του "τρομοκρατικού νομοσχεδίου".
Πρωτοτραγουδήθηκε εκείνο τον καιρό στο θέατρο "Αλάμπρα" σε μια συγκέντρωση που έλεγε πως θα 'ναι "χωρίς ομιλητές".
Την πρώτη φορά έκανε ο Μιχάλης Σύρπος και κλαρίνο έπαιζε ο Μάριος ο Μεγαπάνος. Είμασταν ο καθένας σ' άλλο τόνο αλλά είχε τζόγο.
Και οι δυό τους βρίσκονται από το καλοκαίρι μέσα για κάποιες φούντες που μάζευαν από ένα ποτάμι και τους την είχανε στημένη. Τους χαιρετισμούς μου.
Είναι φριχτό αυτό το κωλοσύστημα, εκεί που πας να σπάσεις τα εσωτερικά σου σίδερα, τσουπ, σε γραπώνουν και βρίσκεσαι φυλακή και μετά πλασάρουνε στα πιτσιρίκια χημικά.
Τα γράφω γιατί κάτι χρειάζεται να γίνει γι' αυτό το θέμα. Τόσα παιδιά είναι μέσα.
Όσον αφορά την "χωρίς ομιλητές" συγκέντρωση τελικά μίλησαν όλοι (όχι βέβαια προσωπικότητες), ήρθαμε στα χέρια, άλλοι θέλαν μουσική, άλλοι θέλαν ομιλία, αλλά όλοι απ' τα μικρόφωνα.
Βγήκα και τους είπα πως εγώ δεν τα διαχωρίζω ομιλίες και τραγούδια και πως εφ' όσον υπάρχουν θεατές, θέαμα και το 'να, θέαμα και τ' άλλο.
Και πως αν κάποιος αισθάνεται την ανάγκη κι έχει κάτι να πει θα βρει τη δύναμη να το πει και να ακουστεί, έστω και χωρίς μικρόφωνα.
Συμφώνησαν όλοι, κλείσαμε τα μικρόφωνα και κει που γινότανε χαμός στο ποιος θα πρωτοανεβεί να μιλήσει, έπεσε ξαφνικά γενική βουβαμάρα. Φαίνεται κανένας δεν είχε τίποτα να πει και διαλύσαμε ήσυχα.

Η Γαλανόλευκος

(Α' χορωδιακό) Γεννήθηκες, βαφτίστηκες, χριστιανός ορθόδοξος
και πολιτογραφήθηκες ως έλληνας υπήκοος
το παιδικό σου σύμβολο, ήταν η γαλανόλευκος.

(Εμβατηριώδες) Και δε σε ρώτησε κανείς, πώς θες να σε φωνάζουνε
Αν θες να σε σφραγίζουνε, σαν κρέας να σε σφάζουνε

τα φλογισμένα μάτια σου, δείχνουν το πώς σε πλήγωσαν.

Δε θέλω να 'μαι υπήκοος δε θέλω να 'χω χρώματα
γουστάρω να 'μαι άνθρωπος να κολυμπώ στα χώματα
το παιδικό μου σύμβολο είναι γεμάτο πτώματα.

Τσαλαπατάς ένα πανί στον κεντρικό το δρόμο τους
Στη φυλακή σε κλείνουνε σύμφωνα με τον νόμο τους
κι η στερημένη μάζα τους να θε να σε λυντσάρη.

Δεν είμαστε υπήκοοι σκιές κι απολιθώματα
Λεύτερη είν' η φύση μας με λευτεριάς τοιχώματα
Δε θες καρδιά μου σήμανση, δε θέλεις φακελώματα.

Μας φτιάξανε υπάκοα κι υποταγμένα νούμερα
Μα καίμε τις ταυτότητες, γκρεμίζουμε τα σύνορα
Τα τωρινά μας όνειρα, δεν τα χωράν τα φάκελα.

Κάθε δέσμευση είν' ολιγωρία
Άμα θες δεσμά, φάε ιδεολογία.

(Β' χορωδιακό) Γεννήθηκες, βαφτίστηκες, χριστιανός ορθόδοξος
και πολιτογραφήθηκε, ως έλληνας υπήκοος.

(Εμβατηριώδες)   Τσαλαπατάς τα σύμβολα δε θες καμμιά θρησκεία

- Τούτα τα κομμάτια τα βαριέμαι πια, ίσως γιατί τα έφαγα πολλές φορές στη μάπα. Όπως βαριέμαι να μιλάω για το πόσες φορές μο κάναν έρευνες, για το πόσες φορές με σέρναν δω και κει. Αλλά υπάρχει κι άλλος λόγος που μου τη δίνει, ειδικά το κομμάτι ετούτο, γιατί έχω σπαστεί με μερικούς από αυτούς για τους οποίους το 'γραψα. Πώς ήταν και πώς έγιναν μετά 5-6 μήνες φυλακή. Εννοώ τους Λα. και Τρυ.

Ο ιδιαίτερος χαβάς

1. Ενήλιξ έγινα κι εγώ στα 18 μου χρόνια
Για να ψηφίσω θα σκεφτώ, σε δυό χιλιάδες χρόνια.
Μου έχει στρίψει ένα κουμπί, δε γίνομαι πολίτης
Σ' αυτά που λέω συμφωνεί, κι ο σκύλος μου ο κοπρίτης.

Πες τας- πες τα να τ' ακούμε. Δε σας κάνω χωρατά
Μες το κράτος να εγραφούνε ως πολίτες τα σκυλιά.
Κι έτσι θα έχουμε ισότη κι όχι μονάχα στα χαρτιά
Μπας και γαυγίσεις στρατιώτη στ' αντρειωμένα σου λουριά.

2. Ποτέ ξανά πολιτική. Και δε σας κάνω πλάκα.
Τη βρίσκω λίαν σπαστική του Λένιν τη μουτράκλα
Δε θέλει κράτος η καρδιά. Μήτε χαρτιά και νόμους
Κι η πληγωμένη μου στριγγιά, γυρνά στους υπονόμους..

Πες τα - πες τα να τ'ακούμε. Ούρλιαξέ τα δυνατά
όπου κράτος χορωδία των σπιούνων τα σκατά.
Και σου μαθαίνουν να είσαι μάζα. Να συζητάς πολιτικά
το ποιος βοσκός θα σε βοσκήσει. Ν' αποφασίζεις μαζικά.

3. Το σκέφτομαι καμιά φορά να γίνω Πατριάρχης
Τι υπουργός, τι δικαστής, τι οικογενειάρχης
Τι ψηφοφόρος, τι αγάς, το ίδιο πράμμα είναι
την εξουσία τη μετράς μες το δικό σου είναι.

Πες τα - πες τα να τ' ακούμε. Πέστε τα εσείς παιδιά
Ν' ανακαλύπτει ο καθένας τη δικιά τουμυρουδιά
κι έτσι να έχουμε   ανομοιότητα
της καθενός ποιηουργούντα με ιδιαίτερο χαβά.

Η Επανάσταση αποδείχτηκε ένα όνειρο

1. Είπαμε πως θα καταργήσουμε τα σύνορα
Είπαμε πως θα καταργήσουμε το κράτος
Κι αφήσαμε τους εαυτούς τους ίδιους μας
Μες το γλυώδικο περίβλημά τους
Η επανάσταση αποδείχτηκε ένα όνειρο
Μια βολεμένη και ευφυής δικαιολογία
Διατηρούμε την εσώτερη τη βρώμα μας
μ' επαναστατική φρασεολογία.

2. Τα θλιβερά δε σπάσαν τα καλούπια μας
Υποχθονιακές ψυχρές προκαταλήψεις
Ύπουλα βράζεις μέσα μας αρρώστια μας
Αγκομαχάς. Για δεν το λες να μας αφήσεις

Η επανάσταση αποδείχτηκε ένα όνειρο

μια ξοφλημένη και ευφυής δικαιολογία
Διατηρούμε την εσώτερη μιζέρια μας
μ’ επαναστατική φρασεολογία.

3. Δύσκολο μονοπάτι σε τραβήξαμε
Ατέλειωτο και δε σε ξεπερνάμε
Μας μπόλιασες βουβό μ’ απογοήτευψη
Κι ίσως ν’ αξίζει μόνο που τολμάμε.

Η επανάσταση αποδείχτηκε ένα όνειρο
σαν ξεχασμένα να τελειώνουν παραμύθια
παρά τα τόσα όνειρα μας που συντρίφτηκαν
μες τα συντρίμια ολοκληρώνεσαι αλήθεια.

ΜΠΑΤΑΡΙΑ

Εκπορνεύεσαι κουρέλι // στη μπορντέλο κοινωνία
ξεπουλάς και την ψυχή σου // για την υπεραφθονία
Στην καρδιά σου βάλαν φρένα // το μυαλό σου πέρνει βίσμα
για χιλιάδες σαν εσένα // θα αρκέσει μία μπρίζα.

Κι η Πνευμονοκονίαση, κι η Πνευμονοκονίαση
Κι αυτή θα έχει πάψει.
Ρομπότανθρωπομήχανση και ξυπνοπνευματύπνωση
και χρυσωμένο χάπι.

Θα είσαι με μπαταρία
Να εκτελείς εργασία
Με σούπερ ενημέρωση, τροφή και διασκέδαση
θα πλέχεισ ευφορία.

Για κυττάξτε με σακάτη // ένα έχω μόνο μάτι
Μου ρουφήξατε το αίμα // μα αλογόκριτο έχω βλέμμα
Αποφασισμένος πάντα // στην προσωπική μου μπάντα
την ψυχή μου δεν πουλάω // και το δρόμο μου τραβάω.

Την Πνευμονοκονίαση, την πνευμονοκονίαση
εγώ τη συζητάω
Ρομπότανθρωπομήχανση και ξυπνοπνευματύπνωση
Δε θέλω να τη φάω.

Ξερνάω τη μπαταρία
Δεν εχτελώ εργασία
Δε θέλω ενημέρωση, κορσέ και διασκέδαση
Γουστάρω ελευθερία.

ΓΙΟΥΣΟΥΡΟΥΜ

1. Ήταν οι πόρτες μου δίχως μπαχτσέδες
και μεντεσέδες κρατάνε τη γη
Γίναν οι φιέρνες μου σαν τροχαλίες
Και στον κουβά τους αράζεις εσύ.

Αλλάζεις συχνά κάθε τόσο στολή
Αλλάζεις οσμή, αλλάζεις σασί
Και η ελπίδα μας έχει θαφτεί
σαν το Ντορή μες στο παχνί.

2. Πάγωσ' η ψείρα μου και παραπαίουσα
Μ' ένα τικ-τακ μου ματώνει τ' αυτιά
Όλα με πρόγραμμα, όλα στο σχέδιο
Πρωτοκολλήσαμε τον έρωτα.

Και θες να πετύχω με μια μπαταρία
χίλια φλουριά, χίλια φλουριά
Για να σου χαρίσω μαντάτα καλά
Να 'χεις αγάπη μου λεφτά.

3. Ποντικοφάρμακο για τους μεγάλους
και μουρουνόλαδο για τα παιδιά
Κι έπλεξες σώβρακα για τους φαντάρους
και θυσιάστηκες πατριωτικά.

Σου στελνω μήνυμα μ' ένα ταμ-ταμ
να μαγειρεύεις με βιτάμ
Κι ήσουνα γόησσα κι έκανες μπαμ
Κι εγώ σε ψάχνω στα χαμάμ.

4. Άδειο το βλέμμα σου κούφιες οι ώρες μας
στα ενυδρεία σε χώσαν ζωή
Συνηθισμένοι καθένας στο ρόλο του
Κι η φαντασία μας έχει χαθεί.

Την ξεπουλήσαμε στο Γιουρουρούμ
Για ένα κουστούμ, για ένα κουστούμ
Την ξεπουλήσαμε...............................
....

5. Μια διαδήλωση, δέκα μικρόφωνα
Και τα μεγάφωνα στη διαπασών
Χιλιάδες δίποδα με μαγνητόφωνα
Κι έχουν λουστεί με την ίδια λοσιόν

Ξεπουληθήκατε στο Γιουσουρούμ
Για ένα κουστούμ, για ένα κουστούμ
Και ο εαυτούλης σας πέταξε βζουν
Ταρατατατζούμ, ταρατατατζούμ.

6. Ω εποχή μου θυμίζεις τον Καίσαρα
κι οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν
Κι όσο γερνώ μπουσουλώ με τα τέσσερα
Τα τροχοφόρα με προσπερνούν

Φεύγω και πάω να βρω στο Μπανκόνγκ
Το σύντροφό μου τον Κινγκ-Κονγκ
Μες το μυαλό μου βαράνε τα γκόνγκ
Μοιάζω με μπάλα του πινγκ-πονγκ.

7. Μας εκτελούνε με σφαίρες ντουμ-ντουμ
Σφαίρες ντουμ-ντουμ, σφαίρες ντουμ-ντουμ
Κι εμείς ξεπουλιόμαστε στο γιουσουρούμ
ταρατατατζούμ, για ένα κουστούμ.

EXARCHIA SQUARE BAND

ΣΑΣ ΚΑΝΟΥΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ ΝΑ ΞΑΝΑΠΑΙΞΟΥΜΕ !!!
ΤΡΕΙΣ ΒΡΑΔΥΕΣ ΣΤΗΝ ΠΛΑΚΑ: STYDIO ΛΗΔΡΑ, ΚΕΚΡΟΠΟΣ 12,
ΔΕΥΤΕΡΑ, ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ*(9,10, 11 ΑΠΡΙΛΗ), ΩΡΑ 9 μ.μ. - ΑΡΓΑ
*Η τρίτη βραδυά αφιερώνεται στους κρατούμενους
σε : φυλακές, ψυχιατρεία, αναμορφωτήρια, σε ιδρύματα
που παίρνουν τα παιδιά, και σε μαντριά (σχολεία), χοιροστάσια
(στρατό), βουστάσια (κόμματα).
ΓΙΑΤΙ ΠΑΜΕ ΣΤΗΝ ΠΛΑΚΑ :
Το ψευτολαϊκό ψευτοαντάρτικο ξευτίζει. Οι βιομηχανικοί σουπερστάρ του λαϊκού μας πενταγράμμου ξεουσκώνουν. Ο Σαββόπουλος δίνει στο κατεστημένο το άλλοθι ότι υπάρχει δήθεν ελευθερία της έκφρασης και επαναστατική κουλτούρα μέσα από τα καταναλωτικά κανάλια. Τα δε ροκ γκρουπάκια είναι απομιμήσεις των ξένων, χωρίς τον πηγαίο αυθορμητισμό και τη γνησιότητα του παλιού ροκ και του πανκ-ροκ που τη βγήκανε στα ίσια πριν γίνουν μπλουζάκια (όπως ο τσε γκεβάρα κ.τ.λ...)
Για όλα αυτά, μιας και στην Πλάκα υπάρχουν έτοιμοι χώροι αδειανοί ενώ αλλού δεν υπάρχουν ή είναι πολύ δύσκολο (... χρειάζονται εξοπλισμό, άδειες, χρήματα)... Την πέφτουμε για να καταλάβουμε ένα χώρο για ορμητήριο όλων των περιθώριων και παραμεθώριων καλλιτεχνών των όξω από το κοπάδι, ένα στέκι στα μέτρα τα δικά μας όπου ο καθένας θα μπορεί να συμμετέχει, να εκφράζεται χωρίς λογοκρισία και με φτηνό ποτό.
Anauoana aeY?ioia...........

EXARCHIA SQUARE BAND

Μη μου θυμώνεις μάτια μου ή Το έπος της κωλοφωτιάς*
* κωολφωτιά = πυγολαμπίς

Το αφιέρωσα κάποτε στη Ρίτσα

Το ξέρω θα 'μαι μόνο μου κι αφεντικό στον πόνο μου
Μη μου θυμώνεις μάτια μου και κατουρώ την πάπια ου

Κουβάριασα το χρόνο μου και σκα σα σαπουνόφουσκα
Μαζεύω τα κομμάτια μου και τα σκορπώ στον άνεμο.

Καμάκωσα τη σκέψη μου με ένα περισκόπιο
Κωλοφωτιά μου σβύστηκες σε κάποιο συρματόπλεγμα.

Κανόνες συμπεριφοράς και ηθικές αξίες
τα έγραψα το ξέρεις που, στον οχετό δε χώρεσαν
τα ιερά τσιτάτα σας κι οι λαϊκοί αγώνες σας
ποτέ τους δε με γέμισαν γιατί λαός δεν έμεινα.

Δεν είσαι πια του γούστου μου και δε χωράς στο μπούστο μου
Κωλοφωτιά μου σβύστηκες μετά την εμμηνόπαυση.

Μαζεύω μπανανόφλουδα κα συντηρώ καμήλες

Στην τρύπα της βελόνας μου κοπαδιαστά τις πέρασα
Και μπέρδεψα τα νήματα με την τροχιά της δίψας μου.

Κι η παραγωγικότητα, ανάλωσε το βήχα μου
Μασσάω τη χυλόπιττα που δάγκασε την τρίχα μου.

Συχνά σπαζοκεφάλιαζες κι εργατικά μαράζωνες

Δεν είσαι πια του γούτου μου και δε χωράς στο μπούστο μου,
Κωλοφωτιά μου σβύστηκες μετά την εμμηνόπαυση.

Κι η Κωλοπετειγίτσα κέρδισε τον Ολυμπιακό,
τον Όλυμπο και την Αθανασία.

Κι έτσι έφαγα όλα τα λεμόνια
Και με έφαγες και συ ολόκληρο στη μάπα
γιατί εσύ δεν είχες μάπα.

Κι αυτό που έδειχνες για προσωπείο
ήταν το ίδιο το προσωπείο
και προϊόν των εργοστασίω
το προσωπείο, το προσωπείο
των δέκα δισεκατομυρίω.

Που εκινούντο καθορισμένα
αφέντες δούλοι σα να 'ταν ένα
χιλιετίες υψώναν κάστρα
φτιάχναν πολέμους και φτάσαν στ' άστρα
κι αυξανασθώσθε και επληθούντο.

Και όλα τούτα μες την αρένα,
την που οι ίδιοι κατασκευάσαν
και μπήκαν όλοι μέσα σ' αυτήν
και που την πύλη την εξεχάσαν
κι ίσως φοβώνται να ξαναβγούν
δολοφονώννtας όσους την ψάχνουν

Κι έτσι διαθλάστηκε το παραμύθι
διαθλασμένος είμαι κι εγώ.
Κι εσύ, κι εσύ, κι εσύ
κι εσύ φοράς κλουβί
γιατι, γιατί, γιατί, γιατί
γιατί φοράς κλουβί.

΄Ισως μια μέρα να σας σκοτώσω
γιατί τον κόσμο πολύ τον λαχταρώ
το πιθανότερο ίσως με φάτε
αλλά μαζί σας δεν περπατώ.

Μη μου θυμώνεις μάτια μου
και κατουρώ την πάπια μου.

*Σημείωση: Το κομμάτι αυτό σχεδόν δεν αρέσει σε κανέναν. Πάντως είναι απ΄τα καλύτερα που έχω φτιάξει ποτέ.

Συνεργάτες που δούλεψα κάποιο διάστημα στενά μαζί τους και είχα κάποια επαφή και θυμάμαι τα ονόματά τους.

Θεσ/νίκη (Λευκός Πύργος)
Δημήτρης Δημητρακόπουλος, Γιώργος Κατσικαβέλης, Νίκος Μωραϊτόπουλος (μεγάλη κουφαλιτ
κοίταξε πώς θα πάρει τη θέση μου όταν με διώχναν απο 'κει και τάχε ψήσει με τον επιχειρηματία, να μείνει αυτός και να κρατηθεί το μαγαζί ανοιχτό. Όταν μπήκα στο μαγαζί που έφτιαξα εγώ, άγρια ξυλοδαρμένος για να ζητήσω προστασία, και δεν ήξερα τίποτα για απόλυση, κι είχα τους μπάτσους από πίσω να με πιάσουν για διατάραξη του χώρου, έφτασε στο σημείο να μου πει "Πώς τολμάτε κύριε και μπαίνετε. Εδώ είναι μαγαζί". Ευτυχώς που κατέστη ο αντιστασιακός τραγουδιστής της Θεσσαλονίκης.
Συνέχισα στην "Apple" με τους δυο πρώτους και το Joe για λίγες μέρες ώσπου να μπει λουκέτο.

Αθήνα
5η εποχή. Γκαϊφύλιας, Ζωγράφος
5η εποχή. Τσαβέλας, Ζουγανέλης
Μαζί μου έπαιζε μπάσο ο Δημήτρης Τράνταλης. Τους άλλους δε θυμάμαι πώς τους λεν.
11η εντολή. Γκαϊφύλιας. Μαζί μου πέρασαν διαδοχικά: Δημήτρης Ζαφειρέλης, Αχιλλέας Πανυπέρης (και με πολύ

όμορφα δικά του τραγούδια) κρίμα που κάνει τώρα το φοιτητή. Φινικής, Αντρέας Μουζακίτης, Βασίλης Σπυρόπουλος, Δημήτρης Τράνταλης, και άλλοι και άλλες, αλλά έτσι τελείως έξω απ' το κλίμα μας.
"Χνάρι". Όλοι οι προηγούμενοι εκτός του Ζαφειρέλη και του Τράνταλη.
"Μουσικό Θέατρο φτώχειας". Όλοι οι προηγούμενοι του "Χνάρι". Προστέθηκε ο Θανάσης Μπίκος (Παναρκούδης) αποχώρησε ο Σπυρόπουλος λίγο πριν την έναρξη (κάναμε δυο μήνες πρόβες), εμφανίστηκε και η Μανιάτη, αλλά δεν ήθελε να τραγουδήσει, πάντως ήταν πιο κοντά στο κλίμα και γι' αυτό την αναφέρω κι είπε ένα τραγουδάκι την "Πινακωτή". Πέρασαν από κει (ηθοποιοί, τραγουδιστές κ.τ.λ.)και ή δεν έπαιξαν στις δυο-τρεις παραστάσεις που δώσαμε ή έπαιξαν αλλά δεν είχαμε καμμιά επαφή.
Η Κάκια Σακελλαρίου είχε βοηθήσει πολύ στη διαμόρφωση του χώρου.

"Σούσουρο". Υπάρχουν τα ονόματα στην προκήρυξη.
"Για ένα πολιτικό καφενείο" Φινικής, Παναρκούδης, Αρίων Καλοναίος, Βασίλης Ταρραίος, Δημήτρης Τράνταλης, Χρήστος Πιλατάκης. Τελευταίος άντεξε και έμεινε ο Τράνταλης και είχαμε μετατρέψει το μπάσο σε ορχήστρα. Στο διάστημα που βγαίναμε στις γειτονιές πέρναγαν και φεύγαν πάρα πολλοί για μια η δυο φορές. Είχα βαρεθεί να κάνω πρόβες.
Στην κασσέτα με το βαρέλι έπαιξαν :
Θανάσης Μπίκος (κιθάρα), Θεολόγος Στρατηγός (κλαρίνο), Μιχάλης Τόμπλερ (μπουζούκι), Τράνταλης, Πανυπέρης (στον παπά), Πάνος Τρύφων (Τιράντες), ο Αντρέας (ηθοποιός), και η κοπέλα που τραγουδά και δεν τη θυμάμαι. Τους ευχαριστώ.
EXARCHIA SQUARE BAND. Αναφέρω μόνο τον Κώστα Παπανικολάου (που ήταν ο πιο εντάξη). Και συνεχίζει ακόμα καμμιά φορά μαζί μου. Και το Χρήστο Ζυγομαλά (με δικά του τραγούδια, αλλά είναι και λιγάκι φοβιτσιάρης κι έτσι έγινε και υπολογιστάκος και αντίς να παλέψει τη δικιά του τη φωνή, προτιμά να κάνει τον εκδότη και να κυκλοφορεί τους Doors, τους Floid κ.τ.λ. Θα ήθελα να αναφέρω και τον Τάκη (Παναγιώτη) που έπαιζε την κιθάρα, αλλά τα έχεσε κι αυτός στο τέλος και ζήταγε εξασφάλιση.
Στην τριπλή κασσέτα Μπέλα. Κιθάρα παίζει ο Νίκος Δεληγιάννης που ερχόταν κι έπαιζε μαζί μου και σε διάφορα συμβάντα και τον ευχαριστώ. Κρίμα που πήγε στρατιώτης και κάθισε*.
Μπουζούκι: Τόλης Ζυγομαλάς, Ακορντεόν: ;
Φωνές: Πιτροπάκης και ο Τάσος ο Τουρίστας. Τους ευχαριστώ.
Όπως και τον Στέλλιο που χάρη σ' αυτόν γίναν οι ηχογραφήσεις. Γίναν' έστω κι αν βγήκαν μάπα στην αναπαραγωγή.
* Λίγες μέρες πριν βγη το βιβλίο συνάντησα το Δεληγιάννη. Τον έδιωξαν απ' το στρατό. Ευτυχώς. Έφαγε 5 μήνες τσάμπα.

ΚΡΟΚ
ΚΡΟΚ
ΚΡΟΚ

ΞΕΦΤΙΛΕΣ - ΓΕΛΙΟΙ - ΒΛΗΜΑΤΑ
Δε ντρεπόσαστε λιγάκι. Ξεφτιλίσατε τα πάντα, φτάσατε
τώρα να ξεφτιλίσετε και το ΚΡΟΚ.
Αλλά από τέτοιους μπάσταρδους σαν και σας
όλα να τα περιμένει κανείς.
ΟΧΙ παλιομαλάκες το ΚΡΟΚ το παραξηγήσατε.
Έκανα 200 χιλιόμετρα για να σας φέρω αφτό το γράμμα.
Κουφάλες επανορθώστε το λάθος σας πριν να είναι αργά.
Ελπίζουμε πως όλοι οι γνήσιοι Κροκόβιοι - Κροκάδες -
- Κροκορίκοι - Κρόκκκινοι, όλοι οι αληθινοί Κροκοί θα
σας κράξουν κραχτά και θα σας δείξουν τι είναι το αληθινό
ΚΡΟΚ που κράζει. Το "ΚΡΟΚ" το δικό σας είναι μάπες και
φάπες και ... μαλακίες.
Επιτέλους ανοίχτε τα στραβά σας και δείτε τι είναι ΚΡΟΚ.
ΜΠΟΥΦΟΙ Μα παρ' όλα αυτά το ΚΡΟΚ θα ξαναζήσει πάλι. Πάντα και πάλι, πάντα και
παντού. Πάντα θα ζει και πάντα θα 'ναι ΚΡΟΚ.
Σαν να μην έφτανε όλο το ρεζιλίκι φτιάξατε και ΑντιΚρόκ. Τρέμετε η εκδίκηση
ΕΡΧΕΤΕΕΕΕΕΕΕΕ.

Ένας αγανακτησμένος ΚΡΟΚΕΡ

Αργότερα θα σας δώσω πληροφορίες για να δείτε επιτέλους πιο
είναι το αληθινό ΚΡΟΚ.
Daw Wort "sein" bedentet im Deutschen
beiks: Dasein und I hmgenoren.
ΘΑΝΑΤΟ
ΣΤΟ ΨΕΥΤΟ
"ΚΡΟΚ"
ΖΗΤΩ
Η ΑΦΘΕΝΤΙΑ
ΜΕΡΙΚΟΙ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ ΤΟ ΚΡΟΚ ΥΠΟΔΕΙΧΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΘΡΗΝΟ
ΕΜΕΙΣ * ΑΡΝΙΟΜΑΣΤΕ ΤΟ ΘΡΗΝΟ ΥΠΟΔΕΙΧΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΚΡΟΚ
*Βλέπε στραβέ, αληθινοί, αυθεντικοί, ΚΡΟΚERS

*Σημείωση: Παρ' όλο που ο τύπος που εγραψε το σημείωμα δεν είναι ΚΡΟΚ, εγώ τον ψάχνω να τον βρω ποιος είναι από τότε. Γι' αυτό το αντιγράφω απ' το χαρτί που μάζεψα τότε ριγμένο μέσα απ' το παντζούρι.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΣΕ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΚΡΟΚΑΝΘΡΩΠΩΝ
ΜΗΝ ΤΑΡΑΖΕΤΕ ΤΟΝ ΥΠΝΟ ΤΟΥ ΞΥΠΝΟΥ ΜΟΥ.

Παρ' όλο που δεν έψαξα καθόλου, άλλον κροκάνθρωπο δεν ανακάλυψα. Ξέρω φυσικά ότι υπάρχουν κροκάνθρωποι. ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΩΣ ΩΣ ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΙ.
Απλώς δεν ήρθε η στιγμή της συνάντησης.
Διαπίστωσα όμως διάχυτη την κροκοδύναμη να εκπέμπεται πέμπουσα από μερικούς μη μίζερους, μη υπολογιστικούς, λειψάσχολους, αλλά και ριψοκίνδυνους μη κοινούς ανθρώπους, ως και μη κροκανθρώπους, που συμβαίνει να διακατέχονται, ως εν μέρει ανυπόταχτοι και μη αναμεμιγμένοι ολοκληρωτικά εις την μύξιν του τώρα, του παντός και του ποτέ, από στιγμές κροκανθρωπίας.
Διακόπτοντας τον αυτοεγκλεισμό μου ως μη δυνάμενον να εγκλειστεί, λέγς υμίν. ΤΟ ΚΡΟΚ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΙ ανά τας νους και τας οδούς. ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑ ΕΛΠΙΔΑ*.
*Η ελπίς καμίαν σχέσιν έχει με το ΚΡΟΚ.
ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΜΗ ΑΠΟΥΣΙΑΝ ΑΚΡΟΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ* ΝΑ ΚΟΥΒΑΛΗΣΩ ΤΟ ΚΑΡΟ ΕΓΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΕΛΛΑΤΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΕΠΕΙ* ΤΟ ΠΡΕΠΕΙ* ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΡΟΚ. ΤΟ ΚΡΟΚ ΕΙΝΑΙ ΚΡΟΚ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΚΡΟΚ. ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΣΧΕΣΙΝ ΕΧΕΙ ΜΕ ΤΟ ΚΡΟΚ ΠΟΥ ΠΡΟΦΕΡΕΤΑΙ ΚΡΟΚ.
Το κείμενο πρωτογράφτηκε σε ένα λυπημένο χαρτί τουαλέτας. Το λυπημένο χαρτί τουαλέτας είναι ΚΡΟΚ, ουδεμίαν σχέσιν έχων με το ένα λυπημένο χαρτί τουαλέτας.

ΕΠΑΝΤΖΟΥΡΟΚΩΛΥΘΗ ΤΡΙΤΗ 18 ΔΕΚ. 79, 2 παρα 18' π.μ.

Το ξέρω πως πειράζεσαι που βγάζω το βιβλίο.
Λες, πως δεν το θες, ρεζίλι να γινώ.
Αλλά είναι ψέμματα. Φοβάσαι πως θα γίνω ρεζίλι στον περίγυρό σου. Ρεζίλι
στους εραστές σου.
Μια ζωή εγώ ρεζίλης, ρεζίλι σ' αυτούς που φοβούνται μη ρεζιλευτούν.
Ίσως γι' αυτό αγανχτείς.
Γιατί δε θα σε παίρνει πια το δίπορτο.
Ή θα 'χεις επαφή μ' εμένα ή με δαύτους.
Ή θα κόψεις ολοκληρωτικά ή όχι.
Γιατί όμως φοβάσαι;
Μπορείς και πάλι να το έχεις δίπορτο.
Αρκεί να μη δίνεις σημασία σ' αυτά που λεν οι άλλοι.
Δεν τα γράφω μονάχα για σένα, αλλά και για τον περίγυρο. Όλους αυτούς που
ξέρουν να χειρίζονται καλά το λόγο, τους πολυδιαβασμένους και σύγχρονους
παντογνώστες της συζήτησης και της "προσωπικής;" ευχαρίστησης.
Θα με μισήσουν πιο πολύ ακόμα.
Αλλά θα είναι ψέμματα. Τους εαυτούς τους θα μισούν.
Γιατί τα ξέρουν όλα, αλλά μονάχα λεκτικά. Δε ρίσκαραν και τίποτα για να 'χουνε
δικιά τους εμπειρία.
Ούτε θα πράτταν τίποτα ποτές, αν δεν είχαν εξασφαλισμένη την πορεία και σί-

γουρη τη γνώμη του περίγυρου. Περίγυρος οι ίδιοι.
Μα το βιβλίο θα το βγάλω ο κόσμος να χαλάσει.
Όχι γιατί έχει σημασία ιδιαίτερη, αλλά γιατί το είπα.
Κι άμα λέω κάτι εγώ το κάνω.
Όπως και τα τραγούδια μου. Δεν τα ’γραψα στα λόγια. Έτσι έχω ζήσει ακριβώς.
Τέρμα. Η αρρώστια της εποχής είναι ο χαχαμπαχανισμός.
Με χαχαμπαχανιστές δεν κάνω παρέα.
Ούτε και με όσους χαχαμπαχανίζουνε με δαύτους.

αχαχαμπαχάνιστα.

Τραγούδια μετά τριπλής κασσέτας. Χειμώνα ’79 και δω.

Βαρέθηκα
Βαρέθηκα τη μίζερη μου φύση
Κανένας πια δε λέει να ξεκουνήσει
Κανένας πια δε λέει να ξεκουνήσει (αναμφιβόλως)
Δε με χωράει ο τόπος βρε παιδιά.

Βαρέθηκα τα ίδια και τα ίδια
τα δάκρυα να κάνω μπιχλιμπίδια
τα λόγια μοναχά μας απομείναν (κι οι θεωρίες)
στην πράξη μας γαμάνε οι θεσμοί.

Βαρέθηκα να λέω πως θ’ αλλάξει
το σύστημα μας έχει επιτάξει
απόκληρα απομείναμε πουλάκια (κυνηγημένα)
με ξεπουπουλιασμένα τα φτερά.

Βαρέθηκα κι αυτό το μονοπάτι
ακόμα και σαν βρω κάνα κομμάτι
πώς είναι δυνατό να μαστουριάζεις (εξήγησέ μου)
άμα σου περιφράξαν την καρδιά.

Συνέχεια μου έρχεσαι από πίσω
Δεν έχω πια το σάλιο μου να σε φτύσω
Πώς γίνεται στον κάθε παλαβιάρη (εξήγησέ μου)
Κουτόχορτο χιλιάδες να βοσκάν.

Δωμάτιο στο Άμστερνταμ (Ζεϊμπέκικο)

1. Δωμάτιο στο Άμστερνταμ
   χασίς και μια γυναίκα
   Γρουσούζης ήσουν άνθρωπε
   και σου ’κλεβα πακέτα.

   Αλλά εσύ αντί να θες να πας να τα καπνίσεις
   εσύ τα μοσχοπούλαγες, να πας για να γαμήσεις.

2. Δωμάτιο στο Άμστερνταμ
   ρηχά τα όνειρά σου
   όπως αυτοί που βίδωσαν
   τη μαλθακή καρδιά σου.

   Κι ήθελες όλο το φαϊ, λαγούς με πετραχήλια
   και νόμιζες πως θάπιανες και τον Παπά απ’ τα αρχίδια.

* Ευχαριστώ τον Κωστάκη που διηγήθηκε την Ιστορία κι έγινε τραγουδάκι. Εγώ δεν πήγα στο Άμστερνταμ. Δεν είναι δικιά μου εμπειρία.

΄Εχω όμως δικιές μου εκατοντάδες ανάλογες εμπειρίες εδώ, για εκατοντάδες άλλους. Δεν είμαι δα και πολύ πιτσιρικάς.

Δεν άλλαξες διόλου
Γυρίζεις με βλέπεις, μου κλείνεις το μάτι
Σου δίνω κομμάτι εσύ το βιολί σου.

Δεν άλλαξες διόλου, δεν άλλαξες διόλου
Μου δίνεις στα νεύρα κι ας μοιάζεις του δρόμου.

Κατέχω τη μοίρα, σου δίνω τον κόσμο
γιατ' έχω μουλιάσει στου χάους το κέντρα.

Σαν θέλω λιανίζω, χιλιάδες, χιλιάδες
Και όμως σ' αφήνω λεχρέ να με λιώσεις.

Δε ρίσκαρες διόλου, φοβάσαι μη χάσεις
ζητάς τα σκατά σου εξασφαλισμένα.

Αν σώσω εμένα κρατάω το σύμπαν
κι αν θες σέσωσέ σε κι εσένα, μαλάκα.

Δε μου 'χει μείνει φωνή (τζαζέ)

1. Δε μου 'χει μείνει φωνή, δε μου 'χει μείνει λαλιά
   και δε μου χρειάζεται καινούργια καρδιά.

   Δεν έχει μείνει παλμός και κάπου χάνει ο ρυθμός
   στην καθημερινή μιζέρια αραχτός.

2. Καλοκαιράκι γλυκό σε βαποράκι να μπω
   για ταξιδάκι παραθεριστικό.

   Να γίνω έτσι κι εγώ φρικιό καλοκαιρινό
   Να μοιάζω φρούτο εποχιακό.

3. Σε κυνηγάω ζωή και δε θα κάνω στροφή
   ποθώ την έκρηξή σου την πρωταρχική
   Μα όλα γύρω ταμπά, μπαχά και θανατερά
   Με καθηλώνουνε καμιά φορά.

Πώς μ' αρρωσταίνει
Πώς μ' αρρωσταίνει αυτή η ζωή
Πώς μου χοντραίνει την ψυχή
καθυστερόντας την απόφαση
καθυστερόντας την απόφαση.

Ρομαντικό μπλουζ
Καμμιά φορά θα στα βγάλω τ' αυτιά.
Καμμιά φορά θα σου κόψω την ουρά.
Να μη μπορείς
        κι αν το θέλεις
                να κρυφτείς.
Γι' αυτό λοιπόν
        διαλέγω αυτό
                το κόλπο.

Σε γουστάρω κι έτσι

Σαν τα παιδιά της εποχής, της πόλης και της εξοχής
Με μια καρότσα κουβαλώ σαράντα πήχες ουρανό
κι ακόμα ψάχνω να σε βρω, φάντασμα να 'σαι ή ξωτικό.

Γαμώ τα μπρίκια, γαμώ τη φτσέλα
γαμώ κι εμένα τη μπαχατέλα.

Μαμά και θεία, παπούς και γέρος
όλοι τους χέζαν στό ίδιο μέρος.

Θα σου κάνω μάκια, δε σου κάνω πλάκα
σε σουστάρω κι έτσι, μοιάζεις με γκιουβέτσι
Και αυτό αρκεί.
Αρκεί να μην αρχίσεις να μου ζητάς τα δικαιώματά σου.
Δε σ' αντέχω να σ'ακούω να μιλάς.

Αν ρωτάς για μένα, ποιός είμαι τρομάρα
μια χαζομάρα μεγαλοφυής.

Σαν οπτασία χάνεσαι, με τίποτα δεν πιάνεσαι
Κι όμως σ' ακούω να μου λες πως τώρα πάντα και ποτές
πως οι άνθρωποι είναι πεζοί με ένα
τροχοφόρο στο κεφάλι.

Γαμώ τα μπρίκια, γαμώ τη φτσέλα
γαμώ κι εμένα τη μπαχατέλα.

Κοινωνία πούρα, είσαι μια χαμούρα
με κερνάς και πούρα να εξιλεωθείς
Όμως εγώ δεν πρόκειται να σε συγχωρήσω
ποτέ μου. Κάτσε εκεί και ψόφα. Δεν είμαι
δα Χριστός.

Μάθε αν δεν το ξέρεις, πως κι εσύ αν το θέλεις
κι εσύ τα καταφέρνεις κι εσύ το μπορείς
Να διαθλάσεις τον κόσμο
του έμβγα σου.

Τώρα που μπόχω σα μπόχα
Στο μέσα λούκι στον έξω χρόνο
δεν έχω χρόνο να εξηγώ
βλέπω μια κότα σ' ένα κοτέτσι
βλέπω μια κότα και ένα αβγό
και δε με νοιάζει ποιο ήρθε πρώτα
αν ήρθ' η κότα ή το αβγό.

Τώρα που μπόχω σα μπόχα
κι ότι ανακάλυψα το 'χα
Τώρα ρογχάω ροχάλα
μοιάζεις με μύγα στο γάλα.

Σ' ένα πηγάδι π' ανοίγω μόνος
Ως με την άβυσσο βουτώ
Ζητώ να μάθω μόν' ένα πράμμα
Αν η μιζέρια που κουβαλώ
Υπήρχε πάντα ή έσκασε τώρα
να μου παγώνει το μυαλό.

Τώρα που μπόχω σα μπόχα
κι ό,τι ανακάλυψα το ΄χα
Τώρα ρογχάω ροχάλα
μοιάζεις με μύγα στο γάλα.

Το αποτέλεσμα. Απόμεινα έρημος βλαστός
και μόνος μ' ένα μισό σκατό στον κώλο
που ούτε να μπει το σκατωμένο θέλει
ούτε να βγει να ξεσκατώσω.

Γεια σας παιδιά
Γεια σας παιδιά, καλή καρδιά
προς τα που πέφτουν τα βουνά

Ν' ανέβω για ν' αγναντέψω
τη μιζέρια απ' τα ψηλά
Μην τυχόν και ξεπεράσω
τη δικιά μου μαντζιριά.

Κι όλο με πουλάς κανονικά
Όταν σε χρειάζομαι καρδιά
Μου τη βγαίνεις εκδικητικά
Είσαι μια αλεπού χωρίς ουρά.

Με πουλάς κι εγώ το ξέρω
Μα σε δέχομαι ξανά
Πού θα πάει αυτό δεν ξέρω
Όλα τα ίδια και λειψά.

Αν τη ζωή που σου 'δωσα
Δε μπορείς να με γελάσεις
ούτε να με φας
μόνο να ρουφάς
μπορείς.

Μη γυρέψεις να μ' αλλάξεις
σαν κι εμένανε
δεν υπάρχει άλλος
κανείς.

Αν τη ζωή που σου 'δωσα
κι εσύ μου είχες δώσει
θα 'χε γίνει έκρηξη.

Τύχη, τύχη, παραμύθι
το κουκί και το ρεβύθι
συναντιώντε και φιλιώντε
όχι σαν κι εμάς
όχι σαν κι εμάς.

Μου πήρες την αλήθεια μου
την έκανες κουράδα
μ' άφησες μετέωρο
να σου τραγουδώ

Μου Σαββοπουλίζεις φίνα
κι όλα βολικά
κι όλα λεκτικά

τα ζεις.

Αν τη ζωή που σου ’δωσα
κι εσύ μου είχες δώσει
θα ’χε γίνει έκρηξη.

Παρανόϊα λε
Πριν από καμπόσα χρόνια
σεργιανούσαν τα λεμόνια
κι είχαν όλα ποδαράκια
και μικρά-μικρά χεράκια
με μια κόκκινη σκουφίτσα
και μια πράσινη ποδίτσα
κι ασημένια σοβρακάκια
βγαίνανε στον πόλεμο.

Ο βασιλιάς των λεμονιών
ο μέγας Λεμονάτος
Ξυνός ονόματι...

Παρανόϊα λελεμά Παρανόϊα οχεντρά
ωα! γοάααω
Γοάω, γοώ γοερά
γοώ, γοάω γερά
γοάααω

Παλαβό μου τερατάκι
Να ξανάρθεις στον κοσμάκι
γιατί οι άνθρωποι μπλακώσαν
και τα πάντα εμφιαλώσαν.

Η ζωή μας σε μπουκάλα
να την πιεις με καλαμάκι
δεν υπάρχει ένα παιδάκι
να γελά στον τοκετό.

Η αρκούδα
Καυσαεριώδεις θυμιάσεις
Νες καφέ, καλσόν και προσπελάσεις
Βάλαν και φίλτρο στα τσιγάρα
τρομάρα σε φιλτράρουν.

Μπάτσοι,   κοινή Μαφία
μου χαλάτε την κυοφορία
Μεταμφιεσμένος σε αρκούδα
Φαγούρα θα σας πιάσει.

...Κι όμως δεν ξέρω, δεν ξέρω, δεν ξέρω
αν με φοβάσαι ή τρέμεις...
γιατί το ύφος σου ειναι πάντα το ίδιο
όπως προβάτου και χοίρου και
κότας και βόειδου.

Κουβαλώ τον κόσμο σα μουλάρι
Πα να μου φορέσουν και σαμάρι
Μεταμφιεσμένος σε φαγούρα
Αρκούδα θα σε πιάσω.

Μη χαρίζεις κάστανα
Μη χαρίζεις κάστανα, Μη χαρίζεις κάστανα
Παληκάρι της, παληκάρι της φακής

Εργοδότα μάλαμα
Βουλευτή μας άγγελε
Στρατιωτικέ
και δικαστικέ ειδήμονα.

Οι κακοί στα σίδερα, τους καλούς μη φθείρουν
Να εκτελεσθούν! Να τιμωρηθούν! Σκληρότατα.

Μη χαρίζεις κάστανα
παληκάρι της φακής

Νοικοκύρη άρχοντα
Εργατίσκε είλωτα
Συμπεθερά μου
η φοβέρα μου
ως κι εμένανε ακουμπά.

Μη χαρίζεις κάστανα
παληκάρι της φακής.

Θάνατος
Θάνατος! Θάνατος στην εξουσία. Θάνατος.
Θάνατος! Θάνατος στην Αναρχία. Θάνατος.
Γιατί σε όλους μας ταιριάζει. Θάνατος.

Θάνατος! Θάνατος στον Ασφαλιστή. Θάνατος.
Θάνατος! Θάνατος και στον Αλήτη. Θάνατος.
Γιατί σε όλους μας αξίζει. Θάνατος.

Θάνατος! Θάνατος στους ομοφύλους. Θάνατος.
Θάνατος! Θάνατος σ’ ετεροφύλους. Θάνατος.
Γιατί σε όλους μας ταιριάζει. Θάνατος.

Θάνατος! Θάνατος στα Χελιδόνια. Θάνατος.
Θάνατος! Θάνατος και στα Πρεζόνια. Θάνατος.
Γιατί σε όλους μας αξίζει. Θάνατος.

Θάνατος! Θάνατος στα πιτσιρίκια. Θάνατος.
Θάνατος! Θάνατος σ’ όλα τα φρίκια. Θάνατος.
Μα και σε μένανε ταιριάζει. Θάνατος.

Να κάνω λες, την κίνηση...
Ποια κίνηση δεν έχω κάνει
έτσι για την κίνηση...
Την επανάληψη της κίνησης
μου λες, να κάνω;
Μα δεν καταλαβαίνεις;
Πως έχω κουραστεί
να επαναλαμβάνω.